Sfântul prooroc Iezechiel

(s.v. 21 iulie / s.n. 3 august)

Materiale despre Sfântul prooroc Iezechiel:

https://independent.academia.edu/emystea/Sf-pr-Iezechiel-(21-iulie)

https://archive.org/details/@steaemy?query=Sf%C3%A2ntul+prooroc+Iezechiel+

https://www.slideshare.net/steaemy1/search_my_uploads?type=&new=&q=Iezechiel

***

Sfântul proroc Iezechiel este al treilea dintre profeții mari și a trăit în veacul al VI-lea înainte de Hristos. Era fiul preotului Buzi din Arira. Iezechiel a fost unul dintre

robii Ierusalimului aduși forțat de regele Nabucodonosor al Babilonului în anul 597 pe malul râului Chebar din Chaldeia. Împreună cu Iezechiel mai erau Daniil și cei trei tineri: Anania, Azaria și Misail și regele Iehonia al Ierusalimului. După cinci ani de robie Iezechiel a început a prooroci. Și-a împlinit misiunea profetică timp de 22 de ani, adică până în anul 572. A fost căsătorit și a fost proorocul evreilor duși în robia babilonică. Nu știm însă când și unde a murit. După o veche tradiție iudaică ar fi fost omorât de evreii din seminția lui Gad din pricina nenorocirilor proorocite și a fost îngropat în țărâna lui Tur, în mormântul lui Afrazad. Cartea proorocului Iezechiel compusă din 48 de capitole are cuvinte de asprime înspăimântătoare pentru fiii lui Israil. Aceștia ajunseseră într-o mare prăbușire sufletească din pricina robiei în care se aflau. De asemenea, în cartea sa sunt prezente și douăzeci și două de viziuni privitoare la Mântuitorul Hristos (Mesia). Viața proorocului Iezechiel a fost scrisă de Sfântul Epifanie, episcopul Ciprului, Fericitul Ieronim și alți scriitori bisericești.

Index

Evanghelia şi Apostolul zilei 4
În această lună (iulie), ziua a douăzeci şi una - Sfântul prooroc Iezechiil (Minei) . 7
Canon de rugăciune către Sfântul prooroc Iezechiel 20
Imnografie 28
Vechiul Testament – Iezechiel 29
Vieţile Sfinţilor - Viaţa Sfântului prooroc Iezechiel 110
Sinaxar - Pomenirea Sfântului prooroc Iezechiel 119
Sorin Ioniţe - Calendar Ortodox - Sfinţii cuvioşi Simeon și Ioan pustnicul; Sfântul proroc Iezechiel; †) Sfinţii cuvioşi Rafael și Partenie, de la Agapia veche 121
Proloage 21 iulie 126
Sfântul Nicolae Velimirovici – Proloagele de la Ohrida - Pomenirea Sfântului proroc Iezechiel 130
Cântare de laudă la Sfântul proroc Iezechiel 132
Sfântul Ezechiel, profet 134
Sfântul Luca al Crimeei - Cum vor învia cei morţi la a doua venire a lui Hristos? 138
Ioan-Lucian Radu - Pacea Sfântului prooroc Iezechiel 139
Sfântul prooroc Iezechiel 141
Arhiereu Daniil Stoenescu - Prorocul biblic, străjer al casei Domnului 144
Profeţia Sfântului Iezechia 147
Actualitatea Sfântului prooroc Iezechiel. Este despre noi 150

Icoane.....164

Evanghelia şi Apostolul zilei

Evanghelia

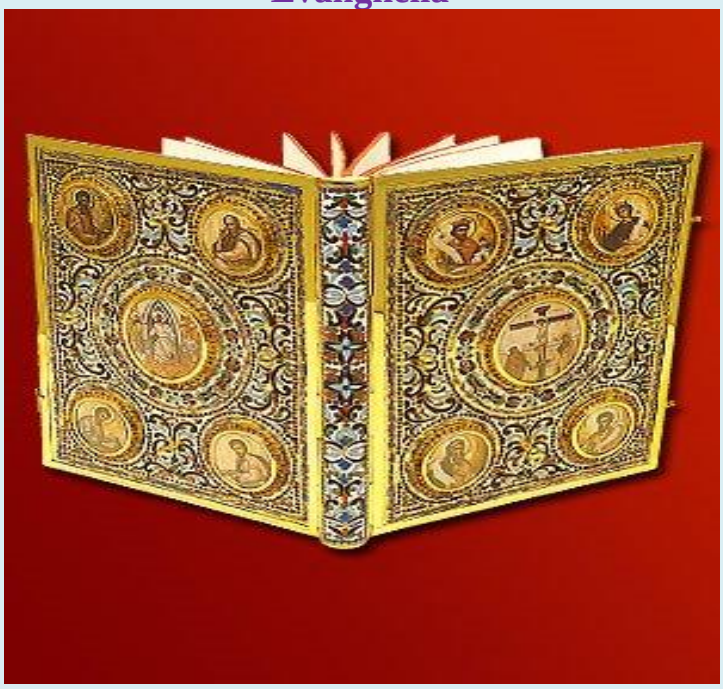

Ev. Luca 4, 22-30

22. Şi toţi Îl încuviinţau şi se mirau de cuvintele harului care ieşeau din gura Lui şi ziceau: Nu este, oare, Acesta fiul lui Iosif?
23. Şi El le-a zis: Cu adevărat Îmi veţi spune această pildă: Doctore, vindecă-te pe tine însuţi! Câte am auzit că s-au făcut în Capernaum, fă şi aici în patria Ta.
24. Şi le-a zis: Adevărat zic vouă că nici un prooroc nu este bine primit în patria sa.

25. Şi adevărat vă spun că multe văduve erau în zilele lui Ilie, în Israel, când s-a închis cerul trei ani şi şase luni, încât a fost foamete mare peste tot pământul.
26. Şi la nici una dintre ele n-a fost trimis Ilie, decât la Sarepta Sidonului, la o femeie văduvă.
27. Şi mulţi leproşi erau în Israel în zilele proorocului Elisei, dar nici unul dintre ei nu s-a curăţat, decât Neeman Sirianul.
28. Şi toţi, în sinagogă, auzind acestea, s-au umplut de mânie.
29. Şi sculându-se, L-au scos afară din cetate şi L-au dus pe sprânceana muntelui, pe care era zidită cetatea lor, ca să-L arunce în prăpastie;
30. Iar El, trecând prin mijlocul lor, S-a dus.

Apostol

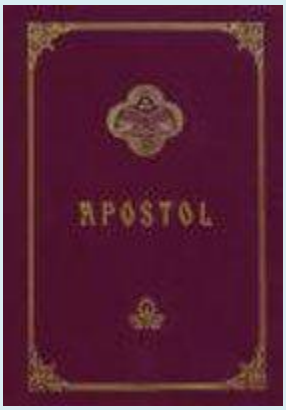

Epistola către Corinteni a Sfântului apostol Pavel

II Corinteni 3, 4-11

4. Şi o astfel de încredere avem în Hristos faţă de Dumnezeu;
5. Nu că de la noi înşine suntem destoinici să cugetăm ceva ca de la noi înşine, ci destoinicia noastră este de la Dumnezeu,
6. Cel ce ne-a învrednicit să fim slujitori ai Noului Testament, nu ai literei, ci ai duhului; pentru că litera ucide, iar duhul face viu.
7. Iar dacă slujirea cea spre moarte, săpată în litere, pe piatră, s-a făcut întru slavă, încât fiii lui Israel nu puteau să-şi aţintească ochii la faţa lui Moise, din pricina slavei celei trecătoare a feţei lui,
8. Cum să nu fie mai mult întru slavă slujirea Duhului?
9. Căci de a avut parte de slavă slujirea care aduce osânda, cu mult mai mult prisoseşte în slavă slujirea dreptăţii.

10. Şi nici măcar nu este slăvit ceea ce era slăvit în această privinţă, faţă de slava cea covârşitoare.
11. Căci dacă ce este trecător s-a săvârşit prin slavă, cu atât mai mult ce e netrecător va fi în slavă.

În această lună (iulie), ziua a douăzeci şi una - Sfântul prooroc Iezechiil (Minei)

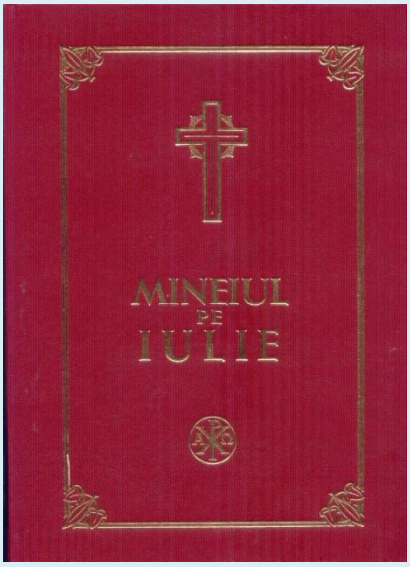

Sfinţii şi prea cuvioşii părinţii noştri Simeon cel nebun pentru Hristos şi Ioan împreună pustnicul, şi Sfântul prooroc Iezechiil.

La Vecernie

La Doamne strigat-am..., **Stihurile** pe 6, glasul al 4-lea:

Podobie: Dat-ai semn celor ce...

Întru unire de cuget locuind pustiul fericiţilor, prin dumnezeieştile rugăciuni şi prin privirile cele prea luminate, înţelepţeşte aţi veştejit mişcările trupului, şi făcându-vă inima primitoare darurilor duhovniceşti, o aţi îmblânzit, Simeoane şi Ioane întărirea sihaştrilor.

Cu prefacerile de nebunii ai nebunit pe înţeleptul răutăţii, fericite, arătat săvârşind semnele cele minunate, gonind dracii şi luminând pe cei ce erau în noaptea păcatului, şi primind de la Dumnezeu nepătimire, în mijlocul tulburărilor ţi-ai păzit cugetul netulburat, părinte Simeoane.

Umblând pe pământ ca un înger, şi având vieţuire cerească, te-ai arătat cumpătat la cuget, iertător şi iubitor de Dumnezeu şi plin de dragoste de Dumnezeu insuflate, smerit şi blând. Pentru aceasta Părintele cel Ceresc s-a odihnit întru tine, ca pe un curat sfinţindu-te pe tine fericite, Simeoane.

Alte **Stihiri** ale proorocului, glasul al 8-lea:

Podobie: O, prea slăvită minune! Izvorul vieţii în mormânt se pune, şi scară către Cer mormântul se face; veseleşte-te Ghetsimanì, a Născătoarei de Dumnezeu sfântă casă. Să strigăm credincioşii, pe Gavriil având începător cetelor: cea plină de dar bucură-te, cu tine este Domnul, cel ce dă lumii prin tine mare milă.

Iezechiil minunate! Curăţindu-ţi mai-nainte sufletul şi trupul, de Dumnezeu fericite, prin curăţia cugetului, înţelepţeşte ai văzut pe Fulgerul cel mai presus de gând, şi slava cea negrăită a Domnului înţelepte, ceea ce se poartă de dumnezeieştii Heruvimi, şi se suie, şi se laudă de mulţimea gurilor.

Iezechiile de Dumnezeu primite asemănându-te lui Hristos, ai suferit osteneala datoriei celei străine, cumplit certându-te, scriind mai-nainte mântuirea şi izbăvirea lumii, ce va să fie prin Crucea cea cinstită; de care să se împărtăşească toţi, cei ce acum te laudă pe tine, roagă-te, de Dumnezeu arătătorule.

Iezechiile de Dumnezeu insuflate! Primind carte din mâna Atotţiitorului, mai dulce decât mierea gurii, te-ai arătat sfinţit arătător şi teolog de Dumnezeu văzător, şi ai dat înţelepciune norodului celui ce mânia pe Dumnezeu, mărite.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh. Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor (a Născătoarei de Dumnezeu)

Bucură-te, căruţa cea cu chipul de soare a Soarelui celui neapus, ceea ce ai strălucit pe Soarele cel necuprins cu gândul. Bucură-te, gând care străluceşti cu luminări dumnezeieşti strălucirea fulgerului, care luminează marginile pământului cu lumina cea adevărată ca de aur, ceea ce eşti, prea frumoasă şi cu totul fără prihană, care luminezi credincioşilor lumina cea neînserată.

A Crucii, a Născătoarei

Văzând Preacurata pe Hristos Iubitorul de oameni răstignindu-se şi cu suliţa împungându-se, plângea strigând: Ce este aceasta Fiul meu? Ce ţi-a răsplătit Ţie poporul cel nemulţumitor pentru binele ce le-ai făcut lor? Şi te grăbeşti să mă faci fără de Fiu, prea iubite! Mă minunez Milostive de răstignirea Ta cea de bunăvoie.

Troparul, glasul al 4-lea: Dumnezeul părinţilor noştri, care faci pururea cu noi după blândeţile Tale, nu depărta mila Ta de la noi; ci pentru rugăciunile lor, în pace îndreptează viaţa noastră.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh, *a proorocului, glasul al 2-lea*

A proorocului Tău, Iezechiil pomenire prăznuind, printr-însul Te rugăm, mântuieşte sufletele noastre.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor (a Născătoarei de Dumnezeu)

La Utrenie

Un canon din Octoih, pe 6, ale sfinţilor două pe 8.

Alt Canon, al proorocului

facere a lui Teofan

Cântarea 1

Irmos: Să cântăm Domnului, celui ce a povăţuit pe poporul Său prin Marea Roşie, cântare de biruinţă, că S-a prea slăvit.

Mie celui ce voiesc a lăuda pe Iezechiil, proorocul Tău, Doamne dă-mi har făcătorule de bine şi dar duhovnicesc.

Având înălţări sfinţitul Iezechiil, singur văzătorul celor negrăite cu slava Domnului se străluceşte.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Cugetul zburdărilor celor trupeşti supunându-l şi viaţa ta îndreptându-o, te-ai arătat prooroc primitor de Dumnezeu.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin (a Născătoarei de Dumnezeu)

Arătându-te cu totul luminat, pe prea lăudata uşă ceea ce caută spre răsărit, pe Fecioara o propovăduieşti, de Dumnezeu insuflate.

Cântarea a 3-a

Irmos: Tu eşti Întărirea...

Răsărirea morţilor cea scrisă mai-nainte, ca un prooroc o vezi, mărite, omorârea patimilor dobândind.

Iezechiile arătătorule de Dumnezeu, făcându-se Dumnezeu milostiv zidirii Sale, minte dumnezeiască te-a arătat pe tine celor rătăciţi.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Cel ce şade pe Heruvimi, fulgerul Dumnezeirii, te-a luminat pe tine mărite, arătându-se ţie grăitorule de Dumnezeu.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin (a Născătoarei de Dumnezeu)

Ţarină curată, cu ochii cei mai-nainte văzători, proorocul Tău a văzut intrarea fecioriei, cea păzită Ţie Făcătorule de bine.

Irmosul: Tu eşti Întărirea celor ce aleargă la Tine, Doamne; Tu eşti Lumina celor întunecaţi şi pe Tine Te laudă duhul meu.

Condacul proorocului, glasul al 4-lea:

Podobie: Arătatu-Te-ai astăzi lumii şi Lumina Ta, Doamne s-a însemnat peste noi care cu cunoştinţă Te lăudăm, venit-ai şi Te-ai arătat, Lumina cea neapropiată.

Arătatu-te-ai prooroc lui Dumnezeu, Iezechiile minunate şi întruparea Domnului mai-nainte tuturor ai vestit, a Mieluşelului şi Ziditorului Fiului lui Dumnezeu, care s-a arătat în veci.

Sedealna cuvioşilor glasul 1:

Podobie: Mormântul Tău, Mântuitorule, ostaşii străjuindu-l, morţi s-au făcut de strălucirea îngerului ce s-a arătat, care a vestit femeilor Învierea. Pe Tine Te mărim, Pierzătorul stricăciunii, la Tine cădem, cel ce ai înviat din mormânt la Unul Dumnezeul nostru.

Lăţindu-se cu credinţa dumnezeieştii părinţi, au umblat dimpreună pe calea cea cinstită, strâmtorând toate măiestriile balaurului. Pe aceştia pe toţi să-i cinstim cu cuget de bună credinţă, prăznuind sfinţita lor pomenire, întru slava lui Hristos Dumnezeului nostru.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Altă **Sedealnă** a prooroculuі, glasului 3-lea:

Podobie: De frumuseţea fecioriei tale şi de prea luminată curăţia ta Gavriil mirându-se, a strigat ţie, Născătoare de Dumnezeu: Ce laudă vrednică voi aduce ţie? Sau cum te voi numi pe tine? Nu mă pricep şi mă minunez! Pentru aceasta, precum mi s-a poruncit, strig ţie: Bucură-te, ceea ce eşti plină de har.

Strălucindu-te cu Duhul cel dumnezeiesc, întruparea Cuvântului mai-nainte o ai limpezit, cel ce eşti mare între dumnezeieştii prooroci, Iezechiile de Dumnezeu insuflate. Pentru aceasta ca pe un prooroc cu sfinţenie te fericim pe tine, şi prăz-nuim astăzi pomenirea ta cu o întocmire strigându-ţi ţie înţelepte: Roagă-te lui Hristos Dumnezeu, să mântuiască sufletele noastre.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. (a Născătoarei de Dumnezeu)

Preasfântă Fecioară nădejdea creştinilor, roagă-te neîncetat dimpreună cu cetele cele de sus lui Dumnezeu, pe care l-ai născut mai presus de gând şi de cuvânt, să ne dea nouă tuturor iertare păcatelor, şi îndreptare vieţii, celor ce cu credinţă şi cu dragoste te slăvesc pururea pe tine.

A Crucii, a Născătoarei

Mieluşeaua cea nespurcată, văzându-şi Mielul şi Păstorul mort spânzurat pe Cruce, tânguindu-se zicea, ca o Maică văitându-se: Cum voi suferi pogorârea Ta cea mai presus de cuvânt ? Fiul meu! Şi patimile cele de bunăvoie; prea bune Dumnezeule.

Cântarea a 4-a

Irmos: Auzit-am Doamne Taina iconomiei Tale, înţeles-am lucrurile Tale şi am prea slăvit Dumnezeirea Ta.

A vedea cu uimire vedeniile cele dumnezeieşti după ce te-ai învrednicit, ai căzut cu faţa la pământ şi ai auzit glasul Duhului celui dumnezeiesc.

Negrăite lucruri învăţându-te, şi cu poruncile cele dumnezeieşti luminându-te, mâna Stăpânului tău şi Atotstăpânitorului peste tine a fost.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Alesule Iezechiile, cartea cea dată gurii tale din mâna Domnului, a îndulcit inima ta şi te-a săvârşit prooroc dumnezeiesc.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin (a Născătoarei de Dumnezeu)

Te-a văzut pe tine Fecioară, Iezechiil dumnezeiască uşă luminoasă, prin care a trecut Domnul, încuiată păzindu-o pe aceasta.

Cântarea a 5-a

Irmos: Mânecând strigăm Ţie, Doamne: mântuieşte-ne pe noi, că Tu eşti Dumnezeul nostru; afară de Tine pe altul nu ştim.

O fericite Iezechiile, primitorule de Dumnezeu, pe toţi păcătoşii ai povăţuit prin cuvintele tale, a se întoarce spre pocăinţă.

La toate s-a asemănat Domnului, proorocul, căci şi pentru păcatele cele străine se ruga.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Iezechiile proorocule, limbile ritorilor nu pot să te laude pe tine, căci cu strălucire cerească ai fost înfrumuseţat.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin (a Născătoarei de Dumnezeu)

Eşti uşă dumnezeiască, pe care te-a văzut Iezechiil şi din care ne-a răsărit nouă dătătorul de lumină Domnul.

Cântarea a 6-a

Irmos: Haină luminoasă dă-mi mie...

Proorocule minunate, învrednicitu-te-ai a vedea pe Dumnezeu, de toată arătarea cea materialnică curăţindu-te prea fericite.

Făcându-te mai înalt decât trupul, prin puterea Duhului, prea cu înălţare te-ai ridicat şi te-ai arătat plin de lumina cea curată.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Având viaţa proorocească, dând dănţuire de cântare, vezi pe Heruvimi pe Atotţiitorul.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin (a Născătoarei de Dumnezeu)

Pe Maica şi Fecioara cea întru adevăr, întru închipuire o ai văzut uşă mult luminoasă, pe mijlocitoarea lui Dumnezeu şi a oamenilor.

Irmosul: Haină luminoasă dă-mi mie, Cela ce Te îmbraci cu lumina ca și cu o haină, mult-milostive Hristoase Dumnezeul nostru.

Condac, glasul 1:

Podobie: Ceata îngerească...

Cei ce aţi săvârşit viaţă creştineşte cu bună credinţă, vase curate Treimii arătându-vă, Simeoane şi Ioane de Dumnezeu purtători prea lăudaţi, acum cereţi să trimită din destul curăţire şi pace sufletelor noastre, părinţi prea fericiţi.

Icos: Odraslele dumnezeieştii vii fiind, din copilărie aţi primit înţelepciunea cea cerească; de care lipindu-vă, de pe pământ v-aţi osebit şi la înălţime aţi alergat. Din flori fără materie cununi împletindu-vă, şi peste sfinţitele voastre capete punându-le, părinţilor, v-aţi arătat împodobiţi. Pentru aceasta faceţi milostiv pe Dumnezeu, ca să-mi dea mie înţelepciune de cuvânt, ca să laud după vrednicie viaţa voastră slăviţilor, pe care o a prea mărit Hristos Dumnezeul nostru, părinţi prea fericiţi.

Sinaxar

În această lună, în ziua a douăzeci şi una, prea cuvioşii părinţii noştri Simeon cel ce s-a făcut nebun pentru Hristos şi Ioan împreună pustnicul.

Stih: Prin osteneli trupul tău ţi-ai veştejit,
Şi răsplătirea ostenelilor, tu cel cu numele darului, ai dobândit.
Simeon cel nebun pentru Hristos de demult,
Acum înţelept întru Domnul s-a făcut.
Simeon în a douăzeci şi una zi, cu adevărat,
Prin moarte de aici s-a mutat.

Aceştia au fost din cetatea Edesei ce se afla în Siria, pe vremea împărăţiei lui Iustin cel tânăr. Care fiind porniţi din dragoste dumnezeiască, se duseră la sfânta cetate şi

închinându-se lemnului celui de viaţă făcător, au mers la mănăstirea Sfântului Gherasim şi luând sfântul chip de la Sfântul Nikon, cel ce era atunci egumen, ieşiră din mănăstire mai-nainte de a plini cele şapte zile, ce este obicei a păzi monahii cei tunşi din nou, şi mergând înainte la pustiu au rămas într-însul patruzeci de ani, petrecând cu toată nevoinţa şi petrecerea cea grea.

După acestea Ioan adică a rămas în pustiu până la sfârşit; iar fericitul Simeon se întoarse la sfânta cetate, şi închinându-se mormântului Domnului celui de viaţă purtător, s-a rugat lui Dumnezeu, ca să fie ascuns de către oameni. Şi prefăcându-se nebun, se duse la cetatea Emesa şi arătând multe minuni cu acea prefacere a lui, a răposat în Domnul.

Şi s-a cunoscut după moartea lui povestind oarecine de minunile lui, măcar că nu s-a iertat a veni la pomenire celelalte minuni ale lui, iar însă de trebuinţă este să spunem cea mai de pe urmă, pentru că luându-l doi oameni ca să-l îngroape, aşa negrijit, nescăldat, netămâiat şi neslujit cu cântări, şi ducându-l până la un loc unde erau oameni mulţi, şi trecând cu dânsul pe lângă casa unui evreu, atunci se arătă moaştele sfântului, unde se duceau cu cinste şi cu pompă. Cu atâta slavoslovie, şi cu mulţime de oameni cântând, într-atâta cât plecându-se evreul cel mai-nainte zis, şi văzând că ducea pe sfântul numai doi oameni singuri, zise: Fericit eşti tu nebune, că neavând oameni să te slujească, ai luat puterile cereşti de te slujesc cu laude. Deci, pogorându-se şi el, îl acoperi cu mâinile lui, şi-l îngropă. Şi după câtva zile venind prietenul lui Ioan ce pustnicise cu dânsul, l-a aflat că s-a mutat către Domnul. Viaţa acestora caută-o mai pe larg la vieţile sfinţilor.

Tot în această zi, pomenirea Sfântului prooroc Iezechiil.

Stih: Iezechiil şi în Cer evreieşte era vorbind,
Adonai te văd pe tine, Domnului zicând.

Acesta era fiul lui Vuzi, din Arira pământul părinţilor, şi a proorocit douăzeci de ani. Apucând mai-nainte de întruparea Domnului cu patru sute şaptezeci şi şapte de ani. Iar când s-a robit evreii la Babilon, s-a dus şi el împreună cu dânşii.

Şi după ce a proorocit multe proorocii norodului iudeu, a dat şi acest prea mărit semn, adică: Să ia aminte la râul Babilonului cel numit Hovar, şi când vor vedea că se usucă, atunci să nădăjduiască că va să vină asupra Babilonului secera pustiirii; iar când vor vedea creşterea apei, atunci să nădăjduiască, că se vor întoarce la Ierusalim.

Deci acolo locuind, odată s-a adunat la dânsul mulţi evrei, fiindcă se temeau, ca nu cumva haldeii să se scoale asupra lor şi să-i omoare. Pentru aceasta proorocul a făcut ca sa stea apa râului, pe care trecându-o evreii de cealaltă parte au scăpat; iar haldeii de vreme ce au îndrăznit ca să-i gonească pe dânşii, s-au înecat în râu.

Acesta odată prin rugăciunea sa a dat evreilor celor ce flămânzise îndestulată hrană de peşti; şi multora ce leşinase le-a cerut de la Dumnezeu viaţă şi mângâiere.

Oarecând haldeii necăjind pe norodul israiletenesc, acesta a mers la începătorii lor şi făcând înaintea lor semne, i-a înfricoşat, şi i-a făcut să înceteze a mai supăra pe Israil.

Ci de vreme ce israelitenii strigau, că am pierdut nădejdea noastră şi mai mult nu nădăjduim a ne libera de robie, pentru aceasta proorocul acesta cu minunea învierii oaselor morţilor, care a văzut în vedenie, a înduplecat pe norod, cum că este nădejde de liberarea lui Israil.

Acesta a văzut forma Bisericii, precum a văzut-o şi Moise, şi a zis că iarăşi se va zidi, precum a zis şi Daniil.

Acesta a pedepsit la Babilon pe seminţia lui Gaad, fiindcă aceasta a păcătuit Domnului, socotind, că păzeşte legea Domnului. Şi a făcut ca şerpii să le omoare pruncii şi dobitoacele lor.

Şi mai-nainte le-a spus că nu se va întoarce norodul lui Israil la Ierusalim, ci vor rămâne la Mideni, până când se vor părăsi de rătăcirea şi răutatea lor. Pentru aceasta şi seminţia aceea adică a lui Gaad, nesuferind să audă acestea, a omorât pe fericitul acesta prooroc, ca pe unul ce li se împotrivea în toate zilele, şi-i mustra pentru închinarea idolilor.

Deci l-a îngropat pe el norodul lui Israil în ţarina lui Tur, în mormântul lui Arfaxad. Şi este mormântul acestuia peşteră îndoită; iar îndoită se zice câci este ascunsă, şi are înlăuntru întoarcere, care o arată pe ea a fi două peşteri.

Deci era proorocul acesta la chipul trupului acest fel: Lungăreţ la cap, statul de mijloc, uscat la faţă, şi barba avându-o deasă, lungă şi ascuţită.

Tot în această zi, Sfinţii trei mucenici cei în Melitina, care pe pietre târâţi s-au săvârşit.

Stih: Din mijlocul pietrelor, împreună vor da glas,
După Scriptură, trei care târâţi pe pietre, morţi au rămas.

Tot în această zi, Sfinţii mucenici Iust şi Matei, care de sabie s-au săvârşit.

Stih: Doi bărbaţi grumazii la sabie şi-au dat,
Şi pentru obştescul sfârşit, şi cununile obşteşti au luat.

Tot în această zi, Sfântul mucenic Evghenie, care de sabie s-a săvârşit.

Stih: Bine fie lui Evghenie pentru a sa vitejie.
Care ca un evghenist stând i s-a tăiat grumazul de sabie.

Tot în această zi, pomenirea Sfinţilor mucenici Teodor şi Gheorghe.

Stih: Teodor şi Gheorghe prin nevoinţă,
Împotriva înşelăciunii au ridicat mare semn de biruinţă.

Tot în această zi, pomenirea Sfinţilor mucenici Teodor, Trofim şi alţi treisprezece.

Stih: Teodor şi Trofim, întru cerească sălăşluire.
A aflat hrană şi cu Dumnezeu împrietenire,
Având Trofim tovarăşi treisprezece bărbaţi,
Împreună cu el nevoitori, de sabie au fost tăiaţi.

Tot în această zi, soborul Sfântului mucenic Acachie la Eptascala, şi soborul Sfântului Elevtrie, aproape de Xirolof, şi soborul Preasfintei Născătoarei de Dumnezeu întru ale lui Armatie

Cu ale lor sfinte rugăciuni, Doamne miluieşte-ne, şi ne mântuieşte pe noi, Amin.

Cântarea a 7-a

Irmos: Din Iudeea venind tinerii...

Arătatu-te-ai Biserică însufleţită a lui Dumnezeu, o prea fericite purtătorule de Dumnezeu şi măsurarea Bisericii în taină te-ai învăţat, cu duhul cântând: Dumnezeul părinţilor noştri, bine eşti cuvântat.

Fiind cu totul premenit întru uimire, odinioară întru cetate sfântă şi prin arătare învăţându-te tainele cele dumnezeieşti, te-ai deprins a cânta: Dumnezeul părinţilor noştri, bine eşti cuvântat.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Rugăciuni aduci Stăpânului, arătându-te preot al Dumnezeului Celui Preaînalt, vrednicule de minune şi jertfele norodului ce stă înainte şi cântă: Dumnezeul părinţilor noştri, bine eşti cuvântat.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin (a Născătoarei de Dumnezeu)

A mântui fiinţa cea omenească vrând Cuvântul cel Înalt, trecând prin uşa cea feciorească, cu trup îmbrăcat dintr-însa. Dumnezeul părinţilor noştri, bine eşti cuvântat.

Cântarea a 8-a

Irmos: Pe Împăratul Ceresc...

Fiind împodobit cu sfinţitul dar al proorociei, te-ai luminat cu cântări lăudând în veci pe Dătătorul de viaţă Hristos.

Iezechiil fiind privitor al slavei Tale, şi plecat pe genunchi, primeşte-l ca un bun rugător pentru lume, ca să Te cântăm pe Tine, Hristoase, întru toţi vecii.

Binecuvântăm pe Tatăl şi pe Fiul şi pe Sfântul Duh, Dumnezeu.

La tainele cele mai presus de minte te-ai deprins Iezechiile, aprinzându-te de dorul cel dumnezeiesc, strigând: Pe Tine Te prea înălţăm Hristoase întru toţi vecii.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin (a Născătoarei de Dumnezeu)

De noapte mânecând Iezechiil, te-a văzut pe tine Fecioară, pârâul iertării şi către Domnul a strigat: Pe Tine Te înălţăm în veci.

Irmosul:

Să lăudăm, să binecuvântăm şi să ne închinăm Domnului, cântându-I şi prea înălţându-L pe Dânsul întru toţi vecii.

Pe Împăratul Ceresc, pe care Îl laudă Oştile îngereşti, lăudaţi-L şi-L prea înălţaţi întru toţi vecii.

Cântarea a 9-a

Irmos: Naşterea pururea Fecioarei...

Tu te-ai învrednicit a vedea pe Cel ce în taină te-a învăţat cele negrăite, pe Cel arătat în foc şi în rug de demult lui Moise, fiind tu strălucit proorocule cu raza bunei credinţe.

Legii puitor şi tăinuitor, şi preot te-ai arătat, şi prooroc prea înţelept, asemenea Stăpânului făcându-te, şi părtaş patimilor, acum te-ai arătat moştenitor.

Credincioşii acum având izvor curgător învăţăturile tale cele prea lăudate, şi carte prea sfinţită, luăm neîndoită mântuire sufletelor.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

O negrăită şi dumnezeiască arătarea de lumină, întru care acum te desfătezi fericite! Şi de departe vezi întru Părintele pe Fiul, şi pe Duhul, trei Ipostasuri ale Dumnezeirii.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin (a Născătoarei de Dumnezeu)

Armă a noastră şi perete tu eşti Născătoare de Dumnezeu, apărătoare celor ce nădăjduiesc întru tine, pe tine şi acum te îndemnăm spre rugăciune, ca să ne izbăvim de vrăjmaşii noştri.

Irmosul: Naşterea pururea Fecioarei, care s-a arătat mai înainte dătătorului de Lege în munte prin foc şi rug, spre mântuirea noastră, a credincioşilor, cu cântări neîncetat o slăvim.

Luminânda

Podobie: Cel ce ai împodobit Cerul...

Un suflet purtând în două trupuri părinţilor aţi avut, şi un gând întru mijlociri osebite, o Simeoane şi Ioane, pentru aceasta vă lăudăm pe voi.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh. Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. (a Născătoarei de Dumnezeu)

Îndulcirea îngerilor, bucuria scârbiţilor, părtinitoarea creştinilor, Fecioară Maica Domnului, apără-ne pe noi şi ne mântuieşte de muncile cele veşnice.

Şi cealaltă slujbă a Utreniei după rânduială şi Otpustul.

Canon de rugăciune către Sfântul prooroc Iezechiel

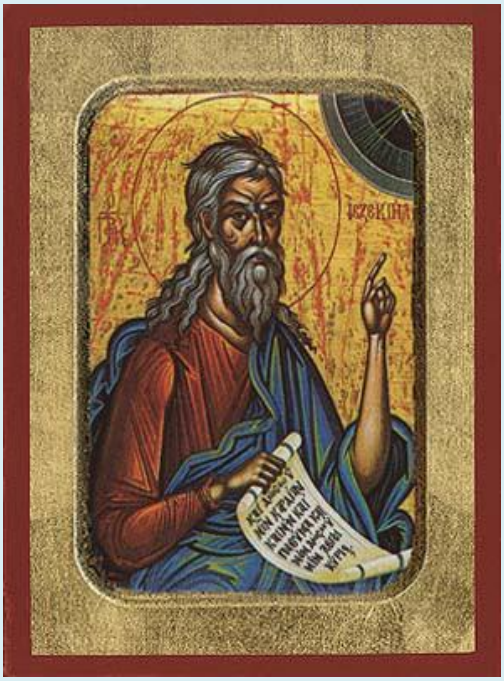

Troparul Sfântului prooroc Iezechiel, glasul al 2-lea: A proorocului Tău Iezechiel pomenire, Doamne, prăznuind, printr-însul Te rugăm, mântuieşte sufletele noastre.

facere a lui Teofan

Cântarea 1

Irmos: Să cântăm Domnului, celui ce a povăţuit pe poporul Său prin Marea Roşie, cântare de biruinţă, că S-a prea slăvit.

Stih: ***Sfinte proorocule Iezechiel, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Mie, celui ce voiesc a lăuda pe Iezechiel proorocul Tău, Doamne, dă-mi har, Făcătorule de bine şi dar duhovnicesc.

Stih: ***Sfinte proorocule Iezechiel, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Având înălţări sfinţitul Iezechiel, singur văzătorul celor negrăite, cu slava Domnului este strălucit.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Cugetul zburdărilor celor trupeşti supunându-l şi viaţa ta îndreptând-o, te-ai arătat prooroc primitor de Dumnezeu.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin (a Născătoarei).

Arătându-te cu totul luminat, pe prea lăudata uşă ceea ce căuta spre Răsărit, pe Fecioara, o propovăduieşti, de Dumnezeu insuflate.

Cântarea a 3-a

Irmos: Tu eşti Întărirea...

Stih: ***Sfinte proorocule Iezechiel, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Răsărirea morţilor cea scrisă mai înainte, ca un prooroc o vezi, mărite, omorârea patimilor dobândind.

Stih: ***Sfinte proorocule Iezechiel, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Sfinte proorocule Iezechiel, arătătorule de Dumnezeu, făcându-se Dumnezeu Milostiv zidirii Sale, minte dumnezeiască te-a arătat pe tine celor rătăciţi.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Cel ce şade pe Heruvimi, Fulgerul Dumnezeirii, te-a luminat pe tine, mărite, arătându-Se ţie, grăitorule de Dumnezeu.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin (a Născătoarei).

Ţarină curată, cu ochii cei mai înainte văzători, proorocul Tău a văzut intrarea fecioriei, cea păzită Ţie, Făcătorule de bine.

Irmosul: Tu eşti Întărirea celor ce aleargă la Tine, Doamne; Tu eşti Lumina celor întunecaţi şi pe Tine Te laudă duhul meu.

Cântarea a 4-a

Irmos: Auzit-am Doamne Taina iconomiei Tale, înţeles-am lucrurile Tale şi am prea slăvit Dumnezeirea Ta.

Stih: ***Sfinte proorocule Iezechiel, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

După ce te-ai învrednicit a vedea cu uimire vedeniile cele dumnezeieşti, ai căzut cu faţa la pământ şi ai auzit glasul Duhului cel dumnezeiesc.

Stih: ***Sfinte proorocule Iezechiel, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Negrăite lucruri învăţându-te şi cu poruncile cele dumnezeieşti luminându-te, mâna Stăpânului şi Atotstăpânitorului tău peste tine a fost.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Alesule prooroc Iezechiel, cartea cea dată gurii tale din mâna Domnului a îndulcit inima ta şi te-a săvârşit prooroc dumnezeiesc.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin (a Născătoarei).

Te-a văzut pe tine, Fecioară, proorocul Iezechiel dumnezeiască uşă luminoasă, prin care a trecut Domnul, încuiată păzind-o pe aceasta.

Cântarea a 5-a

Irmos: Mânecând strigăm Ţie, Doamne: mântuieşte-ne pe noi, că Tu eşti Dumnezeul nostru; afară de Tine pe altul nu ştim.

Stih: ***Sfinte proorocule Iezechiel, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

O, fericite proorocule Iezechiel, primitorule de Dumnezeu, pe toţi păcătoşii ai povăţuit prin cuvintele tale a se întoarce spre pocăinţă.

Stih: ***Sfinte proorocule Iezechiel, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

La toate s-au asemănat Domnului proorocul, căci şi pentru păcatele cele străine s-a rugat.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Iezechiel proorocule, limbile ritorilor nu pot să te laude pe tine, căci cu strălucire cerească ai fost înfrumuseţat.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin (a Născătoarei).

Eşti uşa dumnezeiască, pe care te-a văzut proorocul Iezechiel şi din care ne-a răsărit nouă Dătătorul de lumină, Domnul.

Cântarea a 6-a

Irmos: Haină luminoasă dă-mi mie...

Stih: ***Sfinte proorocule Iezechiel, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Proorocule minunate, învrednicitu-te-ai a vedea pe Dumnezeu, de toată arătarea cea materialnică curăţindu-te, prea fericite.

Stih: ***Sfinte proorocule Iezechiel, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Făcându-te mai înalt decât trupul, prin puterea Duhului, cu înălţare te-ai ridicat şi te-ai arătat plin de lumina cea curată.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Având viaţă proorocească, dând dănţuire de cântare, vezi pe Heruvimi şi pe Atotţiitorul.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin (a Născătoarei).

Pe Maica şi Fecioara cea întru adevăr, pe mijlocitoarea lui Dumnezeu şi a oamenilor, în închipuire o ai văzut uşă mult luminoasă.

Irmosul: Haină luminoasă dă-mi mie Cel ce Te îmbraci cu lumina ca şi cu o haină, Mult Milostive Hristoase, Dumnezeul nostru.

Condac, glasul al 4-lea:

Podobie: Arătatu-Te-ai astăzi lumii şi Lumina Ta, Doamne s-a însemnat peste noi care cu cunoştinţă Te lăudăm, venit-ai şi Te-ai arătat, Lumina cea neapropiată.

Arătatu-te-ai prooroc lui Dumnezeu, Iezechiel minunate şi mai înainte tuturor ai vestit Întruparea Domnului, a Mielului şi Ziditorului, Fiului lui Dumnezeu, care S-a arătat în veci.

Cântarea a 7-a

Irmos: Din Iudeea venind tinerii...

Stih: ***Sfinte proorocule Iezechiel, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Arătatu-te-ai biserică însufleţită a lui Dumnezeu, o, prea fericite purtătorule de Dumnezeu şi măsurarea Bisericii în taină ai fost învăţat, cu duhul cântând: Dumnezeul părinţilor noştri, bine eşti cuvântat.

Stih: ***Sfinte proorocule Iezechiel, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Fiind cu totul primenit întru uimire odinioară în cetatea sfântă şi prin arătare fiind învăţat tainele cele dumnezeieşti, te-ai deprins a cânta: Dumnezeul părinţilor noştri, bine eşti cuvântat.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Arătându-te preot al Dumnezeului Celui Preaînalt, vrednicule de minune, aduci Stăpânului rugăciuni şi jertfe pentru poporul ce stă înainte şi cântă: Dumnezeul părinţilor noştri, bine eşti cuvântat.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin (a Născătoarei).

A mântui fiinţa cea omenească vrând Cuvântul cel Înalt, a trecut prin uşa cea feciorească, cu trup îmbrăcat dintr-însa, Dumnezeul părinţilor noştri, bine eşti cuvântat.

Cântarea a 8-a

Irmos: Pe Împăratul Ceresc...

Stih: ***Sfinte proorocule Iezechiel, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Fiind împodobit cu sfinţitul dar al proorociei, te-ai luminat cu cântări lăudând în veci pe Dătătorul de viaţă, Hristos.

Stih: ***Sfinte proorocule Iezechiel, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Proorocul Iezechiel fiind privitor al slavei Tale şi plecat pe genunchi, primeşte-l ca un bun rugător pentru lume; ca să Te cântăm pe Tine, Hristoase, întru toţi vecii.

Binecuvântăm pe Tatăl şi pe Fiul şi pe Sfântul Duh, Dumnezeu.

La tainele cele mai presus de minte te-ai deprins, proorocule Iezechiel, aprinzându-te de dorul cel dumnezeiesc, cântând: pe Tine Te prea înălţăm, Hristoase, întru toţi vecii.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin (a Născătoarei).

De noapte mânecând, proorocul Iezechiel te-a văzut pe tine Fecioară, pârâul iertării şi către Domnul a grăit: pe Tine Te înălţăm în veci.

Irmosul:

Să lăudăm, să binecuvântăm şi să ne închinăm Domnului, cântându-I şi prea înălţându-L pe Dânsul întru toţi vecii.

Pe Împăratul Ceresc, pe care Îl laudă Oştile îngereşti, lăudaţi-L şi-L prea înălţaţi întru toţi vecii.

Cântarea a 9-a

Irmos: Naşterea pururea Fecioarei...

Stih: ***Sfinte proorocule Iezechiel, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Tu te-ai învrednicit a vedea, prin Cel ce în taină te-a învăţat cele negrăite, pe Cel arătat în foc şi în rug de demult lui Moise, fiind tu strălucit, proorocule, cu raza dreptei credinţe.

Stih: ***Sfinte proorocule Iezechiel, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Legii dătător şi tăinuitor şi preot te-ai arătat şi prooroc prea înţelept, asemenea Stăpânului făcându-te şi părtaş patimilor, acum te-ai arătat moştenitor.

Stih: ***Sfinte proorocule Iezechiel, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Credincioşii acum, având izvor curgător învăţăturile tale cele prea lăudate şi carte prea sfinţită, luăm neîndoită mântuire sufletelor.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

O, negrăită şi dumnezeiască arătare de lumină, în care acum te desfătezi, fericite! Şi de departe vezi în Părintele pe Fiul şi pe Duhul, Trei Ipostasuri ale Dumnezeirii.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin (a Născătoarei).

Armă a noastră şi zid tu eşti, Născătoare de Dumnezeu, apărătoare celor ce nădăjduiesc întru tine. Pe tine şi acum te îndemnăm spre rugăciune, ca să ne izbăvim de vrăjmaşii noştri.

Irmosul: Naşterea pururea Fecioarei, care s-a arătat mai înainte dătătorului de Lege în munte prin foc şi rug, spre mântuirea noastră, a credincioşilor, cu cântări neîncetat o slăvim.

Sedelna, glasul al 3-lea. **Podobie:** De frumuseţea fecioriei tale şi de prea luminată curăţia ta Gavriil mirându-se, a strigat ţie, Născătoare de Dumnezeu: Ce laudă vrednică voi aduce ţie? Sau cum te voi numi pe tine? Nu mă pricep şi mă minunez! Pentru aceasta, precum mi s-a poruncit, strig ţie: Bucură-te, ceea ce eşti plină de har.

Strălucindu-te cu Duhul cel dumnezeiesc, Întruparea Cuvântului mai înainte o ai limpezit, cel ce eşti mare între dumnezeieştii prooroci, Iezechiel, de Dumnezeu insuflate. Pentru aceasta, ca pe un prooroc cu sfinţenie te fericim pe tine şi prăznuim astăzi pomenirea ta, împreună grăind ţie, înţelepte: roagă-te lui Hristos Dumnezeu să mântuiască sufletele noastre.

Sedelna Preasfintei Născătoare de Dumnezeu, glasul al 3-lea. **Podobie:** De frumuseţea fecioriei tale şi de prea luminată curăţia ta Gavriil mirându-se, a strigat ţie, Născătoare de Dumnezeu: Ce laudă vrednică voi aduce ţie? Sau cum te voi numi pe tine? Nu mă pricep şi mă minunez! Pentru aceasta, precum mi s-a poruncit, strig ţie: Bucură-te, ceea ce eşti plină de har.

Preasfântă Fecioară, nădejdea creştinilor, roagă-te neîncetat împreună cu Cetele cele de sus lui Dumnezeu, pe care L-ai născut mai presus de gând şi de cuvânt, să ne dea nouă tuturor iertare de păcate şi îndreptare vieţii, celor ce, cu credinţă şi cu dragoste, te slăvim pururea pe tine.

Sedelna Sfintei Cruci şi a Preasfintei Născătoare de Dumnezeu, glasul al 3-lea.

Podobie: De frumuseţea fecioriei tale şi de prea luminată curăţia ta Gavriil mirându-se, a strigat ţie, Născătoare de Dumnezeu: Ce laudă vrednică voi aduce ţie? Sau cum te voi numi pe tine? Nu mă pricep şi mă minunez! Pentru aceasta, precum mi s-a poruncit, strig ţie: Bucură-te, ceea ce eşti plină de har.

Mieluşeaua cea neîntinată văzându-şi Mielul şi Păstorul mort spânzurat pe Cruce, tânguindu-se zicea, ca o maică, văitându-se: cum voi suferi pogorârea Ta cea mai presus de cuvânt, Fiul meu? Şi patimile cele de bunăvoie, Dumnezeule Preabune?

Imnografie

Condacul Sfântului prooroc Iezechiel: Arătatu-te-ai prooroc lui Dumnezeu, Iezechiel minunate şi mai înainte tuturor ai vestit Întruparea Domnului, a Mielului şi Ziditorului, Fiului lui Dumnezeu, care S-a arătat în veci.

Troparul Sfântului prooroc Iezechiel: A proorocului Tău Iezechiel pomenire, Doamne, prăznuind, printr-însul Te rugăm, mântuieşte sufletele noastre.

(Video) Troparul Sfântului proroc Iezechiel - Interpret: Otilia Simeria:
https://doxologia.ro/tropare/video-sfantul-prooroc-iezechiel-tropar

Vechiul Testament – Iezechiel

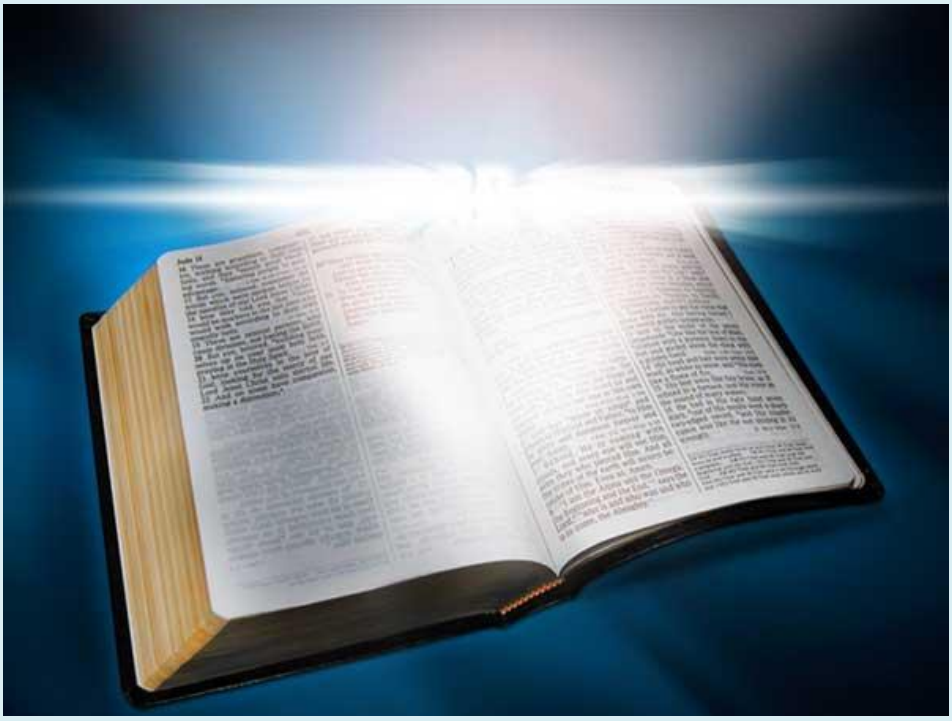

Introducere la Cartea profetului Iezechiel

În anul 587 î. H., Nabucodonosor cucereşte Ierusalimul, dărâmă templul, după ce-l jefuieşte, şi deportează populaţia. Regele Ioiachim este prins şi pus în lanţuri, dar, după toate probabilităţile, înainte de a porni la drum este ucis de câţiva adversari politici.

În lungul convoi al surghiuniţilor se află şi Iezechiel. Contemporan cu profetul Ieremia, dar mult mai tânăr decât el, nici pe departe n-ar bănui că ar putea să aibă o chemare asemănătoare şi să devină astfel un rob special al lui Dumnezeu.

Ajuns la capătul drumului, se instalează în colonia iudaică de pe ţărmul râului Chebar, nu prea departe de Babilon, şi trece prin fazele acomodării la noul său fel de viaţă. Exilaţii cunosc în el un preot desăvârşit, care ştie totul despre legea lui Moise şi aplicarea ei în viaţa cultică. Împreună cu conaţionalii săi trăieşte nu numai drama exilului, ci şi conştiinţa sfâşietoare că Nabucodonosor n-ar fi izbutit să dărâme templul dacă Dumnezeu nu Şi-ar fi părăsit dinainte locaşul, scârbit până la dezgust şi mânie de pornirile idolatre ale poporului ales.

Iată însă că în cel de al cincilea an al surghiunului său, Iezechiel este chemat la misiunea de profet; aceasta se face printr-o grandioasă viziune asupra slavei Domnului. Mandatul său va dura 22 de ani, adică din 592 până în 570, când este datată ultima sa profeţie.

Întreaga activitate profetică a lui Iezechiel se desfăşoară în exil. Ierusalimul apare de mai multe ori în opera sa, dar numai în vedenie; amănuntele descriptive i se datorează memoriei. Rolul său este ca, pe de o parte, să-i facă pe exilaţi să înţeleagă şi să accepte că dezastrul din 587 este consecinţa grelelor şi repetatelor păcate ale lor şi ale părinţilor lor şi, pe de altă parte, să le inculce şi să le întreţină speranţa că, într-o bună zi, Dumnezeu nu-Şi va lăsa poporul să piară cu desăvârşire, ci-l va întoarce - chiar la dimensiunile unei „rămăşiţe" - în ţara lui, sub semnul unui nou început de istorie.

Pentru realizarea primului obiectiv, profetul nu încetează să denunţe, să avertizeze, să ameninţe şi să stârnească spaime: monoteismul e supremul bun al poporului ales; orice formă de alienare atrage după sine gelozia, mânia, urgia şi răzbunarea Domnului. Sub pana nici unui alt profet nu este sprânceana lui Dumnezeu mai încruntată decât sub aceea a lui Iezechiel. El are de înfruntat opoziţia falşilor profeţi care caută să întreţină un optimism ieftin, necontrolat şi fără acoperire, precum şi neîncrederea deportaţilor care, ca şi în cazul lui Ieremia la Ierusalim, sunt dispuşi să vadă în el mai degrabă un defetist, dacă nu de-a dreptul un trădător.

Pentru atingerea celui de al doilea obiectiv, profetul prefigurează mai mult decât o restaurare a stării de dinainte de exil: o nouă împărţire a teritoriului palestinian între triburile lui Israel (alta decât cea din vremea lui Iosua Navi), construcţia unui nou Ierusalim (altul decât vechea capitală a lui David) şi zidirea unui nou templu (altul decât acela al lui Solomon, conceput după cu totul alte criterii şi slujit de o preoţime perfectă, alta decât aceea din vremea lui Aaron). În acest sens, profetul dezlănţuie o fantezie pe cât de luxuriantă, pe atât de controlată; enunţată în generalitatea ei poetică, utopia este apoi construită pe dinlăuntru cu precizia şi minuţiile unui arhitect. E posibil ca acest demers să nu fi fost şi foarte convingător; deşi Iezechiel a fost numit drept părintele iudaismului postexilic, se pare că influenţa lui nu a fost atât de puternică pe cât se credea.

Fără să aibă talentul lui Isaia şi lirismul debordant al lui Ieremia, Iezechiel îşi construieşte opera cu mai multă rigoare. După introducere (capitolele 1-3), în cartea lui se pot distinge patru mari părţi: capitolele 4-24 cuprind, aproape în întregime, avertismente, ameninţări şi pedepse asupra fiilor lui Israel de dinainte de căderea Ierusalimului; capitolele 25-32, păstrând tonalitatea severă a primei părţi,

cuprind profeţi împotriva neamurilor păgâne cu care fiii lui Israel s-au aliat în nelegiuiri sau care i-au asuprit fără să aibă un anume mandat divin; capitolele 33-39 îndulcesc tonul şi-i oferă poporului înrobit făgăduinţele şi perspectiva reaşezării în normalitate; în fine, capitolele 40-48 promovează imaginea viitorului stat israelit. Deşi această imagine pare o pură fantezie, ea se cere citită prin cheia simbolurilor pe care e structurată; pe de altă parte, ea pare să acrediteze ideea că dacă vechiul Israel, vechiul Ierusalim, vechiul templu şi vechea preoţie au putut deveni obiect al distrugerii, cele noi sunt menite eternităţii; în ultimă instanţă, ele prefigurează Biserica lui Hristos. De altfel, în acest segment există şi o profeţie mesianică limpede: uşa încuiată a templului, prin care trece Domnul (44, 1-3), nu e altceva decât prefigurarea Mariei care, fecioară fiind, L-a născut pe Fiul lui Dumnezeu păstrându-şi şi după aceea starea de feciorie; textul se conjugă perfect cu profeţia din Isaia 7, 14.

Iezechiel este şi marele inspirat al viziunilor ample. Dintre ele, vrednice de amintit, pe lângă aceea a viitorului templu, sunt două: carul dumnezeiesc înconjurat de slava divină (1-3) şi câmpul cu oase uscate care prind carne şi viaţă (37, 1-14), prefigurând învierea cea de obşte de la sfârşitul veacurilor.

Dacă s-a observat, pe bună dreptate, că în opera lui Iezechiel nu există nici un singur moment în care fiii lui Israel să-i fi fost credincioşi lui Dumnezeu, el rămâne, totuşi, un profet al speranţei, restaurării şi înnoirii: „Și le voi da o altă inimă; şi duh nou voi pune într-înşii; inima lor de piatră le-o voi smulge din trup şi le voi da o inimă de carne, pentru ca ei în poruncile Mele să umble şi rânduielile Mele să le păzească şi să le facă; şi ei Îmi vor fi Mie popor, iar Eu le voi fi lor Dumnezeu” (11, 19-20).

Iezechiel

Capitolul 1 - Introducere. Chemarea lui Iezechiel. Vedenia unui car dumnezeiesc.

1. În anul al treizecilea, în ziua a cincea a lunii a patra, când mă aflam între robi, la râul Chebar, mi s-au deschis cerurile şi am văzut nişte vedenii dumnezeieşti.
2. În ziua a cincea a lunii a patra, în anul al cincilea al robirii regelui Ioiachim,
3. A fost cuvântul Domnului către mine, preotul Iezechiel, fiul lui Buzi, preotul la râul Chebar, în ţara Caldeilor. Acolo a fost peste mine mâna Domnului.
4. Eu priveam şi iată venea dinspre miazănoapte un vânt vijelios, un nor mare şi un val de foc, care răspândea în toate părţile raze strălucitoare; iar în mijlocul focului strălucea ca un metal în văpaie.
5. Şi în mijloc am văzut ceva ca patru fiare, a căror înfăţişare semăna cu chipul omenesc.
6. Fiecare din ele avea patru feţe şi fiecare din ele avea patru aripi.
7. Picioarele lor erau drepte, iar copitele picioarelor lor erau cum sunt copitele picioarelor de viţel şi scânteiau ca arama strălucitoare, iar aripile lor erau sprintene.
8. De cele patru părţi ele aveau sub aripi mâini de om şi toate patru îşi aveau feţele lor şi aripile lor.
9. Aripile lor se atingeau una de alta, şi când mergeau, fiarele nu se întorceau, ci fiecare mergea drept înainte.
10. Feţele lor? - Toate patru aveau câte o faţă de om înainte, toate patru aveau câte o faţă de leu la dreapta, toate patru aveau câte o faţă de bou la stânga şi toate patru mai aveau şi câte o faţă de vultur în spate.
11. Feţele lor şi aripile lor erau despărţite în partea de sus şi la fiecare, două din aripi erau întinse, iar două le acopereau trupul.
12. Fiecare fiară mergea drept înainte şi mergea încotro îi dădea duhul să meargă şi în mersul său nu se întorcea.
13. Înfăţişarea acestor fiare se asemăna cu înfăţişarea cărbunilor aprinşi, cu înfăţişarea unor făclii aprinse; printre fiare curgea foc, iar din foc ţâşneau raze şi fulgere.
14. Fiarele alergau înainte şi înapoi iute ca fulgerul.
15. Când mă uitam eu la fiare, iată am văzut jos, lângă aceste fiare, câte o roată la fiecare din cele patru feţe ale lor.
16. Aceste roţi, după înfăţişarea lor, parcă erau de crisolit, iar după făptură toate aveau aceeaşi înfăţişare. Şi după alcătuirea şi după făptura lor ele parcă erau vârâte una în alta.
17. Ele înaintau în toate cele patru părţi, şi în timpul mersului nu se întorceau.

18. Obezile lor formau un cerc larg şi de o înălţime înfricoşătoare şi aceste obezi la toate patru erau pline de ochi de jur împrejur.
19. Când mergeau fiarele, mergeau şi roţile de lângă ele, şi când se ridicau fiarele de la pământ, se ridicau şi roţile.
20. Ele mergeau încotro le da duhul să meargă şi roţile se ridicau împreună, căci duh de viaţă era şi în roţi.
21. Când mergeau acelea, mergeau şi acestea, şi când acelea se opreau, se opreau şi acestea; iar când acelea se ridicau de la pământ, atunci împreună cu ele se ridicau şi roţile, pentru că duh de viaţă era şi în roţi.
22. Deasupra capetelor fiarelor se vedea un fel de boltă, întinsă sus, deasupra capetelor lor, care semăna cu cristalul cel mai curat;
23. Iar sub bolta aceasta erau întinse aripile fiarelor una spre alta, şi fiecare fiară mai avea câte două aripi, care le acopereau trupurile;
24. Când mergeau fiarele, auzeam fâlfâitul aripilor lor, ca un vuiet de ape mari, ca glasul Celui Atotputernic zgomot straşnic, ca zgomotul dintr-un lagăr ostăşesc; iar când ele se opreau, îşi lăsau aripile în jos.
25. După ce fiarele se opreau şi îşi lăsau aripile în jos, zgomotul se auzea încă sub bolta ce se întindea deasupra capetelor lor.
26. Pe bolta de deasupra capetelor fiarelor era ceva care semăna cu un tron şi la înfăţişare era ca piatra de safir; iar sus pe acest tron era ca un chip de om.
27. Şi am mai văzut ceva, ca un metal înroşit în foc, ca nişte foc, sub care se afla acel chip de om şi care lumina împrejur; de la coapsele acelui chip de om în sus şi de la coapsele chipului aceluia în jos se vedea un fel de foc, un fel de lumină strălucitoare care-l împresura de jur împrejur.
28. Cum este curcubeul ce se află pe cer la vreme de ploaie, aşa era înfăţişarea acelei lumini strălucitoare care-l înconjura. Astfel era chipul slavei Domnului. Şi când am văzut eu aceasta, am căzut cu faţa la pământ.

Capitolul 2 - Chemarea lui Iezechiel. Vedenia cărţii, trimiterea la propovăduire.

1. Atunci am auzit glasul Unuia care mi-a zis: "Fiul omului, scoală în picioare, că am să-ţi vorbesc!"
2. Şi cum mi-a zis Acela vorbele acestea, a intrat Duhul în mine şi m-a ridicat în picioare, şi am ascultat pe Cel ce-mi vorbea.
3. Acela mi-a zis: "Fiul omului, am să te trimit la fiii lui Israel, la aceşti oameni neascultători, care s-au răzvrătit împotriva Mea; ei, ca şi părinţii lor, păcătuiesc înaintea Mea până în ziua de astăzi.
4. Aceşti fii sunt neruşinaţi şi cu inima împietrită; la ei te trimit Eu, ca să le zici: Aşa grăieşte Domnul!

5. Ori te-or asculta, ori nu te-or asculta - căci sunt un neam îndărătnic - să ştie însă că este între ei un prooroc.
6. Dar tu, fiul omului, să nu te temi de ei şi de cuvintele lor să nu te sperii, deşi ei vor fi pentru tine spini şi ciulini, şi ai să trăieşti între ei, ca între scorpii; să nu te temi de cuvintele lor şi de faţa lor să nu te sperii, deşi sunt un neam îndărătnic,
7. Ci să le spui cuvintele Mele, ori te-or asculta, ori nu te-or asculta, căci sunt un neam de răzvrătiţi.
8. Tu însă, fiul omului, ascultă ce voiesc să-ţi spun! Nu fi îndărătnic, ca acest neam de răzvrătiţi! Deschide-ţi gura şi mănâncă ceea ce am să-ţi dau!"
9. Şi privind eu, am văzut o mână întinsă spre mine şi în ea o hârtie strânsă sul;
10. Şi a desfăşurat-o înaintea mea, şi am văzut că era scrisă şi pe o parte şi pe alta: plângere, tânguire şi jale era scris în ea.

Capitolul 3 - Vedenia profetului. Dus de Duhul printre cei robiţi. Omul de veghe. Profetul mut şi legat.

1. Apoi mi-a zis: "Fiul omului, mănâncă ceea ce ai dinainte, mănâncă această hârtie şi mergi de grăieşte casei lui Israel!"
2. Atunci eu mi-am deschis gura şi Acela mi-a dat să mănânc cartea aceea,
3. Şi mi-a zis: "Fiul omului, hrăneşte-ţi pântecele şi-ţi satură lăuntrul tău cu această carte pe care ţi-o dau Eu!" Şi eu am mâncat-o şi era în gura mea dulce ca mierea.
4. Apoi Acela mi-a zis: "Fiul omului, scoală şi mergi la casa lui Israel şi le spune cuvintele Mele;
5. Căci nu eşti trimis la un popor cu grai necunoscut şi cu limbă neînţeleasă, ci către casa lui Israel;
6. Nici la mai multe popoare cu grai necunoscut şi cu limbă neînţeleasă, ale căror cuvinte nu le-ai pricepe. Şi chiar la unele ca acestea de te-aş trimite, ele tot te-ar asculta;
7. Casa lui Israel însă nu va vrea să te asculte, pentru că nu vrea să Mă asculte pe Mine, că toată casa lui Israel are fruntea încruntată şi inima împietrită.
8. Pentru aceasta voi împietri chipul tău ca şi chipurile lor şi fruntea ta întocmai ca frunţile lor;
9. Voi face fruntea ta ca diamantul, mai tare decât stânca. Să nu te temi de ei şi de faţa lor să nu te sperii, căci ei sunt un neam de răzvrătiţi.
10. Fiul omului - îmi zice iar Acela, - primeşte în inima ta şi ascultă cu urechile tale toate cuvintele ce am să-ţi vorbesc.
11. Scoală şi mergi la cei duşi în robie, la fiii poporului tău şi, ori te-or asculta, ori nu te-or asculta, tu grăieşte-le şi le spune: Aşa zice Domnul Dumnezeu".
12. Atunci m-a ridicat Duhul şi am auzit la spatele meu un glas mare ca de tunet care zicea: "Binecuvântată fie slava Domnului în locul unde sălăşluieşte El!"

13. Şi am mai auzit zgomotul fiarelor care băteau din aripi şi huruitul roţilor de lângă ele şi bubuit puternic de tunet.
14. Şi Duhul m-a luat şi m-a dus. Şi am mers eu amărât şi cu sufletul întristat, dar mâna Domnului lucra puternic asupra mea.
15. Apoi am sosit în Tel-Aviv, la robii care locuiau aproape de râul Chebar, şi m-am oprit acolo unde trăiau ei şi am stat între ei şapte zile în uimire.
16. Iar după ce s-au împlinit cele şapte zile, a fost către mine cuvântul Domnului şi mi-a zis:
17. "Fiul omului! Iată, te-am pus străjer casei lui Israel; vei asculta deci cuvântul ce-Mi va ieşi din gură şi-l vei vesti ca din partea Mea.
18. De voi zice celui rău: Vei muri! şi tu nu-l vei înştiinţa, nici nu-i vei grăi, pentru a abate pe cel rău de la calea lui cea rea, ca să trăiască, cel rău va pieri în nelegiuirea sa şi Eu voi cere sângele lui din mâna ta.
19. Iar dacă tu vei înştiinţa pe cel rău şi el nu se va întoarce de la răutatea lui şi de la calea sa cea rea, acela va pieri de păcatul său, iar tu îţi vei mântui sufletul tău.
20. De asemenea, când cel drept se va abate de la dreptatea sa şi va săvârşi răul când voi pune înaintea lui o cursă şi va muri, dacă tu nu l-ai înştiinţat, acela va muri pentru păcatul său, iar faptele lui de dreptate, pe care le-a făcut el, nu i se vor pomeni, şi Eu voi cere sângele lui din mâinile tale.
21. Iar dacă tu vei înştiinţa pe cel drept să nu păcătuiască şi el nu va păcătui, atunci va fi şi el viu, pentru că a fost înştiinţat şi îţi vei mântui şi tu sufletul tău".
22. Apoi a fost iarăşi acolo mâna Domnului peste mine şi mi-a zis Domnul: "Scoală-te şi ieşi la câmp, că am să-ţi vorbesc acolo".
23. Atunci m-am sculat, am ieşit la câmp, şi iată mi s-a arătat acolo slava Domnului, pe care o văzusem la râul Chebar, şi am căzut cu faţa la pământ.
24. Dar a intrat în mine Duhul şi m-a ridicat în picioare, iar Domnul mi-a grăit şi mi-a zis: "Mergi şi te închide în casa ta!
25. Fiul omului, iată se vor pune asupra ta frânghii cu care vei fi legat, ca să nu mai ieşi în mijlocul lor.
26. Şi limba ta o voi lipi de cerul gurii tale, ca să fii mut şi să nu-i mai poţi mustra, că aceştia sunt un neam răzvrătit.
27. Dar când îţi voi grăi, voi deschide gura ta şi tu le vei zice: Aşa grăieşte Domnul Dumnezeu! Cine va vrea să asculte, să asculte, şi cine nu va vrea să asculte, să nu asculte, căci sunt un neam îndărătnic".

Capitolul 4 - Prevestirea prăbuşirii Ierusalimului. Trei fapte sub semn.

1. "Şi tu, fiul omului, ia-ţi o cărămidă şi pune-o înaintea ta şi sapă pe ea o cetate, Ierusalimul.

2. Apoi rânduieşte împresurare împotriva ei, ridică întărituri şi val şi rânduieşte tabără împotriva ei; de jur împrejurul ei aşază berbeci de spart zidul.
3. Apoi ia o tablă de fier şi o pune ca un zid de fier între tine şi cetate şi întoarce-ţi faţa spre ea, ca şi cum ea ar fi împresurată, iar tu cel care o împresori. Aceasta va fi un semn pentru casa lui Israel.
4. După aceea să te culci pe partea stângă, punând pe ea nelegiuirile casei lui Israel, şi vei purta nelegiuirile ei atâtea zile, cât vei sta culcat pe partea stângă;
5. Că Eu am să-ţi număr atâtea zile câţi ani au ţinut nelegiuirile ei, adică ai să porţi tu nelegiuirile casei lui Israel trei sute nouăzeci de zile.
6. Iar după ce vei împlini aceste zile, să te culci pe partea dreaptă şi vei purta nelegiuirile casei lui Iuda timp de patruzeci de zile, câte o zi de fiecare an ce ţi-am hotărât Eu.
7. Să-ţi îndrepţi faţa ta şi mâna ta cea dreaptă dezgolită spre Ierusalimul împresurat şi să prooroceşti împotriva lui.
8. Şi iată, Eu voi pune pe tine legături, ca să nu te poţi întoarce de pe o parte pe alta, până nu vei împlini zilele împresurării tale.
9. Ia-ţi grâu şi orz, bob şi linte, mei şi orzoaică, toarnă-le într-un vas şi-ţi fă din ele atâtea pâini, câte zile ai să şezi culcat pe partea stângă; că trei sute nouăzeci de zile ai să mănânci din ele.
10. Hrana ta, cu care te vei hrăni, să o mănânci cu măsură, câte douăzeci de sicli pe zi, dar s-o mănânci din timp în timp.
11. Şi apa să o bei cu măsură, câte a şasea parte de hin pe zi şi tot din timp în timp.
12. Pâinile le vei găti ca turtele de orz şi le vei coace înaintea ochilor lor cu necurăţenie de om".
13. Apoi Domnul a mai zis: "Aşa îşi vor mânca fiii lui Israel pâinea lor, necurată, printre popoarele la care îi voi izgoni".
14. Atunci am zis: "O, Doamne Dumnezeule, sufletul meu niciodată nu s-a întinat; din tinereţile mele şi până acum niciodată n-am mâncat dintr-un animal mort sau sfâşiat şi carne necurată n-a intrat în gura mea".
15. Iar El mi-a răspuns: "Iată, Eu îţi dau, în loc de necurăţenie de om, baligă de bou şi pe ea vei găti pâinea ta".
16. Apoi mi-a zis: "Fiul omului, iată voi trimite foamete în Ierusalim şi oamenii vor mânca pâinea cu măsură şi cu întristare şi tot cu măsură şi amărăciune vor bea şi apă,
17. Căci va fi la ei lipsă de pâine şi de apă; se vor uita cu groază unul la altul şi vor pieri pentru nelegiuirile lor".

Capitolul 5 – Al patrulea fapt sub semn: părul împărţit în părţi.

1. "Iar tu, fiul omului, ia-ţi un cuţit tăios, ia-ţi un brici de bărbierit şi-l trece pe capul tău şi pe barba ta; apoi ia o cumpănă cu talgere şi împarte părul în trei părţi:
2. O treime să o arzi cu foc în mijlocul cetăţii, după ce se vor împlini zilele împresurării; o altă treime s-o iei şi s-o toci cu cuţitul în împrejurimile cetăţii; iar cealaltă treime s-o spulberi în vânt, şi eu voi trage sabia în urma lor.
3. Să opreşti însă din părul acela puţine fire şi să le legi în poala hainei tale.
4. Apoi să iei câteva fire, să le arunci în foc şi să le arzi. Din acestea va izbucni foc împotriva întregii case a lui Israel.
5. Apoi vei zice către casa lui Israel: Aşa grăieşte Domnul Dumnezeu: Acesta este Ierusalimul, pe care Eu l-am pus în mijlocul neamurilor şi al ţărilor dimprejur.
6. Dar el s-a răzvrătit împotriva hotărârilor Mele mai mult decât neamurile şi împotriva legilor Mele mai mult decât ţările care îl înconjoară, căci el a lepădat legile Mele şi poruncile Mele nu le-a urmat.
7. De aceea aşa zice Domnul Dumnezeu: Pentru că tu ai înmulţit nelegiuirile mai mult decât neamurile dimprejurul tău şi poruncile Mele nu le urmezi, nici nu împlineşti legile Mele, ba nici după legile neamurilor celor dimprejurul tău nu te porţi,
8. De aceea aşa zice Domnul Dumnezeu: Iată, Eu vin împotriva ta şi în mijlocul tău voi rosti osânda ta, în fala neamurilor.
9. Pentru toate spurcăciunile tale îţi voi face ceea ce niciodată n-am făcut până acum şi nici nu voi mai face niciodată.
10. De aceea părinţii îşi vor mânca pe copii în mijlocul tău şi copiii îşi vor mânca părinţii lor; voi aduce asupra ta osândă şi toate rămăşiţele tale le voi spulbera în toate vânturile,
11. Pentru că tu ai spurcat locaşul Meu cel sfânt cu toţi idolii tăi şi cu toate ticăloşiile tale, de aceea zice Domnul Dumnezeu: Precum este adevărat că Eu sunt viu, tot aşa este de adevărat că te voi micşora, ochiul Meu nu te va cruţa şi nici nu te va milui.
12. O treime din locuitorii tăi vor muri de ciumă şi vor pieri de foame în mijlocul tău; o treime din ei vor cădea de sabie în împrejurimile tale; şi cealaltă treime o voi împrăştia în toate vânturile şi voi trage sabia în urma lor.
13. Aşa-Mi voi împlini mânia, Îmi voi potoli urgia Mea cu ei şi Mă voi răzbuna; şi când se va săvârşi urgia Mea asupra lor, vor cunoaşte că Eu, Domnul, am grăit în râvna Mea.
14. Pustietate te voi face şi de ocară între popoarele cele dimprejurul tău şi în faţa tuturor trecătorilor.
15. Vei fi de râs şi de batjocură, de pildă şi de groază la popoarele cele dimprejurul tău, când voi săvârşi asupra ta judecăţile Mele cu mânie, cu urgie şi cu pedepse aspre: Eu, Domnul, am zis aceasta.

16. Când voi slobozi împotriva voastră săgeţile cele ucigătoare ale foametei, care vor semăna moartea, când le voi slobozi spre pieirea voastră şi voi întări foametea între voi şi voi zdrobi tot paiul de grâu,
17. Eu voi trimite împotriva voastră foametea şi fiare rele care te vor lipsi de copii; ciumă şi sânge vor trece peste tine şi sabie voi aduce împotriva ta: Eu, Domnul, grăiesc acestea".

Capitolul 6 - Profeţie împotriva munţilor lui Israel.

1. Fost-a către mine cuvântul Domnului şi mi-a zis:
2. "Fiul omului, întoarce-ţi faţa ta spre munţii lui Israel, prooroceşte împotriva lor şi zi:
3. Munţi ai lui Israel, ascultaţi cuvântul Domnului Dumnezeu! Aşa grăieşte Domnul Dumnezeu munţilor şi dealurilor, şesurilor şi văilor: Iată, Eu voi aduce asupra voastră sabie şi voi dărâma înălţimile voastre;
4. Altarele voastre vor fi stricate, idolii ridicaţi de voi în cinstea soarelui vor fi sfărâmaţi şi pe oamenii voştri îi voi face să cadă morţi înaintea idolilor voştri;
5. Trupurile fiilor lui Israel le voi pune înaintea idolilor lor şi oasele lor le voi risipi împrejurul altarelor lor.
6. În toate aşezările voastre cele locuite, cetăţile vor fi nimicite şi locurile înalte ale voastre pustiite, altarele voastre vor fi stricate şi pustiite, idolii voştri vor fi sfărâmaţi şi nimiciţi, stâlpii voştri închinaţi soarelui vor fi sfărâmaţi şi lucrările voastre vor fi ruinate.
7. Cei ucişi vor cădea între voi şi veţi cunoaşte că Eu sunt Domnul.
8. Dar Eu voi lăsa o rămăşiţă din voi, care va scăpa de sabie printre celelalte neamuri, când veţi fi risipiţi prin ţări.
9. Aceia din voi, care vor scăpa, îşi vor aduce aminte de Mine printre neamurile unde vor fi duşi în robie, pentru că voi umili inima lor cea desfrânată, care s-a abătut de la Mine, şi ochii lor, care s-au desfrânat cu idolii, se vor scârbi de ei înşişi, din pricina acelor rele pe care le-au făcut şi a tuturor ticăloşiilor lor;
10 Şi vor cunoaşte că Eu sunt Domnul şi că nu în zadar i-am ameninţat că le voi trimite toate aceste rele".
11. Aşa grăieşte Domnul Dumnezeu: "Loveşte palmă de palmă, bate cu piciorul şi zi: Vai de casa lui Israel, că are să cadă de sabie, de foamete şi de ciumă, pentru toate nelegiuirile sale!
12. Cel ce va fi departe va muri de ciumă; cel ce va fi aproape va muri de sabie, iar cel ce va scăpa de acestea şi va rămâne va muri de foame. Aşa-Mi voi potoli mânia Mea împotriva lor.
13. Când ucişii vor zăcea printre idolii lor şi împrejurul altarelor lor, pe tot locul înalt şi pe toate vârfurile de munte, sub tot pomul verde, sub tot stejarul umbros şi

în tot locul, unde aduceau tămâie mirositoare tuturor idolilor lor, veţi cunoaşte că Eu sunt Domnul.
14. Şi-Mi voi întinde mâna asupra lor şi voi face ţara peste tot unde locuiesc ei mai pustie şi mai deşartă decât pustiul Diblat, şi vor cunoaşte că Eu sunt Domnul".

Capitolul 7 - Sfârşitul e aproape.

1. Fost-a către mine cuvântul Domnului şi mi-a zis:
2. "Şi tu, fiul omului, spune: Aşa grăieşte Domnul Dumnezeul ţării lui Israel: Vine, vine sfârşitul asupra celor patru laturi ale pământului.
3. Iată îţi vine sfârşitul! Trimite-voi împotriva ta mânia Mea şi te voi judeca după căile tale şi după toate ticăloşiile tale te voi pedepsi.
4. Ochiul Meu nu te va cruţa, nici nu te va milui, ci-ţi voi răsplăti după căile tale, ticăloşiile tale vor fi peste tine şi vei cunoaşte că Eu sunt Domnul".
5. Aşa grăieşte Domnul Dumnezeu: "Iată vine nenorocire peste nenorocire:
6. Sfârşitul! A venit sfârşitul! E lângă tine! Iată-l a sosit!
7. A sosit nenorocire asupra ta, locuitor al ţării! Vine vremea, vine ziua tulburării, iar nu a chiuiturilor de bucurie prin munţi.
8. Iată vin acum îndată să vărs asupra ta urgia Mea, mânia Mea să o potolesc asupra ta şi te voi judeca după căile tale şi după toate ticăloşiile tale te voi pedepsi.
9. Ochiul Meu nu te va cruţa, nici nu te va milui, ci îţi vor plăti după căile tale; ticăloşiile tale vor fi peste tine şi vei cunoaşte că Eu sunt Domnul Care loveşte.
10. Iată ziua! Iat-o că vine! Rândul tău a venit! Vine urgia! Toiagul înfloreşte! Trufia se deschide,
11. Şi se ridică silnicia ca să slujească de toiag pentru răutate; nimic nu va rămâne din ei, nici din bogăţiile lor, nici din petrecerile lor, nici din strălucirea lor!
12. Vine vremea, a sosit ziua! Cel ce cumpără sămânţă să nu se bucure şi cel ce vinde să nu plângă, căci mânia vine peste toată mulţimea lor!
13. Căci cel ce vinde nu se va mai întoarce la cele vândute, măcar de ar şi rămânea printre cei vii, căci proorocia îndreptată împotriva a toată mulţimea lor nu va fi schimbată şi nici nu-şi va întări viaţa sa prin nelegiuirile sale.
14. Sună din trâmbiţe şi totul e gata, dar nimeni nu va merge la război, pentru că mânia Mea este împotriva a toată mulţimea lor.
15. Afară va fi sabie, iar înăuntru ciumă şi foamete. Cel din câmp va muri de sabie şi pe cel din cetate îl va mânca ciuma şi foametea.
16. Iar care vor fugi, vor scăpa şi vor fi prin munţi ca nişte porumbei rătăciţi. Toţi vor geme, fiecare pentru nelegiuirea sa.
17. La toţi le vor tremura mâinile, şi picioarele tuturor se vor muia ca apa.
18. Atunci cu sac se vor îmbrăca şi groază îi va cuprinde; toţi vor avea ruşinea pe feţe şi pe cap pleşuvia.

19. Argintul şi-l vor arunca pe uliţe şi vor dispreţui aurul; argintul lor şi aurul lor nu-i vor putea scăpa în ziua urgiei Domnului; cu acestea ei nu vor putea să-şi sature sufletele, nici să-şi umple pântecele lor, pentru că acestea au fost pricină a nelegiuirilor lor.
20. Prin găteli frumoase ei le-au prefăcut pe acestea în mândrie şi tot din acestea au făcut ei chipurile cele ruşinoase ale idolilor lor. De aceea le voi face pe acestea necurate pentru ei.
21. Şi le voi da pradă în mâinile străinilor şi de jaf nelegiuiţilor pământului, care le vor spurca.
22. Îmi voi întoarce faţa de la ei şi jefuitorii vor întina locaşul Meu cel sfânt, pentru că vor intra în el şi-l vor spurca.
23. Pregăteşte lanţuri, că ţara aceasta e mânjită de nelegiuiţi cu sânge, iar cetatea e plină de silnicii.
24. De aceea voi aduce pe cei mai răi dintre neamuri ca să pună stăpânire pe casele lor. Voi pune capăt trufiei celor puternici şi cele sfinte ale lor vor fi întinate.
25. Iată vine pieirea şi vor căuta pacea, dar nu o vor găsi.
26. Va veni nenorocire peste nenorocire şi zvon peste zvon, şi oamenii vor cere vedenii de la prooroc; dar preotului îi va lipsi cunoştinţa legii şi bătrânului sfatul.
27. Regele va plânge, căpetenia va fi cuprinsă de groază, iar mâinile poporului ţării vor tremura. Mă voi purta cu ei după purtările lor şi după judecăţile lor îi voi judeca şi vor cunoaşte că Eu sunt Domnul".

Capitolul 8 – Vedenie asupra păcatelor Ierusalimului.

1. În anul al şaselea de la robirea regelui Ioiachim, în cinci ale lunii a şasea, pe când şedeam eu în casa mea şi bătrânii lui Iuda şedeau înaintea mea, s-a lăsat peste mine mâna Domnului Dumnezeu.
2. Şi privind eu, am văzut un chip ca de om, de foc parcă; şi parcă de la brâul lui în jos era foc, iar de la brâul lui în sus era o strălucire, ca de metal în văpaie.
3. Şi a întins, parcă, acela un fel de mână, şi m-a apucat de părul capului meu şi m-a ridicat Duhul între pământ şi cer, şi m-a dus, în vedenii dumnezeieşti, la Ierusalim, la intrarea porţii dinăuntru, îndreptată spre miazănoapte, unde era aşezat idolul geloziei care stârneşte gelozia.
4. Şi iată acolo era slava Dumnezeului lui Israel asemenea aceleia pe care o văzusem eu în câmp.
5. Atunci mi-a zis Domnul: "Fiul omului, ridică-ţi ochii spre miazănoapte!" Şi mi-am ridicat ochii spre miazănoapte şi iată acel idol al geloziei era la uşa dinspre miazănoapte a altarului, la intrare.

6. Şi mi-a zis Domnul: "Fiul omului, vezi ce fac ei? Vezi tu ce urâciuni mari face casa lui Israel aici, ca să Mă îndepărtez de locaşul Meu cel sfânt? Dar întoarce-te şi urâciuni şi mai mari vei vedea!"
7. Apoi m-a dus pe poartă în curte şi privind, am văzut o spărtură în perete.
8. Şi mi-a zis Domnul: "Fiul omului, sapă în perete!" Şi am săpat în perete şi iată am dat de un fel de uşă.
9. Şi mi-a zis Domnul: "Intră şi vezi urâciunile cele dezgustătoare pe care le fac aceştia aici".
10. Şi am intrat şi am privit şi iată erau acolo tot felul de chipuri de târâtoare, de animale necurate şi de tot felul de idoli de ai casei lui Israel, zugrăviţi pe pereţi de jur împrejur.
11. Înaintea lor stăteau şaptezeci de bărbaţi din bătrânii casei lui Israel, având în mijloc pe Iaazania, fiul lui Şafan; fiecare din ei avea în mâini câte o cădelniţă şi un nor gros de fum de tămâie se ridica în sus.
12. Şi mi-a zis Domnul: "Fiul omului, vezi ce fac bătrânii casei lui Israel la întuneric, stând fiecare în cămara sa plină de chipuri? Că îşi zic: Domnul nu ne vede! A părăsit ţara Sa".
13. Apoi mi-a zis Domnul: "Întoarce-te şi vei vedea urâciuni încă şi mai mari, pe care le fac ei".
14. Şi m-a dus la uşa cea dinspre miazănoapte a templului Domnului, şi iată acolo şedeau nişte femei, care plângeau pe Tamuz.
15. Şi mi-a zis Domnul: "Vezi, fiul omului? Întoarce-te şi vei vedea încă şi mai mari urâciuni!"
16. Apoi m-a dus în curtea cea dinăuntru a templului Domnului şi iată la uşa templului Domnului, între pridvor şi jertfelnic, stăteau vreo douăzeci şi cinci de oameni cu spatele spre templul Domnului, iar cu feţele spre răsărit şi se închinau spre răsărit la soare.
17. Şi mi-a zis Domnul: "Vezi, fiul omului? Nu i-a ajuns casei lui Iuda să-şi facă astfel de urâciuni, ca acele pe care le fac aceştia aici, ci au umplut şi ţara de necredinţă, îndoit mâniindu-Mă. Iată ei apropie ramuri de nările lor.
18. De aceea şi Eu voi lucra cu urgie; ochiul Meu nu-i va cruţa, şi Eu nu Mă voi îndura. Chiar de ar striga ei cu glas mare la urechile Mele, nu-i voi auzi".

Capitolul 9 - Pedepsirea nelegiuiţilor şi cruţarea celor nevinovaţi.

1. Apoi a răsunat la urechile mele un glas mare şi a zis: "Apropiaţi-vă pedepsitorii cetăţii, având fiecare în mână unealta de nimicire!"
2. Şi iată dinspre poarta de sus, care dă spre miazănoapte, veneau şase bărbaţi, având fiecare în mână unealta sa ucigătoare; şi între ei se afla unul, îmbrăcat cu

haină de in, care avea la brâu unelte de scris. Aceştia, venind, s-au oprit lângă jertfelnicul cel de aramă.
3. Atunci slava Dumnezeului lui Israel s-a pogorât de pe heruvimul pe care se afla la pragul casei. Şi a chemat Domnul pe omul cel îmbrăcat în haină de in, care avea la brâu unelte de scris,
4. Şi i-a zis Domnul: Treci prin mijlocul cetăţii, prin Ierusalim şi însemnează cu semnul crucii (litera "tau" care în alfabetul vechi grec avea forma unei cruci) pe frunte, pe oamenii care gem şi care plâng din cauza multor ticăloşii care se săvârşesc în mijlocul lui".
5. Iar celorlalţi le-a zis în auzul meu: "Mergeţi după el prin cetate şi loviţi! Să nu aveţi nici o milă şi ochiul vostru să fie necruţător!
6. Ucideţi şi nimiciţi pe bătrâni, tineri, fecioare, copii, femei, dar să nu vă atingeţi de nici un om, care are pe frunte semnul "+"! Şi să începeţi cu locul Meu cel sfânt!" Şi au început ei cu bătrânii, care erau înaintea templului.
7. Apoi le-a zis: "Întinaţi templul, umpleţi curţile cu ucişi şi ieşiţi!" Şi au ieşit şi au început să ucidă prin cetate.
8. Şi după ce i-au ucis, iar eu am rămas, am căzut cu faţa la pământ şi, strigând, am zis: "O, Doamne, Dumnezeule, vei pierde oare tot ce a mai rămas din Israel, vărsându-Ţi mânia asupra Ierusalimului?"
9. Iar El mi-a răspuns: "Nelegiuirea casei lui Israel şi a lui Iuda este mare, foarte mare şi ţara aceasta e mânjită cu sânge, iar cetatea e plină de nedreptate, că ei zic: "A părăsit Domnul ţara aceasta, Domnul nu mai vede!
10. De aceea ochiul Meu nu-i va cruţa şi Eu nu Mă voi îndura şi voi întoarce purtarea lor asupra capului lor".
11. Şi iată omul cel îmbrăcat cu haină de in, care avea la brâu uneltele de scris, a dat răspuns şi a zis: "Am făcut cum mi-ai poruncit".

Capitolul 10 - O nouă vedenie asupra carului dumnezeiesc. Domnul părăseşte templul.

1. Privind eu atunci, am văzut pe bolta, care era deasupra capetelor heruvimilor, ceva asemănător la înfăţişare cu un tron de rege, ca piatra de safir.
2. Şi a zis Domnul către omul cel îmbrăcat în haina de in: "Intră între roţile cele de sub heruvimi şi umple-ţi pumnii de cărbuni aprinşi, pe care-I vei lua dintre heruvimi, şi-i aruncă asupra cetăţii!" Şi el a intrat acolo înaintea ochilor mei;
3. Şi când a intrat omul acela, heruvimii stăteau în partea dreaptă a casei şi un nor umplea curtea cea dinăuntru.
4. Atunci s-a ridicat slava Domnului de pe heruvimi spre pragul templului şi templul s-a umplut de nori, iar curtea s-a umplut de strălucirea slavei Domnului.

5. Freamătul aripilor heruvimilor se auzea până şi în curtea de afară, ca glasul când vorbeşte Dumnezeu Atotputernicul.
6. Când a dat Domnul poruncă omului celui îmbrăcat cu haină de in şi i-a zis: "Ia foc dintre roţile cele dintre heruvimi", şi când a intrat el şi a stat lângă roţi,
7. Atunci unul din heruvimi şi-a întins mâna în focul cel dintre heruvimi, a luat şi a dat în pumni celui îmbrăcat în haină de in, iar el, luându-l, a ieşit.
8. Şi la heruvimi sub aripi se vedeau un fel de mâini omeneşti.
9. Căutând eu atunci, am văzut lângă heruvimi patru roţi, câte o roată lângă fiecare heruvim; roţile acestea erau la vedere ca şi crisolitul.
10. După făptură erau toate la fel şi parcă erau vârâte una în alta.
11. Când ele mergeau, mergeau în toate patru părţile, şi în vremea mersului nu se întorceau, ci încotro era îndreptat capul heruvimului, într-acolo mergeau, şi în vremea mersului nu se întorceau.
12. Tot trupul heruvimilor, spatele lor, mâinile lor şi aripile lor erau pline de ochi; asemenea şi roţile, toate cele patru roţi de jur împrejur...
13. Roţilor acestora, după cum am auzit eu, li s-a zis: "Galgal" (Vijelie).
14. Fiecare din fiinţele acestea avea patru feţe: faţa întâi era faţă de heruvim, faţa a doua era faţă de om, cea de a treia era faţă de leu şi cea de a patra era faţă de vultur.
15. Atunci heruvimii s-au ridicat; ei erau aceleaşi fiare pe care le văzusem la râul Chebar.
16. Când mergeau heruvimii, mergeau şi roţile pe lângă ei, iar când heruvimii îşi ridicau aripile ca să se ridice de la pământ, nici roţile nu se despărţeau, ci erau împreună cu ei.
17. Când aceia stăteau, stăteau şi acestea; iar când se ridicau aceia, şi acestea se ridicau, pentru că duhul fiarelor era şi în ele.
18. Atunci slava Domnului s-a dus de la prag şi s-a aşezat pe heruvimi.
19. Iar heruvimii, întinzând aripile, s-au ridicat de la pământ înaintea ochilor mei şi s-au dus însoţiţi de roţi şi s-au oprit la poarta cea dinspre răsărit a templului Domnului, şi slava Dumnezeului lui Israel era deasupra lor.
20. Aceştia erau aceleaşi fiare, pe care le văzusem eu la picioarele Dumnezeului lui Israel, la râul Chebar.
21. Fiecare avea câte patru feţe şi fiecare avea câte patru aripi, iar sub aripi aveau un fel de mâini omeneşti.
22. Chipul feţelor şi înfăţişarea lor era ca acelea pe care le văzusem la râul Chebar, ba şi ei înşişi erau aceiaşi. Fiecare mergea în partea înspre care era cu faţa.

Capitolul 11 - Păcatele Ierusalimului. Nădejde pentru cei robiţi. Slava lui Dumnezeu părăseşte Ierusalimul.

1. Atunci m-a ridicat Duhul şi m-a dus la poarta de răsărit a templului Domnului, care este spre răsărit. Şi iată în poartă, la intrare, erau douăzeci şi cinci de oameni şi în mijlocul lor am văzut pe Iaazania, fiul lui Azur, şi pe Pelatia, fiul lui Benaia, căpeteniile poporului.
2. Şi mi-a zis Domnul: "Fiul omului, iată oamenii care gândesc nelegiuirea şi care dau sfaturi rele în cetatea aceasta,
3. Zicând: "Încă n-a venit vremea să ne zidim case; cetatea este cazanul, iar noi carnea".
4. De aceea prooroceşte, fiul omului, prooroceşte împotriva lor!"
5. Atunci S-a pogorât peste mine Duhul Domnului şi mi-a zis: "Spune: Aşa grăieşte Domnul: Casa lui Israel, cele ce ziceţi voi şi cele ce vă vin în minte le ştiu.
6. Mulţi aţi ucis voi în cetatea aceasta şi aţi umplut uliţele ei de trupuri.
7. De aceea aşa zice Domnul Dumnezeu: Ucişii pe care i-aţi îngropat în ea sunt carnea, iar ea e căldarea. Pe voi însă vă voi scoate din ea.
8. Voi vă temeţi de sabie, şi sabie voi aduce asupra voastră, zice Domnul Dumnezeu.
9. Vă voi scoate din ea, vă voi da pe mâna străinilor şi vă voi judeca.
10. De sabie veţi cădea; la hotarele lui Israel vă voi judeca, şi veţi cunoaşte că Eu sunt Domnul.
11. Cetatea aceasta nu va fi pentru voi cazan, nici voi nu veţi fi pentru ea carne; la hotarele lui Israel vă voi judeca.
12. Şi veţi cunoaşte că Eu sunt Domnul, că nu v-aţi purtat după poruncile Mele, nici legile Mele nu le-aţi împlinit, ci v-aţi purtat după obiceiurile neamurilor care vă înconjoară".
13. Pe când prooroceam eu, Pelatia, fiul lui Benaia, a murit. Atunci eu am căzut cu faţa la pământ şi am strigat cu glas mare, zicând: "O, Doamne Dumnezeule, oare voieşti să pierzi ce a mai rămas lui Israel?"
14. Atunci a fost către mine cuvântul Domnului şi mi-a zis:
15. "Fiul omului, aceştia sunt fraţii tăi, fraţii tăi de un sânge cu tine, şi toată casa lui Israel, cărora locuitorii Ierusalimului le zic: "Depărtaţi-vă de Domnul! Ţara asta nouă ni s-a dat de moştenire".
16. La aceasta să zici: Aşa zice Domnul Dumnezeu: Deşi i-am depărtat printre popoare şi deşi i-am risipit prin ţări, totuşi voi fi pentru ei un locaş sfânt în acele ţări unde îi voi risipi.
17. După aceea zi: Aşa grăieşte Domnul Dumnezeu: Vă voi aduna de prin popoare şi vă voi întoarce de prin ţările unde sunteţi risipiţi şi vă voi da pământul lui Israel.
18. Atunci vor veni acolo şi vor depărta din el toate urâciunile şi toţi idolii.
19. Şi le voi da aceeaşi inimă şi duh nou voi pune în ei; voi scoate din trupul lor inima cea de piatră şi le voi da inimă de carne,

20. Ca să urmeze poruncile Mele şi legile să le păzească şi să le împlinească; vor fi poporul Meu, iar Eu le voi fi Dumnezeu.
21. Celor a căror inimă este legată de idolii lor şi de urâciunile lor le voi cere socoteală de purtarea lor", zice Domnul Dumnezeu.
22. Atunci heruvimii şi-au întins aripile şi roţile erau lângă ei, iar slava Dumnezeului lui Israel, sus, deasupra lor.
23. Apoi slava Domnului s-a ridicat din mijlocul cetăţii şi a stat deasupra muntelui, care se află spre răsărit de cetate.
24. Atunci iar m-a luat Duhul şi m-a dus în Caldeea, la cei robiţi, cuprins de vedeniile ce le aveam prin Duhul lui Dumnezeu. Şi vedenia pe care o văzusem s-a depărtat de la mine.
25. Şi am spus celor ce au fost duşi în robie toate cuvintele Domnului pe care mi le descoperise El.

Capitolul 12 - Simbol pentru alţi robiţi din Ierusalim. Împotriva unor proverbe populare.

1. Fost-a către mine cuvântul Domnului şi mi-a zis:
2. "Fiul omului, trăieşti în mijlocul unui neam răzvrătit. Aceştia au ochi ca să vadă, dar nu văd; au urechi ca să audă, dar nu aud, pentru că sunt un neam de răzvrătiţi.
3. Tu însă, fiul omului, fă-ţi toate cele de trebuinţă pentru pribegie şi pleacă ziua, sub ochii lor, şi pribegeşte sub ochii lor din loc în loc, poate vor înţelege că sunt un neam de răzvrătiţi.
4. Lucrurile tale să le scoţi cum se scot lucrurile la vreme de pribegie, ziua, în ochii lor, iar tu pleacă seara, în ochii lor, cum se pleacă în surghiun.
5. În ochii lor fă-ţi spărtură în zid pe unde vei ieşi.
6. Pune-ţi lucrurile pe umăr în ochii lor şi ieşi pe întuneric, şi faţa să şi-o acoperi, ca să nu vezi pământul, căci te-am pus semn casei lui Israel".
7. Şi am făcut cum mi se poruncise: lucrurile mele, ca pe nişte lucruri trebuincioase la vreme de pribegie, le-am scos ziua, iar seara mi-am săpat cu mâna o spărtură în zid şi pe întuneric mi-am scos povara şi am luat-o pe umăr înaintea ochilor lor.
8. Apoi a fost către mine cuvântul Domnului dimineaţa şi mi-a zis:
9. "Fiul omului, casa lui Israel, neam de răzvrătiţi, nu te-a întrebat ce faci?
10. Spune-le: Aşa grăieşte Domnul Dumnezeu: Aceasta este o prevestire pentru cârmuitorul Ierusalimului şi pentru toată casa lui Israel care se află acolo.
11. Şi să le mai spui: Eu sunt un semn pentru voi; ceea ce fac eu, aceea li se va face şi lor: în pribegie şi în robie vor merge.
12. Şi căpetenia, care se află între ei, va lua povara pe umeri şi pe întuneric va ieşi prin zidul pe care îl vor străpunge ca să-l scoată afară. El îşi va acoperi faţa, ca să nu vadă cu ochii săi pământul acesta.

13. Dar voi întinde mreaja Mea în calea lui şi-l voi prinde în laţul Meu, şi-l voi duce la Babilon, în ţara Caldeilor, dar el nu o va vedea şi va muri acolo,
14. Iar pe toţi cei dimprejurul lui, apărătorii lui şi toată oştirea lui, o voi împrăştia în toate vânturile şi în urma lor voi trage sabia Mea.
15. Şi vor cunoaşte că Eu sunt Domnul, când îi voi risipi printre popoare şi-i voi împrăştia pe faţa pământului.
16. Dar un mic număr din ei voi cruţa de sabie, de ciumă şi de foamete ca să povestească popoarelor, la care vor merge, despre toate ticăloşiile lor, şi să ştie şi ele că Eu sunt Domnul".
17. Fost-a către mine cuvântul Domnului şi mi-a zis:
18. "Fiul omului, tremurând să-ţi mănânci pâinea ta şi apa ta s-o bei amărât şi necăjit!
19. Spune poporului ţării: Aşa grăieşte Domnul Dumnezeu despre locuitorii Ierusalimului şi despre ţara lui Israel: Cu întristare îşi vor mânca pâinea lor şi apa lor şi-o vor bea cu groază, pentru că ţara lor va fi lipsită de orice belşug pentru nedreptăţile tuturor celor ce o locuiesc.
20. Oraşele cele locuite ale lor vor fi dărâmate şi ţara pustiită şi vor şti că Eu sunt Domnul".
21. Fost-a cuvântul Domnului către mine şi mi-a zis:
22. "Fiul omului, ce înseamnă zicătoarea care este la voi, în ţara lui Israel: "Zilele se prelungesc şi orice vedenie proorocească a pierit?"
23. De aceea spune-le: Aşa grăieşte Domnul Dumnezeu: Nimici-voi această zicătoare şi o asemenea zicătoare nu se va mai auzi în ţara lui Israel. Spune-le însă că aproape este vremea şi toată vedenia proorocească se va împlini.
24. Că nu va mai rămâne zadarnică nici o vedenie proorocească şi nici o proorocie nu va mai fi mincinoasă în casa lui Israel.
25. Căci Eu, Eu Domnul grăiesc, şi cuvântul care-l spun Eu se va împlini şi nu se va schimba. Neam de răzvrătiţi, în zilele voastre am rostit cuvântul şi-l voi împlini", zice Domnul Dumnezeu.
26. Şi iarăşi a fost cuvântul Domnului către mine şi mi-a zis:
27. "Fiul omului, iată casa lui Israel zice: "Vedenia proorocească, pe care a văzut-o acesta, se va împlini după multă vreme, pentru că el proroceşte pentru nişte timpuri depărtate".
28. De aceea spune-le: "Aşa grăieşte Domnul Dumnezeu: Nici unul din cuvintele Mele nu va fi amânat, ci cuvântul pe care-l voi rosti se va împlini", zice Domnul Dumnezeu.

Capitolul 13 - Împotriva profeţilor mincinoşi şi a falselor profetese.

1. Fost-a cuvântul Domnului către mine şi mi-a zis:

2. "Fiul omului, rosteşte profeţie împotriva proorocilor lui Israel, care prevestesc, şi zi celor ce proorocesc după îndemnul inimii lor: Ascultaţi cuvântul Domnului!
3. Aşa grăieşte Domnul Dumnezeu: Vai de proorocii cei mincinoşi, care urmează duhul lor şi nu văd nimic!
4. Proorocii tăi, Israele, sunt ca vulpile din ruine.
5. La spărturile zidurilor nu se suie, nici nu apără cu zid casa lui Israel, ca să stea tare la luptă în ziua Domnului.
6. Vedeniile lor sunt deşarte şi prevestirile lor mincinoase; ei zic: "Domnul a spus", dar Domnul nu i-a trimis şi ei încredinţează că se va împlini cuvântul lor.
7. Domnul întreabă: Vedeniile ce le-aţi văzut nu sunt ele, oare, deşarte şi prevestirile ce le-aţi rostit nu sunt ele, oare, mincinoase? Voi ziceţi: Domnul a spus, dar Eu n-am spus.
8. De aceea aşa zice Domnul Dumnezeu: Pentru că spuneţi lucruri deşarte şi pentru că vedeniile voastre sunt minciuni, iată Eu vin împotriva voastră, zice Domnul Dumnezeu.
9. Mâna Mea va fi împotriva acestor prooroci, care văd lucruri deşarte şi prevestesc minciuni; în sfatul poporului Meu ei nu vor fi, nici nu se vor înscrie în cartea casei lui Israel şi vor şti că Eu sunt Domnul Dumnezeu.
10. Pentru că duc poporul Meu în rătăcire, spunând: "Pace", atunci când nu e pace; şi pentru că atunci când el face zid, ei îl tencuiesc cu ipsos.
11. Spune celor ce tencuiesc zidul că acesta va cădea. Ploaie potopitoare se va vărsa, pietre de grindină vor cădea, şi puhoi vijelios va doborî zidul.
12. Iată el va cădea; atunci nu vă vor întreba oare: "Unde este tencuiala cu care l-aţi acoperit?"
13. De aceea aşa zice Domnul Dumnezeu: Iată, Eu, în mânia Mea, voi slobozi furtună mare, ploaie potopitoare voi vărsa în urgia Mea şi în mânia Mea va cădea grindină pustiitoare.
14. Şi voi dărâma zidul pe care voi l-aţi acoperit cu ipsos şi-l voi doborî la pământ; temeliile lui se vor dezgoli şi el va cădea; o dată cu el, veţi pieri şi voi şi veţi şti că Eu sunt Domnul.
15. Aşa îmi voi potoli mânia Mea împotriva zidului şi împotriva celor ce l-au acoperit cu ipsos şi vă voi zice: Nu mai este zidul, nici cei ce l-au tencuit;
16. Nu mai sunt proorocii lui Israel care au proorocit Ierusalimului şi i-au prevestit vedenii de pace, atunci când nu era pace, zice Domnul Dumnezeu.
17. Iar tu, fiul omului, îndreaptă-ţi faţa spre fiicele poporului tău, care proorocesc după inima lor; rosteşte împotriva lor proorocie,
18. Şi le spune: Aşa grăieşte Domnul Dumnezeu: Vai de cele ce cos perniţe fermecate pentru subsuori şi fac marame pentru capul celor de orice statură, pentru a vâna sufletele! Au doar vânând sufletele poporului Meu, vă veţi mântui sufletele voastre?

19. Voi Mă necinstiţi înaintea poporului Meu pentru o mână de orz şi pentru o bucată de pâine, ucigând sufletele care nu trebuie să moară, cruţând viaţa sufletelor care nu trebuie să trăiască şi amăgind astfel pe poporul Meu, care ascultă minciună.
20. De aceea aşa grăieşte Domnul Dumnezeu: Iată Eu sunt împotriva perniţelor voastre fermecate, cu care voi prindeţi sufletele în laţ ca pe păsări; vi le voi smulge de la subsuori şi voi da drumul sufletelor, pe care voi le prindeţi în laţ.
21. Voi sfâşia maramele voastre şi voi izbăvi poporul Meu din mâinile voastre, ca să nu mai fie pradă în mâinile voastre şi veţi şti că Eu sunt Domnul.
22. Pentru că întristaţi prin minciuni inima dreptului, pe care Eu n-am voit să o întristez, şi pentru că sprijiniţi braţul celui nelegiuit, ca acesta să nu se întoarcă de la calea lui cea rea spre a-şi păstra viaţa.
23. De aceea nu veţi mai avea vedenii deşarte şi în viitor nu veţi mai rosti prevestiri; voi izbăvi poporul Meu din mâinile voastre şi veţi cunoaşte că Eu sunt Domnul".

Capitolul 14 - Împotriva idolatriei. Judecata ce va să vină.

1. Atunci au venit la mine câţiva din bătrânii lui Israel şi au şezut înaintea mea.
2. Şi a fost către mine cuvântul Domnului şi a zis:
3. "Fiul omului, aceşti bărbaţi îşi poartă idolii în inimă şi îşi au ochii aţintiţi spre ceea ce i-a făcut să cadă în nedreptăţi. Pot Eu oare să le răspund?
4. De aceea grăieşte cu ei şi le spune: Aşa grăieşte Domnul Dumnezeu: Dacă cineva din casa lui Israel, care poartă în inima sa idolii săi şi îşi are privirile aţintite spre ceea ce l-a făcut să cadă în nedreptăţi, va veni să întrebe pe prooroc, oare aş putea Eu, Domnul, să-i dau răspuns, din cauza mulţimii idolilor lui?
5. Să înţeleagă dar casa lui Israel în inima sa, căci ei cu toţii au ajuns străini de Mine, prin idolii lor.
6. De aceea spune casei lui Israel: Aşa grăieşte Domnul Dumnezeu: Abateţi-vă şi vă întoarceţi de la idolii voştri şi de la toate urâciunile voastre întoarceţi-vă faţa.
7. Că dacă cineva din casa lui Israel şi din străinii care trăiesc în Israel s-a depărtat de la Mine, îngăduind idolii în inima sa şi aţintindu-şi ochii spre ceea ce l-a făcut să cadă în nedreptăţi, va veni la prooroc ca să Mă întrebe prin el, îi voi răspunde Eu oare?
8. Voi îndrepta faţa Mea împotriva omului aceluia, îl voi face să fie semn şi pildă şi-l voi pierde din poporul Meu şi veţi cunoaşte că Eu sunt Domnul.
9. Iar dacă proorocul va amăgi şi va spune cuvânt, ca şi cum Eu, Domnul, i l-aş fi spus, atunci Eu îmi voi întinde mâna şi-l voi stârpi din poporul Meu Israel.
10. Şi aşa îşi vor lua toţi pedeapsa pentru nelegiuirea lor; cum va fi pedeapsa celui ce întreabă, aşa va fi şi pedeapsa celui ce prooroceşte,

11. Ca în viitor casa lui Israel să nu se mai abată de la Mine şi ca să nu se mai întineze cu tot felul de nelegiuiri; ca să fie poporul Meu, iar Eu să fiu Dumnezeul lor", zice Domnul Dumnezeu.
12. Fost-a cuvântul Domnului către mine şi mi-a zis:
13. "Fiul omului, dacă vreo ţară ar păcătui înaintea Mea, abătându-se în chip nelegiuit de la Mine, şi Eu aş întinde mâna Mea asupra ei, aş zdrobi în ea tot spicul de grâu şi aş trimite asupra ei foametea şi aş începe să pierd în ea pe oameni şi dobitoace;
14. Dacă s-ar afla acolo cei trei bărbaţi: Noe, Daniel şi Iov, apoi aceştia, prin dreptatea lor, şi-ar scăpa numai viaţa lor, zice Domnul Dumnezeu.
15. Sau dacă aş trimite asupra acestui pământ fiare rele, care l-ar văduvi de popor, şi dacă ţel din pricina fiarelor ar ajunge pustiu şi de nestrăbătut,
16. Atunci aceşti trei bărbaţi, aflându-se în el, precum este de adevărat că Eu sunt viu, zice Domnul, tot aşa este de adevărat că ei n-ar scăpa nici pe fii, nici pe fiice, ci numai ei singuri ar scăpa, iar ţara ar ajunge pustie.
17. Sau dacă aş aduce în ţara aceasta sabie şi aş zice: "Sabie, străbate ţara" şi aş începe a pierde acolo pe oameni şi animale,
18. Atunci aceşti trei bărbaţi, aflându-se în ea, precum este adevărat că Eu sunt viu, tot aşa este de adevărat, zice Domnul, că ei n-ar scăpa nici pe fii, nici pe fiice, ci numai ei singuri ar scăpa.
19. Sau dacă Eu aş trimite ciuma în ţara aceasta şi aş revărsa asupra ei urgia Mea în vărsare de sânge, ca să pierd din ea şi pe oameni şi pe animale,
20. Apoi Noe, Daniel şi Iov, aflându-se în ea, precum este adevărat că Eu sunt viu, zice Domnul, tot aşa este de adevărat că n-ar scăpa nici fii, nici fiice; prin dreptatea lor ei şi-ar scăpa numai viaţa lor".
21. Că aşa zice Domnul Dumnezeu: "Chiar de aş trimite aceste patru pedepse grozave ale Mele: sabia, foametea, fiarele sălbatice şi ciuma împotriva Ierusalimului, ca să stârpesc din el oamenii şi dobitoacele,
22. Şi atunci va rămâne în ei o rămăşiţă de fii şi fiice, care vor fi scoşi de acolo. Iată ei vor veni la voi şi voi veţi vedea purtarea lor şi faptele lor şi vă veţi mângâia de nenorocirea pe care Eu am adus-o asupra Ierusalimului şi de toate câte am adus asupra lui.
23. Ei vă vor mângâia, când veţi vedea purtarea lor şi faptele lor, şi veţi cunoaşte că nu în zadar am făcut Eu toate câte am făcut în el", zice Domnul Dumnezeu.

Capitolul 15 - Parabola lemnului viţei.

1. Şi a fost iarăşi cuvântul Domnului către mine:

2. "Fiul omului, ce întâietate are lemnul de viţă de vie faţă de oricare alt lemn, şi coarda de viţă de vie între arborii din pădure?
3. Se ia oare din el vreo bucăţică pentru vreun lucru? Se ia oare din el măcar pentru un cui, ca să atârni în el un lucru oarecare?
4. Iată el se dă focului spre ardere; amândouă capetele lui le mistuie focul, şi mijlocul arde şi el. Va mai fi el bun de ceva?
5. Nici când era întreg nu era bun la ceva, cu atât mai mult nu va fi acum, când l-a mistuit focul; acum când a ars se mai poate face ceva cu el?
6. De aceea aşa zice Domnul Dumnezeu: Precum lemnul de viţă de vie dintre arborii pădurii l-am dat focului ca să-l ardă, aşa voi da şi pe locuitorii Ierusalimului.
7. Îmi voi întoarce faţa Mea împotriva lor. Dintr-un foc au scăpat, dar focul îi va mistui, şi veţi şti că Eu sunt Domnul, când îmi voi întoarce faţa împotriva lor.
8. Voi face din ţară un pustiu, pentru că ei Mi-au fost necredincioşi", zice Domnul Dumnezeu.

Capitolul 16 - Ierusalimul, soţie necredincioasă. O istorie simbolică a Ierusalimului.

1. Fost-a cuvântul Domnului către mine:
2. "Fiul omului, spune Ierusalimului urâciunile lui,
3. Şi-i spune: Aşa grăieşte Domnul Dumnezeu către fiica Ierusalimului: Obârşia ta şi patria ta e ţara Canaan; tatăl tău e amoreu şi mama ta e hetită.
4. La naşterea ta, în ziua în care te-ai născut, nu ţi s-a tăiat buricul şi cu apă n-ai fost spălată pentru curăţire şi cu sare n-ai fost sărată, nici cu scutece înfăşată.
5. Ochiul nimănui nu s-a înduioşat spre tine, ca din milă de tine să-ţi fi făcut vreuna din acestea; ci ai fost aruncată în câmp din dispreţ către viaţa ta, în ziua naşterii tale.
6. Şi am trecut Eu pe lângă tine şi te-am văzut zbătându-te în sângele tău şi ţi-am zis: "Trăieşte în sângele tău!" Aşa ţi-am zis: "Trăieşte în sângele tău!"
7. Şi te-am înmulţit ca pe iarba câmpului; ai crescut, te-ai făcut mare şi ai ajuns la o frumuseţe desăvârşită; şi s-a ridicat pieptul şi ţi-a crescut părul; dar erai goală, de tot goală.
8. Atunci am trecut Eu pe lângă tine şi te-am văzut, şi iată aceea era vremea ta, vremea iubirii. Atunci mi-am întins Eu poala mantiei Mele peste tine şi am acoperit goliciunea ta, şi-am făcut un jurământ, am făcut un legământ cu tine, zice Domnul Dumnezeu şi tu ai fost a Mea.
9. Apoi te-am spălat cu apă, am curăţit de pe tine sângele tău şi te-am uns cu untdelemn.

10. Ţi-am dat veşminte brodate, încălţăminte de piele fină, o legătură de vison pentru cap şi o mantie de mătase.
11. Te-am gătit cu podoabe şi ţi-am pus brăţări la mâini şi salbe la gât.
12. Ţi-am dat inel în nas şi cercei în urechi şi pe cap ţi-am pus o coroană minunată.
13. Aşa ai fost împodobită cu aur şi cu argint şi îmbrăcămintea ta era de vison, de mătase şi de ţesături brodate; te-ai hrănit cu pâine din cea mai bună făină de grâu, cu miere şi untdelemn, şi erai foarte frumoasă şi ai ajuns la vrednicia de regină.
14. Ai fost renumită printre neamuri pentru frumuseţea ta, pentru că ea era desăvârşită datorită strălucirii Mele cu care te-am îmbrăcat", zice Domnul Dumnezeu.
15. Dar tu te-ai încrezut în frumuseţea ta şi, folosindu-te de renumele tău, ai început să te desfrânezi; şi-ai cheltuit desfrânarea ta cu tot trecătorul, dându-te pe tine lui.
16. Ai luat din hainele tale, ca să-ţi faci locuri înalte în culori felurite, şi te-ai desfrânat acolo, cum niciodată nu s-a întâmplat şi nici nu va mai fi.
17. Ai luat lucrurile tale de găteală, făcute din aurul Meu şi din argintul Meu, pe care ţi le-am dat Eu, şi ţi-ai făcut chipuri de bărbat şi te-ai desfrânat cu ele.
18. Ai luat hainele tale cele brodate şi i-ai îmbrăcat pe ei cu ele; ai pus înaintea lor uleiul şi tămâia Mea.
19. Şi pâinea Mea, pe care Eu ţi-o dădeam ţie; făina de grâu, uleiul şi mierea, pe care Eu ţi le dădeam ţie, tu le puneai înaintea lor spre miros de bună mireasmă; iată ce s-a întâmplat, zice Domnul Dumnezeu.
20. Ai luat pe fiii tăi şi pe fiicele tale pe care Mi i-ai născut Mie şi i-ai adus lor jertfă spre mâncare. Dar puţin te-ai desfrânat tu oare?
21. Ba tu şi pe fiii Mei i-ai junghiat şi i-ai dat lor, trecându-i prin foc.
22. Pe lângă toate urâciunile şi desfrânările tale tu nu ţi-ai adus aminte de zilele tinereţii tale, când erai goală, cu totul goală, zbătându-te şi aruncată în sângele tău.
23. După toate nelegiuirile tale, vai, vai de tine, zice Domnul Dumnezeu.
24. Că ţi-ai făcut case de desfrânare, ai aşezat locuri înalte în fiecare piaţă;
25. La răspântia fiecărui drum ţi-ai făcut locuri înalte, ţi-ai batjocorit frumuseţea ta şi ţi-ai arătat picioarele înaintea fiecărui trecător şi ţi-ai înmulţit desfrânările.
26. Te-ai desfrânat cu fiii Egiptului, vecinii tăi, oameni înalţi la statură, şi ţi-ai înmulţit desfrânările, mâniindu-Mă pe Mine.
27. Iată, Mi-am întins asupra ta mâna Mea, am împuţinat cele menite pentru tine şi te-am lăsat pradă fetelor Filistenilor, duşmancele tale, care s-au ruşinat de purtarea ta cea nelegiuită.
28. Tu te-ai desfrânat cu Asirienii şi nu te-ai săturat; te-ai desfrânat cu ei, dar nu te-ai mulţumit cu atât,
29. Ci ai înmulţit desfrânările tale din pământul Canaan până în pământul Caldeii, dar nici cu atât nu te-ai mulţumit.

30. Cât de obosită trebuie să fie inima ta, zice Domnul Dumnezeu, după ce ai făcut toate acestea, ca o desfrânată nestăpânită!
31. Când ţi-ai făcut case de desfrânare la fiecare răspântie de drum şi ţi-ai făcut locuri înalte în fiecare piaţă, nu erai ca o desfrânată, pentru că respingeai darurile,
32. Ci ca o femeie adulteră, care, în locul bărbatului său, primeşte pe alţii.
33. Tuturor desfrânatelor se dau daruri; tu însă dădeai însăţi daruri amanţilor tăi şi îi cumpărai, ca să vină aceştia din toate părţile la tine şi să se desfrâneze cu tine.
34. La tine desfrânările tale se petreceau în alt fel decât se întâmplă cu femeile; nu umblau bărbaţii după tine, ci tu dădeai daruri, iar ţie nu ţi se dădeau daruri, şi deci tu te-ai purtat cu totul altfel decât altele.
35. De aceea ascultă, desfrânato, cuvântul Domnului:
36. Aşa zice Domnul Dumnezeu: Pentru că tu ţi-ai vărsat astfel banii tăi şi pentru că în desfrânările tale şi s-a descoperit goliciunea ta înaintea amanţilor tăi şi înaintea tuturor oamenilor tăi neruşinaţi şi pentru sângele fiilor tăi, pe care tu i-ai dat lor,
37. Pentru toate acestea iată Eu voi aduna pe toţi amanţii tăi cu care te-ai desfrânat tu şi pe care i-ai iubit şi pe toţi aceia pe care i-ai urât, şi-i voi aduna pretutindeni împotriva ta şi voi descoperi înaintea lor goliciunea ta şi vor vedea toată ruşinea ta.
38. Te voi judeca cum se judecă femeile adultere şi cele ce varsă sânge şi te voi preda urgiei şi pismei;
39. Te voi da în mâinile acelora şi ei vor dărâma casele tale de desfrânare, vor risipi locurile tale înalte, vor rupe de pe tine hainele tale, vor lua podoabele tale şi te vor lăsa goală, de tot goală.
40. Voi strânge împotriva ta adunare şi te vor ucide cu pietre şi cu sabie te vor tăia.
41. Vor arde casele tale cu foc şi te vor judeca înaintea ochilor multor femei; aşa voi pune capăt desfrânării tale şi nu vei mai face daruri.
42. Îmi voi potoli cu tine urgia Mea şi Mă voi linişti şi nu Mă voi mai mânia.
43. Pentru că tu nu ţi-ai adus aminte de zilele tinereţii tale şi de toate cu câte M-ai mâniat, iată şi Eu voi întoarce purtarea ta asupra capului tău, zice Domnul Dumnezeu, ca tu să nu te mai dedai desfrâului cu toţi idolii tăi.
44. Iată, tot cel ce grăieşte în pilde poate să zică de tine: "Cum e mama, aşa e şi fiica!"
45. Tu eşti cu adevărat fiica mamei tale, care şi-a lepădat bărbatul şi copiii; tu eşti cu adevărat sora surorilor tale, care şi-au lepădat bărbaţii şi copiii lor. Mama voastră este hetită şi tatăl vostru amoreu.
46. Iar sora ta cea mai mare este Samaria, care trăieşte cu fiicele sale în stânga ta. Iar sora ta cea mai mică, aceea care trăieşte la dreapta ta, este Sodoma cu fiicele ei.
47. Tu însă n-ai mers nici măcar pe căile lor şi nici măcar la urâciunile lor nu te-ai mărginit; aceasta ţi s-a părut puţin; tu te-ai arătat mai stricată decât ele în toate căile tale.

48. Viu sunt Eu, zice Domnul Dumnezeu; Sodoma, sora ta, n-a făcut nici ea, nici fiicele ei ce-ai făcut tu şi fiicele tale.
49. Iată care au fost fărădelegile Sodomei, sora ta, şi ale fiicelor ei: mândria, îmbuibarea şi trândăvia; iar mâinile săracului şi ale celui nevoiaş nu le-au sprijinit.
50. Ele s-au mândrit şi au făcut urâciune înaintea Mea; de aceea le-am şi nimicit, cum ai văzut.
51. Iar Samaria n-a păcătuit nici pe jumătate din ce ai păcătuit tu. Tu le-ai întrecut în urâciuni şi prin urâciunile tale, pe care le-ai făcut tu, surorile tale s-au dovedit mai drepte decât tine.
52. Poartă-ţi dar ruşinea ta şi tu, ceea ce osândeai pe surorile tale; faţă de păcatele tale, cu care tu te-ai batjocorit, acelea sunt mai drepte decât tine. Roşeşte dar de ruşine şi tu şi du-ţi batjocura ta, pentru că ai îndreptăţit astfel pe surorile tale.
53. Dar Eu voi aduce înapoi pe prinşii lor de război, pe prinşii de război ai Sodomei şi ai fiicelor ei, pe prinşii de război ai Samariei şi ai fiilor ei şi pe prinşii tăi de război în mijlocul lor,
54. Ca să-ţi porţi ruşinea ta şi să te ruşinezi de tot ceea ce ai făcut, servind ca mângâiere pentru ele.
55. Surorile tale, Sodoma, şi fiicele ei, se vor întoarce la starea lor de mai înainte; Samaria şi fiicele ei se vor întoarce la starea lor de mai înainte; şi tu şi fiicele tale vă veţi întoarce la starea voastră de altădată.
56. De sora ta, Sodoma, nici pomenire nu a fost pe buzele tale în zilele trufiei tale,
57. Până nu se descoperise goliciunea ta, ca în zilele batjocurei ce ţi-a venit din partea fiicelor Siriei şi a tuturor celor ce o înconjoară, din partea fiicelor Filistenilor, care din toate părţile se uitau la tine cu dispreţ.
58. Tu suferi din pricina desfrâului tău şi din pricina ticăloşiei tale, zice Domnul Dumnezeu;
59. Că aşa grăieşte Domnul Dumnezeu: Mă voi purta cu tine, cum te-ai purtat tu, dispreţuind jurământul prin ruperea legământului.
60. Dar Eu Îmi voi aduce aminte de legământul Meu încheiat cu tine în zilele tinereţii tale şi voi înnoi cu tine un aşezământ veşnic.
61. Şi tu îţi vei aduce aminte de căile tale şi-ţi va fi ruşine când vei începe să primeşti la tine pe surorile tale, cele mai mari decât tine şi pe cele mai mici decât tine şi când Eu le voi da ţie ca fiice, însă nu după aşezământul tău.
62. Voi înnoi aşezământul Meu cu tine şi vei cunoaşte că Eu sunt Domnul,
63. Ca să-ţi aduci aminte şi să te ruşinezi, ca pe viitor să nu poţi nici gura să-ţi deschizi de ruşine, când îţi voi ierta ceea ce ai făcut", zice Domnul Dumnezeu.

Capitolul 17 - Vulturul şi cedrul: parabolă.

1. Fost-a iarăşi cuvântul Domnului către mine şi mi-a zis:

2. "Fiul omului, spune casei lui Israel o ghicitoare, spune-i o pildă
3. Şi zi: Aşa grăieşte Domnul Dumnezeu: Un vultur mare cu aripi mari, cu pene lungi, pufos şi pestriţ a zburat în Liban şi a frânt vârful unui cedru.
4. A rupt pe cel mai de sus din lăstarii lui cei tineri şi l-a adus în ţara Canaanului şi l-a pus într-o cetate de negustori;
5. A luat apoi pe unul din lăstarii cedrului şi l-a pus într-un pământ roditor, l-a sădit lângă o apă mare, ca pe o salcie.
6. Şi lăstarul a crescut şi s-a făcut un butuc de viţă întins, dar nu înalt, ale cărui ramuri se întorceau spre vultur, iar rădăcinile îi erau sub el; el s-a făcut viţă, a dat lăstari şi a făcut coarde.
7. Şi a mai fost un alt vultur cu aripi mari şi pufos. Şi iată acest butuc de viţă s-a întins spre el cu rădăcinile şi cu coardele sale, ca să-l ude acela mai mult decât era udat în locul unde fusese sădit.
8. El era sădit într-o ţarină bună, la nişte ape mari, încât îşi putea întinde viţele ca să aducă rod şi să ajungă un minunat butuc de vie.
9. Spune dar: Aşa grăieşte Domnul Dumnezeu: Spori-va el oare? Nu cumva i se vor smulge rădăcinile şi i se vor rupe viţele, încât să se usuce? Toţi lăstarii tineri, care au crescut din el se vor usca. Şi se va smulge din rădăcinile lui nu cu putere mare, nici cu oameni mulţi.
10. Iată, deşi a fost sădit, îi va merge oare, bine? Oare nu se va usca îndată ce se va atinge de el vântul de răsărit? Se va usca pe muşuroiul pe care a fost sădit".
11. Fost-a cuvântul Domnului către mine şi mi-a zis:
12. "Spune neamului de răzvrătiţi: Oare nu ştiţi ce înseamnă acestea? Spune: Iată a venit regele Babilonului la Ierusalim şi a luat pe rege şi pe căpeteniile lui şi i-a dus cu sine în Babilon.
13. A luat pe unul din neamul regesc şi a încheiat cu acela legământ, l-a legat cu jurământ, iar pe puternicii ţării i-a luat cu sine,
14. Ca regatul să rămână ascultător şi fără trufie, ca să păzească legământul şi să fie credincios.
15. Dar acela s-a depărtat de el, trimiţându-şi soli în Egipt ca să li se dea cai şi oameni mulţi. Va izbuti el oare şi va scăpa el, cel ce a făcut una ca aceasta? El a călcat învoiala; va scăpa el oare?
16. Precum este adevărat că Eu sunt viu, zice Domnul Dumnezeu, tot aşa este adevărat că acolo unde şade regele care l-a făcut pe el rege, adică la Babilon, va muri, pentru că a nesocotit jurământul pe care l-a dat aceluia şi a călcat legământul încheiat cu el.
17. Faraon cu puterea cea mare şi cu mulţimea poporului nu va face nimic pentru el în acest război, când se va ridica val şi se vor zidi turnuri de împresurare spre pieirea a multe suflete.

18. El a nesocotit jurământul, ca să calce legământul, şi iată ţi-a dat mâna şi a făcut toate acestea şi nu va scăpa.
19. De aceea, aşa zice Domnul Dumnezeu: Precum este adevărat că Eu sunt viu, tot aşa este de adevărat că jurământul Meu, pe care l-a nesocotit, şi legământul Meu, pe care l-a călcat, le voi întoarce asupra capului său;
20. Voi arunca asupra lui mreaja Mea şi va fi prins în laţurile Mele; îl voi aduce la Babilon şi acolo Mă voi judeca cu el pentru necredincioşia lui faţă de Mine.
21. Iar toţi fugarii lui din toate taberele lui vor cădea de sabie, şi cei rămaşi vor fi împrăştiaţi în toate vânturile şi veţi cunoaşte că Eu, Domnul, am zis acestea".
22. Aşa zice Domnul Dumnezeu: "Voi lua din vârful cedrului celui înalt un lăstar şi-l voi sădi; din creştetul lui voi rupe lăstarul cel plăpând şi-l voi sădi pe un munte înalt şi măreţ.
23. Pe muntele cel înalt al lui Israel îl voi sădi şi va slobozi ramuri, va aduce rod, şi se va face un cedru falnic şi vor locui în el tot felul de păsări; tot felul de înaripate vor locui în umbra ramurilor lui.
24. Şi vor cunoaşte toţi pomii câmpului că Eu, Domnul, pomul înalt îl fac mic şi pe cel mic îl fac înalt; pomul verde îl usuc şi pomul uscat îl înverzesc. Eu, Domnul, am spus acestea".

Capitolul 18 - Dreptatea lui Dumnezeu şi răsplătirea omului.

1. Şi a mai fost cuvântul Domnului către mine şi mi-a zis:
2. "Pentru ce spuneţi voi în ţara lui Israel pilda aceasta şi ziceţi: Părinţii au mâncat aguridă şi copiilor li s-au strepezit dinţii?
3. Precum este adevărat că Eu sunt viu, zice Domnul Dumnezeu, tot aşa este de adevărat că pe viitor nu se va mai grăi pilda aceasta lui Israel.
4. Că iată toate sufletele sunt ale Mele; cum este al Meu sufletul tatălui, tot aşa şi sufletul fiului; sufletul care a greşit va muri.
5. De este cineva drept şi face judecată şi dreptate;
6. De nu mănâncă jertfit în munte şi spre idolii casei lui Israel nu-şi întoarce ochii săi; femeia aproapelui său nu o necinsteşte şi de femeie nu se apropie în timpul perioadei ei de necurăţie;
7. Pe nimeni nu strâmtorează şi datornicului îi întoarce zălogul, furt nu face, celui flămând îi dă din pâinea sa şi pe cel gol îl îmbracă cu haină;
8. Banii săi cu camătă nu-i dă şi camătă nu ia; de la nedreptate mâinile şi le stăpâneşte şi judecata dintre un om şi altul o face cu dreptate;
9. De se poartă după poruncile Mele şi legile Mele cu credincioşie le păzeşte, acela este drept şi fără îndoială viu va fi, zice Domnul Dumnezeu.
10. Dar de i s-a născut fiu hoţ, care varsă sânge sau face ceva de felul acesta,

11. Şi care nu urmează calea tatălui său, ci mănâncă cele jertfite în munţi, necinsteşte femeia aproapelui său;
12. Pe sărac şi pe lipsit îl apasă, răpeşte avutul altuia şi zălogul nu-l întoarce; îşi ridică ochii la idoli şi face ticăloşii;
13. Banii şi-i dă cu dobândă şi ia camătă; unul ca acesta va trăi oare? Nu! De va face asemenea ticăloşii nu va trăi, ci sigur va muri şi sângele lui va fi asupra lui.
14. Iar de i s-a născut un fiu, care, văzând păcatele, văzând toate câte le-a făcut tatăl său, el se păzeşte şi nu face nimic asemenea;
15. În munţi nu mănâncă jertfe idoleşti, nu-şi ridică ochii spre idolii cei mincinoşi ai casei lui Israel şi femeia aproapelui său nu o necinsteşte;
16. Pe nimeni nu apasă, zălog nu ia şi avutul altuia nu-l risipeşte; celui flămând ii dă din pâinea sa, cu haina sa îmbracă pe cel gol;
17. Pe sărac nu asupreşte, nu ia nici camătă, nici dobândă; poruncile Mele le păzeşte şi se poartă după legile Mele; acest om nu va muri pentru nedreptăţile părintelui său, ci în veci va trăi.
18. Iar tatăl său, pentru că a apăsat pe alţii, a răpit ceea ce era al fratelui său şi a făcut în poporul său ceea ce nu era îngăduit, iată va muri pentru nedreptatea sa.
19. Dar veţi zice: Pentru ce fiul să nu poarte nedreptatea tatălui său? Pentru că fiul a făcut ceea ce era drept şi legiuit şi toate legile Mele le-a ţinut şi le-a împlinit; de aceea va trăi.
20. Sufletul care păcătuieşte va muri. Fiul nu va purta nedreptatea tatălui, şi tatăl nu va purta nedreptatea fiului. Celui drept i se va socoti dreptatea sa, iar celui rău, răutatea sa.
21. Dar dacă cel rău se întoarce de la nelegiuirile sale pe care le-a făcut şi păzeşte toate legile Mele şi face ceea ce e bun şi drept, el va trăi şi nu va muri.
22. Nu se vor pomeni deloc nelegiuirile pe care el le va fi făcut, ci va trăi pentru dreptatea pe care va fi făcut-o.
23. Oare voiesc Eu moartea păcătosului, zice Domnul Dumnezeu - şi nu mai degrabă să se întoarcă de la căile sale şi să fie viu?
24. Dar şi dreptul, dacă se va abate de la dreptatea sa şi se va purta cu nedreptate şi va face toate acele ticăloşii pe care le face nelegiuitul, va fi el oare viu? Toate faptele lui bune, pe care le va fi făcut, nu se vor pomeni, ci pentru nelegiuirea sa, pe care va fi făcut-o, şi pentru păcatele sale, pe care le-a săvârşit, va muri.
25. Dar voi ziceţi: "Calea Domnului nu este dreaptă". Ascultaţi, casa lui Israel: Oare calea Mea nu este dreaptă, sau nu sunt drepte căile voastre?
26. Dacă cel drept se abate de la dreptatea sa şi face nelegiuire şi din pricina aceasta moare, apoi el moare pentru nelegiuirea sa, pe care a făcut-o.
27. Şi cel nelegiuit, dacă se întoarce de la nelegiuirea sa, pe care a făcut-o şi face judecată şi dreptate, îşi întoarce sufletul său la viaţă;

28. Căci el a văzut şi s-a întors de la toate nelegiuirile sale, pe care le-a făcut; de aceea va fi viu şi nu va muri.
29. Însă casa lui Israel zice: "Calea Domnului nu este dreaptă". Casa lui Israel, oare calea Mea nu este dreaptă, sau nu sunt drepte căile voastre?
30. De aceea vă voi judeca pe voi din casa lui Israel, pe fiecare după căile sale, zice Domnul Dumnezeu; pocăiţi-vă şi vă întoarceţi de la toate nelegiuirile voastre, ca necredinţa să nu vă fie piedică.
31. Lepădaţi de la voi toate păcatele voastre cu care aţi greşit şi vă faceţi o inimă nouă şi un duh nou. De ce să muriţi voi, casa lui Israel?
32. Căci Eu nu voiesc moartea păcătosului, zice Domnul Dumnezeu; întoarceţi-vă deci şi trăiţi!"

Capitolul 19 - Jelanie pentru principii lui Israel.

1. Iar tu, fiul omului, fă o tânguire pentru căpeteniile lui Israel şi spune:
2. "Ce este mama ta? O leoaică! Ea a dormit între lei şi între puii de leu şi-a alăptat puii săi.
3. A crescut pe unul din puii săi, care s-a făcut leu, şi a învăţat să sfâşie prada, şi a mâncat oameni.
4. Şi auzind popoarele de dânsul, a fost prins în groapa lor şi l-au adus în lanţuri în ţara Egiptului.
5. Aşteptând leoaica puţin timp şi văzând că aşteptarea sa este zadarnică, a luat pe altul din puii săi şi l-a făcut leu.
6. Acesta, făcându-se leu, a început să umble printre lei şi a învăţat să sfâşie prada şi a mâncat oameni;
7. A atacat casele lor şi le-a pustiit cetăţile; şi de larma răgetului lui, ţara şi locuitorii ei s-au îngrozit şi s-a pustiit ţara şi toate satele ei.
8. Atunci s-au sculat împotriva lui neamurile din ţinuturile vecine, şi-au întins cursele lor împotriva lui şi el a fost prins în groapa lor;
9. Atunci l-au pus în lanţuri într-o cuşcă şi l-au dus la regele Babilonului; apoi l-au vârât într-o cetate, ca să nu se mai audă glasul lui prin munţii lui Israel.
10 . Mama ta a fost ca o viţă de vie, răsădită lângă apă; rămuroasă şi roditoare a fost ea din pricina belşugului de apă.
11. Şi ea avea coarde tari, pentru sceptre regale, şi şi-a ridicat trunchiul său sus printre ramuri dese şi atrăgea privirile cu înălţimea ei şi mulţimea ramurilor ei.
12. Dar a fost ruptă cu mânie şi aruncată la pământ, vântul de răsărit a uscat rodul ei; ramurile ei cele puternice au fost rupte, s-au uscat şi le-a mistuit focul.
13. Iar acum ea a fost sădită în pustiu, într-un pământ sec şi însetat.

14. Din trunchiul ce poartă ramurile ei a ieşit foc, a mistuit rodul ei şi nu au mai rămas în ea coarde puternice pentru sceptrele regale. Aceasta este cântare de jale şi de jale va rămâne".

Capitolul 20 - Mustrări către poporul lui Israel.

1. În ziua a zecea a lunii a cincea din anul al şaptelea al robiei lui Ioiachim, au venit nişte bărbaţi dintre bătrânii lui Israel să întrebe pe Domnul şi au şezut înaintea feţei mele.
2. Atunci a fost cuvântul Domnului către mine şi mi-a zis:
3. "Fiul omului, vorbeşte cu bătrânii lui Israel şi spune-le: Aşa zice Domnul Dumnezeu: Aţi venit să Mă întrebaţi? Precum este adevărat că Eu sunt viu, tot aşa este de adevărat că nu voi da răspuns, zice Domnul Dumnezeu.
4. Vrei să-i judeci, fiul omului? Dacă vrei să-i judeci, spune-le ticăloşiile părinţilor lor.
5. Şi spune-le: Aşa zice Domnul Dumnezeu: În ziua în care am ales pe Israel şi, ridicându-Mi mâna, M-am jurat seminţiei casei lui Iacov şi M-am descoperit lor în ţara Egiptului şi, ridicându-Mi mâna, le-am zis: Eu sunt Domnul Dumnezeul vostru;
6. În ziua aceea, ridicându-Mi mâna, M-am jurat lor să-i scot din ţara Egiptului şi să-i duc în ţara pe care o alesesem pentru ei, în care curge lapte şi miere, cea mai frumoasă dintre toate ţările.
7. Şi le-am zis: Lepădaţi fiecare ticăloşiile de la ochii voştri şi nu vă mai întinaţi cu idolii Egiptului, că Eu sunt Domnul Dumnezeul vostru!
8. Dar ei s-au răzvrătit împotriva Mea şi n-au vrut să Mă asculte; nimeni n-a lepădat ticăloşiile de la ochii săi şi idolii Egiptului nu i-a părăsit. Atunci am zis: Voi vărsa asupra lor mânia Mea şi urgia Mea o voi deşerta peste ei în mijlocul ţării Egiptului.
9. Însă, dacă i-am scos din ţara Egiptului, am făcut aceasta pentru ca numele Meu să nu fie pângărit în ochii neamurilor printre care se aflau ei şi înaintea cărora Mă descoperisem, ca să-i scot din ţara Egiptului.
10. Scoţându-i din ţara Egiptului, i-am adus în pustiu.
11. Şi le-am dat legile Mele, le-am arătat rânduielile Mele, prin care omul, care le va ţine, va trăi.
12. De asemenea le-am dat şi zilele Mele de odihnă, ca să fie semn între Mine şi ei, ca să cunoască ei că Eu sunt Domnul, Sfinţitorul lor.
13. Însă casa lui Israel s-a răzvrătit împotriva Mea în pustiu; după legile Mele n-a umblat şi a lepădat rânduielile Mele, pe care omul trebuie să le împlinească, ca să trăiască prin ele, şi zilele Mele de odihnă le-au călcat. Atunci Eu am gândit să revărs asupra lor mânia Mea în pustiu, ca să-i pierd.

14. Dar Eu am făcut ca numele Meu să nu fie pângărit în ochii neamurilor, la vederea cărora îi scosesem.
15. Ba ridicându-Mi chiar mâna asupra lor în pustiu, M-am jurat că nu-i voi duce în ţara ce rânduisem, în care curge lapte şi miere şi este cea mai frumoasă din toate ţările,
16. Pentru că ei lepădaseră aşezămintele Mele şi după poruncile Mele nu se purtau, ci călcau zilele Mele de odihnă, că inima lor era îndreptată spre idolii lor.
17. Dar ochiul Meu nu s-a îndurat să-i piardă şi nu i-am stârpit în pustiu.
18. Am zis către fiii lor în pustiu: Nu vă purtaţi după rânduielile părinţilor voştri şi obiceiurile lor să nu le păziţi, nici să nu vă întinaţi cu idolii lor.
19. Eu sunt Domnul Dumnezeul vostru; purtaţi-vă după poruncile Mele şi hotărârile Mele păziţi-le şi le împliniţi.
20. Cinstiţi zilele Mele de odihnă, ca să fie semn între Mine şi voi, ca să ştiţi că Eu sunt Domnul Dumnezeul vostru.
21. Dar şi fiii s-au răzvrătit împotriva Mea; nici ei nu s-au purtat după rânduielile Mele şi legile Mele nu le-au păzit; n-au împlinit ceea ce omul trebuie să împlinească, ca să fie viu; au călcat zilele Mele de odihnă şi atunci am gândit să vărs peste ei urgia Mea şi să sting mânia Mea împotriva lor în pustiu;
22. Dar iarăşi Mi-am tras mâna înapoi şi am făcut ca numele Meu să nu fie pângărit în ochii neamurilor, la vederea cărora îi scosesem.
23. De asemenea Mi-am ridicat mâna în pustiu şi M-am jurat să-i risipesc printre popoare şi să-i împrăştii prin ţări,
24. Pentru că nu împliniseră rânduielile Mele, legile Mele le lepădaseră şi călcaseră zilele Mele de odihnă, că ochii lor erau îndreptaţi spre idolii părinţilor lor.
25. Ba încă le-am dat şi legi care nu erau bune şi rânduieli prin care ei nu puteau trăi;
26. Şi i-am întinat prin ofrandele lor, făcându-i să jertfească pe toţi întâi-născuţii lor, pentru a-i pedepsi ca să ştie că Eu sunt Domnul.
27. De aceea, fiul omului, vorbeşte casei lui Israel şi le spune: Aşa zice Domnul Dumnezeu: Iată cu ce M-au mai hulit încă părinţii voştri, purtându-se cu necredincioşie faţă de Mine:
28. Eu i-am adus în ţara pe care cu jurământ făgăduisem să le-o dau, iar ei, punându-şi ochii pe toată colina înaltă şi pe tot arborele umbros, au început să junghie acolo jertfele lor şi au pus acolo prinoasele lor şi miresmele lor de tămâiere cele jignitoare pentru Mine şi au săvârşit acolo jertfele lor cu turnare.
29. Atunci le-am zis: Ce este locul înalt unde vă duceţi voi? Şi ei l-au numit cu numele Bama (înălţime) până în ziua de astăzi.
30. Pentru aceea, zi casei lui Israel: Acestea zice Domnul Dumnezeu: Nu vă întinaţi oare după pilda părinţilor voştri şi oare nu vă desfrânaţi după ticăloşiile lor?

31. Adunându-vă darurile şi trecând copiii voştri prin foc, vă pângăriţi cu toţi idolii voştri până în ziua de astăzi. Şi mai voiţi încă să Mă întrebaţi, casa lui Israel? Precum este adevărat că Eu sunt viu, zice Domnul Dumnezeu, tot aşa este de adevărat că nu vă voi da răspuns.
32. Ceea ce vă frământă mintea nu se va împlini nicidecum. Voi ziceţi: Vom sluji lemnului şi pietrei, ca neamurile, ca triburile din ţările străine.
33. Cum este adevărat că Eu sunt viu, tot aşa este de adevărat că, zice Domnul Dumnezeu, cu mână tare, cu braţ ridicat şi cu vărsarea urgiei Mele voi domni peste voi.
34. Vă voi scoate din mijlocul popoarelor şi vă voi aduna din ţările străine unde aţi fost împrăştiaţi şi vă voi aduna cu mână tare, cu braţ ridicat şi cu vărsarea mâniei,
35. Şi vă voi aduce în pustiul popoarelor şi acolo Mă voi judeca cu voi, faţă către faţă.
36. Cum M-am judecat cu părinţii voştri în pustiul din ţara Egiptului, aşa Mă voi judeca şi cu voi, zice Domnul Dumnezeu.
37. Vă voi trece sub toiag şi vă voi vârî în legăturile aşezământului.
38. Voi alege din voi pe răzvrătiţi, pe cei nesupuşi Mie; îi voi scoate din ţara unde sălăşluiesc ei, dar în ţara lui Israel nu vor intra şi veţi şti că Eu sunt Domnul.
39. Iar voi, casa lui Israel - aşa zice Domnul Dumnezeu - duceţi-vă fiecare la idolii săi şi le slujiţi, dacă nu Mă ascultaţi pe Mine, dar nu mai pângăriţi numele Meu cel sfânt cu darurile voastre şi cu idolii voştri.
40. Pentru că pe muntele Meu cel sfânt, pe muntele cel înalt al lui Israel, - zice Domnul Dumnezeu - acolo îmi va sluji toată casa lui Israel, toată, oricâtă ar fi ea pe pământ; acolo îi voi primi cu bunăvoinţă şi acolo voi cere prinoasele voastre şi pârgile voastre cu toate cele sfinte ale voastre.
41. Vă voi primi ca pe nişte tămâie mirositoare, când vă voi scoate din mijlocul popoarelor şi vă voi aduna din ţările străine, unde aţi fost împrăştiaţi şi Mă voi sfinţi întru voi înaintea ochilor neamurilor.
42. Şi veţi şti atunci că Eu sunt Domnul, când vă voi duce în ţara lui Israel, în ţara pe care am jurat să o dau părinţilor voştri, ridicându-Mi mâna.
43. Vă veţi aminti acolo de căile voastre şi de toate faptele voastre, cu care v-aţi întinat şi vă veţi dezgusta singuri de toate nelegiuirile voastre, pe care le-aţi făcut.
44. Veţi şti că Eu sunt Domnul, când voi face cu voi după numele Meu, nu după căile voastre cele rele, nici după faptele voastre cele stricate, casa lui Israel", zice Domnul Dumnezeu.
45. Şi a fost iar cuvântul Domnului către mine:
46. "Fiul omului, întoarce-ţi faţa spre Teman şi rosteşte cuvântul tău spre miazăzi şi prooroceşte împotriva pădurii din Negheb.
47. Şi zi pădurii celei de la miazăzi: Ascultă cuvântul Domnului: Asa zice Domnul Dumnezeu: Iată Eu voi aprinde foc în tine şi va arde în tine tot copacul verde şi tot

lemnul uscat; şi flacăra vâlvâitoare nu se va stinge şi toată faţa va fi arsă de ea de la Negheb până la miazănoapte.
48. Şi va vedea tot trupul că Eu, Domnul, am aprins focul şi nu se va stinge".
49. Şi am zis: "0, Doamne, Dumnezeule, ei zic despre mine: "Nu cumva ne spune el o pildă?"

Capitolul 21 - Sabia Domnului.

1. Fost-a iarăşi cuvântul Domnului către mine şi mi-a zis:
2. "Fiul omului, întoarce-ţi faţa spre Ierusalim şi vorbeşte împotriva locaşului lor cel sfânt şi prooroceşte împotriva ţării lui Israel.
3. Şi zi pământului lui Israel: Aşa grăieşte Domnul Dumnezeu: Iată, Eu sunt asupra ta şi-Mi voi trage sabia din teaca ei şi voi stârpi din tine pe cel drept şi pe cel necredincios.
4. Şi ca să pierd din tine pe cel drept şi pe cel necredincios, sabia Mea va ieşi din teaca sa spre a lovi tot trupul de la miazăzi până la miazănoapte.
5. Atunci va cunoaşte tot trupul că Eu, Domnul, Mi-am scos sabia din teaca ei şi nu se va mai întoarce.
6. Tu, fiul omului, suspină atât încât să se frângă şalele tale, suspină cu amărăciune înaintea ochilor lor.
7. Iar când îţi vor zice: "Pentru ce suspini?" Spune-le: Pentru vestea ce vine... şi toată inima se va tulbura, toate mâinile vor slăbi şi toţi genunchii vor tremura ca frunza. Iat-o vine şi este aproape, zice Domnul Dumnezeu.
8. Şi a mai fost cuvântul Domnului către mine şi mi-a zis:
9. "Fiul omului, prooroceşte şi zi: Aşa grăieşte Domnul Dumnezeu: "Sabia este ascuţită şi oţelită.
10. E ascuţită ca să junghie mai mult; e oţelită ca să scânteieze ca fulgerul. Ne vom bucura, oare, că sabia fiului meu dispreţuieşte tot lemnul?
11. Eu am dat-o la oţelit, ca să se ia în mână, şi acum această sabie e ascuţită şi oţelită, gata să fie dată în mâna ucigătorului.
12. Fiul omului, suspină şi te vaită, că ea e trasă asupra poporului Meu, asupra tuturor căpeteniilor lui Israel; aceştia vor fi daţi sub sabie cu poporul Meu, de aceea loveşte-te cu mâinile peste coapse,
13. Căci ea e şi încercată acum; şi ce este de mirare dacă ea va nesocoti şi sceptrul? Nici acesta nu va rămâne, zice Domnul Dumnezeu.
14. Dar tu, fiul omului, prooroceşte şi loveşte palmele una de alta şi loviturile sabiei se vor îndoi şi se vor întrei; aceasta este sabia măcelului, sabia cumplitului măcel, sabia care trebuie să-i urmărească,

15. Pentru a arunca groază în inimi şi a înmulţi jertfele tot mai mult. Vai! La toate porţile lor voi pune sabie grozavă şi ascuţită spre junghiere, care scânteiază ca fulgerul.
16. Sabie, pregăteşte-te! Ia-o la dreapta şi apucă la stânga, încotro vrei să-ţi întorci faţa ta!
17. Iar Eu voi bate din palme şi-Mi voi potoli mânia. Eu, Domnul, grăiesc acestea".
18. Fost-a cuvântul Domnului către mine şi mi-a zis:
19. "Tu, fiul omului, închipuieşte-ţi două drumuri pe care trebuie să treacă sabia regelui Babilonului; acestea amândouă trebuie să plece din aceeaşi ţară; apoi închipuieşte-ţi o mână, închipuieşte-o în cetatea Babilonului, de unde pleacă drumurile.
20. Închipuieşte drumul pe care sabia trebuie să vină împotriva cetăţii Raba, a fiilor lui Amon şi împotriva lui Iuda, împotriva Ierusalimului celui întărit,
21. Pentru că regele Babilonului s-a oprit la o răspântie, unde încep două drumuri, şi stă să ghicească: scutură săgeţile, întreabă terafimii şi cercetează ficatul.
22. Sorţul din dreapta are scris pe el: "spre Ierusalim", încât el trebuie să îndrepte berbecii, să îndemne la ucidere şi să scoată strigăte de război; să aşeze berbecii împotriva porţilor, să ridice valuri şi să facă turnuri de împresurare.
23. Acest sorţ s-a părut neadevărat în ochii acelora care au făcut jurăminte mincinoase; dar regele Babilonului, aducându-şi aminte de această necredinţă a lor, a hotărât să ia Ierusalimul.
24. De aceea aşa zice Domnul Dumnezeu: De vreme ce voi vă aduceţi aminte de nelegiuirea voastră, făcând ca fărădelegile voastre să fie vădite şi scoţând la iveală păcatele voastre în toate faptele voastre; de vreme ce voi singuri vă aduceţi aminte de acestea, veţi fi prinşi cu mâna.
25. Şi ţie, căpetenie nelegiuită şi rea a lui Israel, căreia şi-a venit ziua acum, când nelegiuirea ta a ajuns la culme,
26. Aşa zice Domnul Dumnezeu: Diadema se va scoate, cununa va fi ridicată, lucrurile se vor schimba; cele smerite se vor înălţa şi cele înalte se vor smeri;
27. O voi lepăda, o voi lepăda, o voi lepăda şi nu va mai fi până va veni acela căruia se cuvine şi o voi da lui.
28. Iar tu, fiul omului, prooroceşte şi spune: Aşa grăieşte Domnul Dumnezeu despre fiii lui Amon şi despre ocara lor. Şi le spune: Sabia, sabia este trasă pentru junghiere, este oţelită pentru măcel, ca să scânteieze ca fulgerul.
29. În mijlocul acelor vedenii deşarte şi prezicerilor tale mincinoase, ea te va face să cazi printre trupurile necredincioşilor, cărora le-a venit ziua atunci când nedreptatea şi-a ajuns culmea.
30. O voi întoarce oare în teaca ei? La locul unde ai fost făcut, în ţara unde te-ai născut, te voi judeca;

31. Voi vărsa asupra ta mânia Mea; voi sufla asupra ta focul urgiei Mele şi te voi da în mâna oamenilor barbari, făuritori ai distrugerii.
32. Mâncare focului vei fi; sângele tău va curge în mijlocul ţării şi nici nu se va mai pomeni de tine, că Eu, Domnul, am spus acestea".

Capitolul 22 - Nelegiuirile Ierusalimului.

1. Fost-a cuvântul Domnului către mine:
2. "Tu, fiul omului, voieşti oare să judeci, să judeci cetatea sângelui? Spune-i toate urâciunile ei,
3. Şi-i spune: Aşa zice Domnul Dumnezeu: O, cetate, care verşi sânge în mijlocul tău, ca să-ţi vină vremea, şi care-ţi faci idoli, ca să te întinezi!
4. Cu sângele, pe care l-ai vărsat, te-ai făcut vinovată şi cu idolii, pe care i-ai făcut, te-ai spurcat şi ţi-ai apropiat zilele tale şi ai ajuns la sfârşitul anilor tăi. De aceea te voi da popoarelor spre batjocură şi tuturor ţărilor spre bătaie de joc.
5. Cei de aproape şi cei de departe ai tăi îşi vor bate joc de tine, care ţi-ai întinat numele şi eşti plină de neorânduială.
6. Iată cei ce povăţuiesc în Israel, fiecare după măsura puterilor sale, au fost întru tine ca să verse sânge.
7. La tine, tatăl şi mama sunt dispreţuiţi, la tine străinul este chinuit, la tine orfanul şi văduva sunt asupriţi.
8. Cele sfinte ale tale, tu nu le cinsteşti şi zilele Mele de odihnă le calci.
9. Clevetitori sunt destui în tine, ca să verse sânge; în munţii tăi se mănâncă jertfe idoleşti şi în mijlocul tău se fac urâciuni.
10. La tine se descoperă goliciunea tatălui, la tine se siluieşte femeia în vremea perioadei ei de necurăţie.
11. Unul face ticăloşie cu femeia vecinului său, altul se spurcă cu nora sa; unul siluieşte pe sora sa, fiica tatălui său.
12. În tine se ia mită, ca să se verse sânge; tu iei dobândă şi camătă şi cu silnicie apuci câştig de la fratele tău, iar pe Mine M-ai uitat, zice Domnul Dumnezeu.
13. Şi iată, Eu Mi-am lovit palmele Mele una de alta, văzând lăcomia ta, care se vede la tine, şi vărsarea de sânge, care se săvârşeşte în mijlocul tău.
14. Va suferi oare inima ta şi vor fi oare tari mâinile tale în acele zile, când voi lucra împotriva ta? Eu, Domnul, am zis şi voi face.
15. Te voi împrăştia printre popoare şi te voi vântura prin ţări, voi pune capăt urâciunilor tale cele din tine.
16. Singură te vei face dispreţuită înaintea ochilor popoarelor şi vei cunoaşte că Eu sunt Domnul".
17. Şi a fost cuvântul Domnului către mine:

18. "Fiul omului, casa lui Israel Mi s-a făcut zgură; toţi sunt plumb şi fier şi cositor în cuptor, au ajuns ca nişte zgură de argint.
19. De aceea, aşa zice Domnul Dumnezeu: De vreme ce toţi v-aţi făcut zgură, de aceea iată Eu vă voi aduna în Ierusalim.
20. După cum se pune în cuptor la un loc argint şi aramă şi fier şi cositor şi plumb, ca să aprindă asupra lor foc şi să le topească,
21. Vă voi aduna şi voi aprinde asupra voastră focul mâniei Mele şi vă voi topi în mijlocul cetăţii.
22. Cum se topeşte argintul în cuptor, aşa vă veţi topi şi voi în mijlocul cetăţii, şi veţi şti că Eu, Domnul, am vărsat asupra voastră urgia Mea".
23. Fost-a cuvântul Domnului către mine şi mi-a zis:
24. "Fiul omului, spune Ierusalimului: Eşti o ţară necurăţită şi neudată de ploaie în ziua mâniei.
25. Mai-marii lui urzesc în el intrigi; ca nişte lei ce mugesc şi sfâşie prada, aşa mănâncă ei sufletele; strâng avuţii şi lucruri preţioase şi sporesc numărul văduvelor.
26. Preoţii lui calcă legea Mea şi pângăresc lucrurile sfinte ale Mele; nu osebesc ce este sfânt de ce nu este sfânt şi nu fac deosebire între curat şi necurat; de la zilele Mele de odihnă şi-au întors ochii, şi Eu sunt înjosit de către aceştia.
27. Căpeteniile lui în sânul lui sunt ca nişte lupi care sfâşie prada; ei varsă sânge şi ucid sufletele, ca să-şi sature lăcomia.
28. Proorocii lui tencuiesc toate cu ipsos, cu vedenii deşarte şi cu prevestiri mincinoase, zicând: "Aşa grăieşte Domnul Dumnezeu", când Domnul nu le grăieşte nimic.
29. Iar poporul săvârşeşte silnicii şi jaf; asupreşte pe sărac şi pe cel în necaz, chinuieşte pe străin fără nici un drept.
30. Am căutat printre ei să găsesc un om ca să se poarte cu dreptate şi să stea înaintea feţei Mele, pentru ţara aceasta, ca să nu o pierd, şi nu am găsit.
31. Deci voi vărsa asupra lor mânia Mea; cu focul urgiei Mele îi voi pierde şi purtarea lor o voi întoarce asupra capului lor", zice Domnul Dumnezeu.

Capitolul 23 - Ohola şi Oholiba, simboluri ale Samariei şi Ierusalimului.

1. Şi a fost iarăşi cuvântul Domnului către mine şi mi-a zis:
2. "Fiul omului, au fost odată două femei, fiicele unei mame;
3. Şi acestea s-au desfrânat în tinereţea lor, s-au desfrânat în Egipt. Acolo sânul lor a fost atins şi trupul lor feciorelnic acolo a fost pângărit.
4. Numele lor erau: al celei mai mari Ohola şi al surorii ei Oholiba. Ele erau ale Mele şi au născut fii şi fiice. Ohola este Samaria şi Oholiba este Ierusalimul.

5. Ohola a început să-Mi fie necredincioasă şi s-a aprins după amanţii ei, după Asirieni, vecinii săi,
6. Dregători şi căpetenii de cetăţi, toţi tineri şi frumoşi, îmbrăcaţi în purpură şi călăreţi iscusiţi.
7. Ea şi-a făcut plăcerile cu aceia, care erau fruntaşii Asirienilor, şi cu toţi aceia după care înnebunea, spurcându-se cu toţi idolii lor.
8. Dar ea n-a încetat a se desfrâna şi cu Egiptenii, căci aceştia dormiseră cu ea în tinereţile ei, atinseseră sânul ei fecioresc şi îşi vărsaseră desfrânarea lor peste dânsa.
9. De aceea am dat-o şi în mâna amanţilor ei, în mâinile Asirienilor, după care înnebunea.
10. Aceştia au dezvelit ruşinea ei şi au luat pe fiii ei şi pe fiicele ei, iar pe ea au ucis-o cu sabia. Şi a ajuns ea de ocară între femei, după ce a fost osândită.
11. Sora ei, Oholiba, a văzut aceasta şi a fost şi mai stricată în poftele sale şi desfrânările ei au întrecut pe ale surorii sale.
12. Ea s-a aprins după fiii lui Asur, vecinii ei, după dregători şi căpetenii de cetăţi, toţi tineri aleşi, îmbrăcaţi frumos şi călăreţi iscusiţi.
13. Am văzut deci că s-a pângărit şi aceasta; ca şi sora sa, urmând amândouă aceeaşi cale.
14. Dar aceasta a mers şi mai departe cu desfrânarea, pentru că văzând zugrăvite pe pereţi chipuri de bărbaţi, chipuri de caldei, zugrăviţi cu vopsele,
15. Încinşi peste mijloc cu centuri şi pe cap cu turbane largi, având înfăţişarea de mari viteji, după felul Babilonenilor, a căror patrie este ţara Caldeilor,
16. Ea s-a aprins după ei la cea dintâi privire a lor şi a trimis soli la ei, în Caldeea.
17. Şi au venit fiii Babilonului la aceasta, în palatul ei de desfrânare, şi au pângărit-o cu desfrânările lor şi ea s-a pângărit cu ei şi apoi sufletul său s-a depărtat de ei.
18. Iar când ea s-a dedat pe faţă la desfrânările sale şi şi-a descoperit goliciunea sa, atunci s-a depărtat inima Mea şi de ea, cum se depărtase inima Mea şi de sora ei;
19. Căci ea a sporit desfrânările sale, aducându-şi aminte de zilele tinereţii sale, când se desfrânase în ţara Egiptului;
20. Şi s-a aprins după amanţii ei, cei cu trup ca de măgar şi cu înfierbântarea ca de armăsar.
21. Şi aşa ţi-ai adus tu aminte de desfrânarea din tinereţile tale, când Egiptenii îţi strângeau sânii feciorelnici ai pieptului tău.
22. De aceea, Oholiba, aşa zice Domnul Dumnezeu: Iată, Eu voi aţâţa împotriva ta pe amanţii tăi de care s-a dezgustat sufletul tău şi-i voi aduce împotriva ta din toate părţile.
23. Voi aduce pe fiii Babilonului şi pe toţi Caldeii: din Pecod, din Şoa şi din Coa şi, împreună cu ei, pe toţi Asirienii, tineri frumoşi, căpetenii de provincii, căpetenii de cetăţi, slujitori şi oameni vestiţi; toţi călăreţi iscusiţi.

24. Şi vor veni împotriva ta cu arme, cu cai şi cu căruţe şi cu mulţime de popor şi te vor înconjura din toate părţile, cu suliţe, cu săbii şi cu scuturi; şi te voi da lor spre judecată, şi cu judecata lor te vor judeca.
25. Şi voi întoarce zelul Meu împotriva ta, şi ei se vor purta cu tine cu urgie; îţi vor tăia nasul şi urechile, iar celelalte ale tale vor cădea de sabie. Lua-vor pe fiii şi pe fiicele tale, iar celelalte ale tale de foc vor fi mâncate.
26. Vor lua de pe tine hainele tale, vor smulge gătelile tale,
27. Şi voi pune capăt desfrânărilor tale şi destrăbălărilor tale aduse din ţara Egiptului, iar tu nu-ţi vei mai întoarce ochii spre ei şi de Egipt nu-ţi vei mai aminti,
28. Că aşa zice Domnul Dumnezeu: Iată, te dau în mâinile acelora pe care i-ai urât, în mâinile acelora de la care s-a întors sufletul tău.
29. Aceia se vor purta cu tine crud şi-ţi vor lua tot ce ai dobândit cu osteneală; te vor lăsa goală, cu totul goală, şi descoperită va fi goliciunea ta cea ruşinoasă şi desfrânarea ta şi pângărirea.
30. Acestea ţi se vor face pentru desfrânarea ta cu popoarele, cu idolii cu care te-ai pângărit.
31. Ai mers pe calea surorii tale şi de aceea îţi voi da în mână şi paharul ei.
32. Aşa zice Domnul Dumnezeu: Vei bea paharul surorii tale, cel adânc şi larg, şi vei ajunge de râs şi de batjocură, căci este mare paharul acesta.
33. Cuprinsă vei fi de beţie şi de amărăciune, că acesta este paharul groazei şi al pustiirii, paharul surorii tale, Samaria.
34. Şi tu îl vei bea, îl vei goli şi cioburile lui le vei roade şi-ţi vei sfâşia pieptul; că Eu am spus aceasta, zice Domnul Dumnezeu.
35. De aceea, aşa zice Domnul Dumnezeu: Pentru că M-ai uitat şi te-ai întors de la Mine, de aceea suferă şi tu pentru nelegiuirea ta şi pentru desfrânarea ta".
36. Zis-a Domnul către mine: "Fiul omului, vrei tu să judeci pe Ohola şi pe Oholiba? Spune-le ticăloşiile lor!
37. Căci ele s-au desfrânat şi pe mâinile lor au sânge; s-au desfrânat cu idolii lor, şi pe fiii lor, care Mi i-au născut, i-au trecut prin foc, ca să le fie de mâncare.
38. Iată ce Mi-au mai făcut ele: Au pângărit locaşul Meu cel sfânt în aceeaşi zi şi zilele Mele de odihnă le-au călcat;
39. Pentru că atunci când ele au junghiat copiii lor pentru idolii lor, în aceeaşi zi au venit în locaşul Meu cel sfânt ca să-l pângărească; iată cum s-au purtat ele în locaşul Meu!
40. Afară de aceasta, ele umblau după oameni veniţi de departe; trimiteau la ei soli şi ei veneau. Pentru ei te-ai îmbăiat, ţi-ai făcut ochii cu dresuri şi te-ai gătit cu podoabe.
41. Te-ai aşezat pe pat luxos, în faţa căruia era gătită o masă pe care tu ai pus tămâia Mea şi untdelemnul Meu.

42. Şi răsunau strigătele de veselie ale mulţimii nepăsătoare, din pricina gloatei de oameni aduşi din pustiu; şi ei au pus brăţări la mâinile femeilor şi coroane măreţe pe capetele lor.
43. Atunci am zis despre cea îmbătrânită în desfrânări: Acum vor sfârşi desfrânările ei o dată cu ea.
44. Şi au venit la ea ca la o desfrânată; aşa veneau la aceste femei desfrânate, adică la Ohola şi la Oholiba.
45. Dar bărbaţi înţelepţi le vor judeca şi le or osândi cu osânda desfrânatelor şi cu osânda celor ce varsă sânge, pentru că ele sunt nişte desfrânate şi mâinile lor sunt însângerate.
46. Căci aşa zice Domnul Dumnezeu: Să se adune împotriva lor mulţimea şi să le dea urgiei şi jafului.
47. Mulţimea le va ucide cu pietre şi le va tăia cu săbiile; vor omorî pe fiii lor şi pe fiicele lor şi casele lor le vor arde cu foc.
48. Aşa voi pune capăt desfrânării în ţara aceasta şi toate femeile vor lua învăţătură şi nu vor mai face lucruri ruşinoase ca ele.
49. Nelegiuirea voastră va cădea asupra voastră, şi veţi purta greutatea păcatelor voastre de închinare la idoli, şi veţi şti că Eu sunt Domnul Dumnezeu".

Capitolul 24 - Asedierea Ierusalimului. Cazan în fierbere.

1. Fost-a cuvântul Domnului către mine, în anul al nouălea, în luna a zecea, în ziua a zecea a lunii, şi mi-a zis:
2. "Fiul omului, scrie-ţi numele acestei zile, anume al acestei zile, că chiar în ziua aceasta regele Babilonului va păşi spre Ierusalim.
3. Rosteşte dar pentru neamul de răzvrătiţi o pildă şi le spune: Aşa zice Domnul Dumnezeu: Pune un cazan şi toarnă în el apă;
4. Pune în el bucăţi de carne, tot bucăţi din cele mai bune, şolduri şi spete, şi-l umple cu cele mai bune oase;
5. Ia ceea ce este mai bun din turmă, pune lemne dedesubt, fierbe-l în clocote, aşa ca să fiarbă şi oasele din el.
6. De aceea, aşa zice Domnul Dumnezeu: Vai de cetatea sângelui! Vai de căldarea în care este rugină şi de pe care nu se mai ia rugina! Aruncaţi bucată cu bucată din el şi nu alegeţi prin sorţ.
7. Că sângele pe care ea l-a vărsat este în mijlocul ei. Ea l-a lăsat pe stâncă goală; nu l-a vărsat pe pământ, unde s-ar fi putut acoperi cu ţărână.
8. Pentru a-Mi aţâţa mânia, pentru a Mă răzbuna, am lăsat sângele ei pe stâncă goală, ca să nu fie acoperit".
9. De aceea aşa zice Domnul Dumnezeu: "Vai de cetatea sângelui! Că voi aprinde un foc mare.

10. Adu lemne, aprinde focul, fierbe carnea; lasă să se îngroaşe tot şi oasele să se ardă.
11. Pune căldarea goală pe cărbuni, ca să se încălzească şi ca arama ei să se înfierbânte şi să se topească murdăria din ea şi toată rugina de pe ea să se ducă.
12. Munca va fi grea, dar rugina cea multă de pe ea nu se va duce; şi în foc rugina va rămâne pe ea.
13. Murdăria ta e atât de grozavă, că oricât te voi curăţi, tu tot necurată vei fi; de acum înainte nu te vei mai curăţi de murdăria ta, până ce nu-Mi voi potoli urgia Mea asupra ta.
14. Eu sunt Domnul, şi Eu spun că vor veni acestea şi le voi împlini, nu le voi schimba, nici nu voi cruţa ceva; după purtările şi după faptele tale te voi judeca", zice Domnul Dumnezeu.
15. Fost-a cuvântul Domnului către mine şi mi-a zis:
16. "Fiul omului, iată Eu printr-o lovitură îţi voi lua mângâierea ochilor tăi; dar tu nu te tângui şi nu plânge, şi nici lacrimile să nu-ţi curgă;
17. Suspină în ascuns şi plângere pentru morţi să nu faci; pune-ţi turbanul pe cap şi încălţăminte în picioare; barba să nu ţi-o acoperi şi pâine de la străini să nu mănânci".
18. După ce dimineaţa am grăit eu poporului cuvântul Domnului, seara mi-a murit femeia şi a doua zi am făcut precum mi se poruncise.
19. Poporul însă mi-a zis: "Pentru ce nu ne spui ce însemnătate au pentru noi cele ce le faci tu?"
20. Şi le-am răspuns: "A fost cuvântul Domnului către mine şi mi-a zis:
21. Spune casei lui Israel: Aşa grăieşte Domnul Dumnezeu: Iată locaşul Meu cel sfânt, mândria puterilor voastre, bucuria ochilor voştri şi dragostea sufletelor voastre, îl voi da spre pângărire, iar fiii şi fiicele voastre, pe care i-aţi părăsit, vor cădea de sabie;
22. Şi veţi face şi voi ceea ce fac eu: bărbile nu le veţi acoperi şi pâine de la străini nu veţi mânca;
23. Turbanele voastre le veţi avea pe cap şi încălţămintele voastre în picioare; nu vă veţi tângui, nici nu vă veţi plânge, ci vă veţi stinge pentru păcatele voastre şi veţi suspina unul către altul.
24. Iezechiel va fi semn pentru voi: ceea ce el a făcut, veţi face şi voi întocmai; şi când se vor împlini acestea, veţi şti că Eu sunt Domnul Dumnezeu.
25. Şi tu, fiul omului, în ziua când le voi fi luat puterea lor, mândria lor falnică, bucuria ochilor lor, desfătările sufletului lor, fiii şi fiicele lor,
26. În ziua aceea va veni la tine cel scăpat de acolo, care îţi va aduce ştirea;
27. În ziua aceea se va deschide gura ta către cel scăpat şi vei grăi şi nu vei mai fi mut şi vei fi semn pentru ei, şi ei vor afla că Eu sunt Domnul".

Capitolul 25 - Profeţii împotriva Amoniţilor, Moabului, Edomului şi Filistenilor.

1. Fost-a cuvântul Domnului către mine şi mi-a zis:
2. "Fiul omului, întoarce-ţi faţa spre fiii lui Amon şi grăieşte împotriva lor.
3. Spune fiilor lui Amon: Ascultaţi cuvântul Domnului Dumnezeu: Aşa zice Domnul Dumnezeu: Deoarece tu faci: Aha! Aha! împotriva locaşului Meu cel sfânt când el e pângărit şi când ţara lui Israel e pustiită şi casa lui Iuda dusă în robie,
4. De aceea, iată Eu te voi da de moştenire fiilor Răsăritului, care îşi vor face sălaşele la tine şi vor aşeza la tine corturile şi vor mânca fructele şi laptele tău.
5. Voi face din Raba un staul de cămile şi din cetăţile lui Amon o stână de oi, şi veţi şti că Eu sunt Domnul.
6. Că aşa zice Domnul Dumnezeu: Pentru că ai bătut din palme şi ai bătut din picioare şi din suflet te-ai bucurat cu tot dispreţul tău pentru ţara lui Israel,
7. De aceea iată Eu Îmi voi întinde mâna împotriva ta şi te voi da popoarelor spre jefuire şi te voi stârpi din numărul popoarelor şi din numărul ţărilor te voi şterge; te voi zdrobi şi vei şti că Eu sunt Domnul".
8. Aşa zice Domnul Dumnezeu: "Pentru că Moab şi Seir zic: Iată şi casa lui Iuda este ca toate neamurile;
9. De aceea iată Eu, începând de la cetăţi, de la toate cetăţile lui de pe hotar, de la Bet-Ieşimot, Baal-Meon şi Chiriataim, podoabele ţării, voi descoperi colinele Moabului şi voi nimici cetăţile lui în toată întinderea lui.
10. Şi-l voi deschide şi-l voi da în stăpânire fiilor Răsăritului împreună cu ţara fiilor lui Amon, ca să nu se mai amintească despre fiii lui Amon printre neamuri.
11. Voi săvârşi astfel judecăţi împotriva lui Moab, şi ei vor şti că Eu sunt Domnul".
12. Aşa zice Domnul Dumnezeu: "Pentru că Edom s-a răzbunat cumplit împotriva casei lui Iuda şi a păcătuit greu, săvârşind răzbunare asupra ei,
13. De aceea, aşa zice Domnul Dumnezeu: Îmi voi întinde mâna împotriva Edomului şi voi pierde din el pe oameni şi pe animale şi îl voi face pustietate; de la Teman până la Dedan toţi vor cădea de sabie.
14. Răzbunarea Mea împotriva Edomului o voi săvârşi prin mâna poporului Meu Israel; el va lucra în Edom după mânia Mea şi după urgia Mea şi vor şti Edomiţii ce este răzbunarea Mea", zice Domnul Dumnezeu.
15. Aşa grăieşte Domnul Dumnezeu: "Pentru că Filistenii s-au purtat răzbunători şi s-au răzbunat cu ură în suflet şi cu o veşnică duşmănie de moarte,
16. De aceea aşa zice Domnul Dumnezeu: "Iată Eu Îmi voi întinde mâna împotriva Filistenilor şi voi pierde pe Cheretieni şi restul locuitorilor de pe ţărmul mării îl voi stârpi.
17. Voi săvârşi împotriva lor cumplite răzbunări, pedepse grele, şi vor şti că Eu sunt Domnul, când voi săvârşi asupra lor răzbunarea Mea".

Capitolul 26 - Negoţurile şi căderea Tirului.

1. În anul al unsprezecelea, în ziua întâi a lunii întâi, a fost cuvântul Domnului către mine:
2. "Fiul omului, pentru că Tirul face împotriva Ierusalimului: Aha! Aha! şi zice: Iată el - poarta popoarelor - este dărâmat; acum aleargă la mine; eu mă umplu, iar el se pustieşte,
3. De aceea, aşa zice Domnul Dumnezeu: Iată sunt împotriva ta, Tirule, şi voi ridica împotriva ta popoare multe, cum îşi ridică marea valurile sale.
4. Voi sfărâma zidurile Tirului şi turnurile lui le voi dărâma; voi mătura praful din el şi-l voi face stâncă goală.
5. Loc de uscat mrejele va fi el la mare, pentru că a zis acestea, grăieşte Domnul Dumnezeu, şi va fi prada neamurilor.
6. Iar fiicele lui, care sunt pe pământ, vor fi ucise cu sabia şi vor şti că Eu sunt Domnul".
7. Că aşa zice Domnul Dumnezeu: "Iată Eu voi aduce împotriva Tirului de la miazănoapte pe Nabucodonosor, regele Babilonului, regele regilor, cu cai, cu care şi cu călăreţi, cu oştire şi cu mulţime de neamuri.
8. Pe fiicele tale cele din câmpie el le va ucide cu sabia şi va ridica împotriva ta turnuri de împresurare, va face val împrejurul tău şi va pune împotriva ta scuturile.
9. Spre zidurile tale va împinge berbecii de spart ziduri şi turnurile tale le va dărâma cu topoarele.
10. De mulţimea cailor lui vei fi acoperit de praf şi de zgomotul călăreţilor, al carelor şi al roţilor se vor cutremura zidurile tale, când va intra el pe porţile tale, cum se intră într-o cetate sfărâmată.
11. Cu copitele cailor săi va călca el toate uliţele tale, pe poporul tău îl va ucide cu sabie, iar puternicele tale columne le va răsturna la pământ.
12. Vor jefui bogăţia ta şi mărfurile tale le vor fura, vor dărâma zidurile tale şi frumoasele tale case le vor strica, şi pietrele tale şi arborii tăi şi pământul tău le vor arunca în apă.
13. Voi curma zgomotul cântecelor tale şi sunet de chitară nu se va mai auzi la tine.
14. Te voi face stâncă goală şi loc de uscat mrejele vei fi; nu vei mai fi zidit din nou, căci Domnul a spus acestea", zice Domnul Dumnezeu.
15. Aşa zice Domnul Dumnezeu Tirului: "De zgomotul căderii tale şi de geamătul răniţilor tăi, când se va face măcelul în tine, nu se vor cutremura oare insulele?
16. Toţi stăpânitorii mării se vor cobori de pe tronurile lor, îşi vor scoate purpurile şi îşi vor dezbrăca hainele lor cele brodate; cu groază se vor îmbrăca, vor şedea la pământ şi vor tremura fără încetare şi vor fi umiliţi din pricina ta.

17. Vor ridica plângere împotriva ta şi-ţi vor zice: "Cum ai pierit tu, cel locuit de stăpânitorii mărilor, cetate vestită, care erai tare pe mare şi tu şi locuitorii tăi, care aduceai groază asupra tuturor celor care locuiau pe uscat!
18. Acum, în ziua căderii tale, s-au cutremurat insulele; insulele de pe mare sunt îngrozite de sfârşitul tău".
19. Că aşa zice Domnul Dumnezeu: "Când te voi face cetate pustie, asemenea cetăţilor nelocuite, când voi ridica împotriva ta adâncul şi te vor acoperi apele cele mari,
20. Atunci te voi coborî cu cei ce se coboară în mormânt, la poporul de odinioară şi te voi aşeza în adâncurile pământului, în pustietăţi veşnice, cu cei ce s-au dus în mormânt, ca să nu mai fii locuit şi să nu mai dăinuieşti în ţara celor vii.
21. Groază te voi face şi nu vei mai fi; te vor căuta şi nu te vor mai găsi în veci", zice Domnul Dumnezeu.

Capitolul 27 - Jelanie asupra căderii Tirului.

1. Fost-a cuvântul Domnului către mine şi mi-a zis:
2. "Şi tu, fiul omului, ridică plângere împotriva Tirului,
3. Şi zi către el: O, tu, cel ce eşti aşezat la marginea mării şi faci negoţ cu popoarele a nenumărate insule, aşa grăieşte Domnul Dumnezeu: Tirule, tu zici: "Eu sunt o corabie de desăvârşită frumuseţe!"
4. Ţinutul tău este în largul mării; cei ce te-au zidit te-au făcut minunat de frumos.
5. Toate acoperişurile corăbiilor tale le-ai făcut din chiparos de Senir şi cedru de Liban s-a adus, ca să-ţi facă ţie catarge.
6. Vâslele tale s-au făcut de stejar din Vasan; băncile şi le-au făcut din lemn de cimşir, împodobite cu fildeş din insulele Chitim;
7. Pânzele tale, din vison de Egipt brodat, îţi slujeau ca steag. Porfira violetă şi stacojie din insulele Elişa alcătuiau acoperământul tău.
8. Locuitorii Sidonului şi ai Arvadului erau vâslaşii tăi; şi cei mai iscusiţi ai tăi, Tirule, erau cârmaci.
9. Bătrânii din Ghebal şi meşterii lui erau la tine, ca să-ţi repare stricăciunile. Toate corăbiile mării şi corăbiile lor erau la tine, ca să facă negoţul tău.
10. Perşi, Lidieni şi Libieni se aflau în oştirea ta şi erau oamenii tăi de război; atârnau în tine scuturile şi coifurile lor.
11. Fiii Arvadului împreună cu oştirea ta stăteau împrejur pe zidurile tale şi în turnurile tale se aflau oameni viteji; aceştia îşi atârnau tolbele sus pe zidurile tale şi desăvârşeau frumuseţea ta.
12. Cei din Tarsis făceau negoţ cu tine pentru tot felul de bogăţii şi veneau la târgul tău cu argint, cu fier, cu cositor şi plumb.

13. Iavan, Tubal şi Meşec făceau negoţ cu tine, dând în schimb, pe mărfurile tale, suflete omeneşti şi vase de aramă, în pieţele tale.
14. Cei din casa Togarma aduceau la târgul tău cai şi căruţe.
15. Fiii lui Dedan făceau negoţ cu tine; insule multe luau mărfurile tale şi-ţi plăteau cu fildeş şi abanos.
16. Pentru mulţimea mărfurilor tale făcea negoţ cu tine Siria şi venea la târgul tău cu smaralde, cu purpură, cu ţesături alese, cu in subţire, cu mărgean şi cu rubine.
17. Iuda şi ţinuturile lui Israel făceau negoţ cu tine şi pe mărfurile tale dădeau grâu de Minit şi turte, miere, ulei şi balsam.
18. Damascul făcea negoţ cu tine şi, pentru mulţimea multă de lucruri şi pentru toate bunătăţile ce aveai tu din belşug, îţi aducea vin de Helbon şi lână albă.
19. Vedan şi Iavan din Uzal îţi plăteau pe mărfurile tale fier lucrat; casie şi trestie mirositoare şi se aduceau în schimb.
20. Dedan făcea negoţ cu tine cu pături pentru pus pe cai.
21. Arabia şi toate căpeteniile din Chedar făceau negoţ cu tine; miei, berbeci şi ţapi îţi dădeau în schimb pentru mărfurile tale.
22. Neguţătorii din Şeba şi Rama făceau negoţ cu tine, dând în schimb tot felul de aromate alese, felurite pietre scumpe şi aur, pentru mărfurile tale.
23. Haran, Cane şi Eden, neguţătorii din Şeba, Asiria şi Chilmad făceau negoţ cu tine.
24. Aceştia făceau negoţ cu tine cu haine scumpe, cu mantii de purpură violetă şi brodată, stofe ţesute cu felurite culori, funii împletite şi tari, puse în lăzi de cedru, aduse pe pieţele tale.
25. Corăbiile Tarsisului erau caravanele tale pentru negoţul tău şi prin acestea ai ajuns tu bogat şi foarte slăvit pe mare.
26. Vâslaşii tăi te-au făcut să călătoreşti pe apele cele mari, dar un vânt de la răsărit te va sfărâma în mijlocul mărilor.
27. Bogăţia ta şi mărfurile tale, corăbierii şi cârmacii tăi, cei ce dreg crăpăturile corăbiilor, cei ce fac schimb de mărfuri cu tine, toţi ostaşii care se află în tine se vor prăbuşi în inima mărilor în ziua căderii tale.
28. De strigătul cârmacilor tăi se vor cutremura împrejurimile.
29. Se vor coborî din corăbiile lor toţi vâslaşii, corăbierii şi toţi cârmacii mării vor sta pe uscat;
30. Vor plânge pentru tine cu mare glas, presărându-şi capetele lor cu cenuşă şi tăvălindu-se în pulbere;
31. Îşi vor tunde pentru tine părul până la piele, cu sac se vor îmbrăca şi vor plânge după tine cu plângere mare de durerea inimii;
32. Şi în durerea lor vor cânta cântare de jale pentru tine şi te vor boci aşa: "Cine a fost ca Tirul, ca această cetate dărâmată în mare!"

33. Când veneau mărfurile tale de pe mări, tu săturai popoare multe; prin mulţimea bogăţiei tale şi prin negoţul tău îmbogăţeai pe regii pământului;
34. Iar când ai fost sfărâmat de mări în adâncul apelor, mărfurile tale şi tot ce se grămădea în tine au căzut împreună cu tine.
35. Toţi locuitorii insulelor s-au îngrozit de tine şi regii lor s-au cutremurat şi s-au schimbat la faţă.
36. Negustorii popoarelor fluieră asupra ta. Tu ai ajuns o groază, eşti nimicit pentru totdeauna!

Capitolul 28 - Profeţie asupra Tirului şi Sidonului.

1. Fost-a cuvântul Domnului către mine şi mi-a zis:
2. "Fiul omului, spune celui ce domneşte în Tir: Aşa zice Domnul Dumnezeu: Inima ta s-a înălţat şi a zis: "Sunt un dumnezeu şi stau pe scaunul lui Dumnezeu în inima mărilor, dar tu, deşi nu eşti Dumnezeu, ci om, îţi închipui în inima ta că eşti la fel cu Dumnezeu;
3. Iată, tu îţi închipui că eşti mai înţelept decât Daniel şi nu sunt taine ascunse pentru tine;
4. Prin înţelepciunea ta şi cu mintea ta ţi-ai agonisit bogăţie şi ai adunat în vistieriile tale argint şi aur;
5. Prin înţelepciunea ta cea mare, prin ajutorul negoţului tău, ţi-ai sporit bogăţia şi mintea ta s-a îngâmfat cu bogăţia ta;
6. De aceea, aşa zice Domnul Dumnezeu: Pentru că tu te-ai asemănat cu Dumnezeu,
7. Iată, Eu voi aduce împotriva ta pe străinii cei mai răi din toate popoarele, şi aceia îşi vor scoate sabia împotriva frumoasei tale înţelepciuni şi vor întina strălucirea ta;
8. În mormânt te voi coborî şi vei muri în inima mărilor de moartea celor ucişi.
9. Spune-vei oare înaintea ucigaşului tău: "Eu sunt un dumnezeu", când tu eşti un om în mâna celui care te ucide, iar nu Dumnezeu?
10. Vei muri de mâna străinilor, de moartea celor netăiaţi împrejur, căci Eu am spus aceasta", zice Domnul Dumnezeu.
11. Şi a fost cuvântul Domnului către mine şi mi-a zis:
12. "Fiul omului, plânge pe regele Tirului şi-i spune: Aşa zice Domnul Dumnezeu: Tu erai pecetea desăvârşiri, deplinătatea înţelepciunii şi cununa frumuseţii.
13. Tu te aflai în Eden, în grădina lui Dumnezeu; hainele tale erau împodobite cu tot felul de pietre scumpe: cu rubine, topaze şi diamante, cu crisolit, onix şi iaspis, cu safir, smarald, carbuncul şi aur; toate erau pregătite şi aşezate cu iscusinţă în cuibuleţe şi puse pe tine în ziua în care ai fost făcut.
14. Tu erai heruvimul pus ca să ocroteşti; te aşezasem pe muntele cel sfânt al lui Dumnezeu, şi umblai prin mijlocul pietrelor celor de foc.

15. Fost-ai fără prihană în căile tale din ziua facerii tale şi până s-a încuibat în tine nelegiuirea.
16. Din pricina întinderii negoţului tău, lăuntrul tău s-a umplut de nedreptate şi ai păcătuit, şi Eu te-am izgonit pe tine, heruvim ocrotitor, din pietrele cele scânteietoare şi te-am aruncat din muntele lui Dumnezeu, ca pe un necurat.
17. Din pricina frumuseţii tale s-a îngâmfat inima ta, şi pentru trufia ta ţi-ai pierdut înţelepciunea. De aceea te-am aruncat la pământ şi te voi da înaintea regilor spre batjocură.
18. Prin mulţimea nelegiuirilor tale, săvârşite în negoţul tău nedrept, ţi-ai pângărit altarele tale; şi Eu voi scoate din mijlocul tău foc, care te va şi mistui; şi te voi preface în cenuşă pe pământ înaintea ochilor tuturor celor ce te văd.
19. Toţi cei ce te cunosc între popoare se vor mira de tine, vei ajunge o groază şi în veci nu vei mai fi".
20. Fost-a către mine cuvântul Domnului şi mi-a zis:
21. "Fiul omului, întoarce-ţi faţa spre Sidon, prooroceşte împotriva lui şi spune:
22. Aşa grăieşte Domnul Dumnezeu: Iată Eu sunt împotriva ta, Sidoane; Mă voi prea slăvi în mijlocul tău şi se va şti că Eu sunt Domnul, când te voi judeca şi-Mi voi arăta sfinţenia Mea în mijlocul tău.
23. Voi trimite împotriva ta ciumă şi vărsare de sânge pe uliţele tale şi vor cădea ucişi în mijlocul tău de sabia care te va lovi din toate părţile, şi vor şti toţi că Eu sunt Domnul.
24. Şi nu vei mai fi pentru casa lui Israel spin care răneşte şi ciulin care sfâşie printre cei ce o înconjoară şi o urăsc, şi vor şti toţi că Eu sunt Domnul Dumnezeu".
25. Aşa zice Domnul Dumnezeu: "Când voi aduna casa lui Israel din mijlocul popoarelor unde este împrăştiată şi voi arăta prin aceasta sfinţenia Mea în ochii neamurilor şi când va locui ea în pământul său, pe care l-am dat robului Meu Iacov,
26. Ei vor locui acolo în siguranţă, îşi vor face case, vor sădi vii. Când voi face judecăţi asupra tuturor celor dimprejur care îi dispreţuiesc, vor şti că Eu sunt Domnul Dumnezeul lor".

Capitolul 29 - Profeţie asupra Egiptului.

1. În ziua a douăsprezecea a lunii a zecea din anul al zecelea după robirea lui Ioiachim, a fost cuvântul Domnului către mine şi mi-a zis:
2. "Fiul omului, întoarce-ţi faţa spre Faraon, regele Egiptului, şi prooroceşte împotriva lui şi a tot Egiptul,
3. Şi grăieşte şi zi: Aşa zice Domnul Dumnezeu: Iată Eu sunt împotriva ta, Faraoane, rege al Egiptului, crocodilul cel mare, care stai lungit între râurile tale şi zici: "Al meu este râul şi eu l-am făcut pentru mine".

4. Eu însă voi înfige cârligul în fălcile tale şi de solzii tăi voi lipi peştii râurilor tale şi te voi târî afară din râurile tale, cu tot peştele râurilor tale, care s-a lipit de solzii tăi;
5. Şi te voi arunca în pustiu pe tine şi tot peştele din râurile tale şi vei cădea în câmpia goală şi nu te vor lua, nici te vor ridica; te voi da mâncare fiarelor pământului şi păsărilor cerului.
6. Şi vor şti toţi locuitorii Egiptului că Eu sunt Domnul; pentru că ei au fost pentru casa lui Israel toiag de trestie.
7. Când ei te prindeau, tu te sfărâmai în mâinile lor şi tu le sfâşiai toată mâna; iar când ei se sprijineau de tine, tu te rupeai şi le zdruncinai coapsele.
8. De aceea, aşa grăieşte Domnul Dumnezeu: Iată, Eu voi aduce împotriva ta sabie şi voi nimici oamenii şi vitele din tine;
9. Şi va ajunge pământul Egiptului pustiu şi deşert şi vor afla că Eu sunt Domnul. Pentru că el zice: "Al meu este râul şi eu l-am făcut".
10. De aceea, iată Eu vin împotriva fluviilor tale şi voi face pământul Egiptului pustiu între pustiurile ce se întind de la Migdol până la Siena şi până în hotarele Etiopiei.
11. Picior de om nu va trece prin el, nici picior de vită nu va trece prin el şi nu va locui nimic în el patruzeci de ani.
12. Voi face pământul Egiptului o pustietate între ţările pustiite; şi cetăţile lui între cetăţile pustiite vor fi pustii patruzeci de ani şi pe Egipteni îi voi împrăştia printre neamuri şi-i voi risipi prin ţări".
13. Aşa zice Domnul Dumnezeu: "După trecerea celor patruzeci de ani, voi aduna pe Egipteni dintre neamurile printre care au fost împrăştiaţi,
14. Şi voi aduce înapoi pe prinşii de război ai Egiptului şi-i voi aşeza iarăşi în ţara Patros, în pământul naşterii lor, şi vor fi acolo un regat slab.
15. Va fi mai slab decât celelalte regate şi nu se vor mai înălţa peste popoare; îl voi mai micşora, ca să nu mai domnească peste popoare;
16. Şi nu va mai fi de acum înainte pentru casa lui Israel pricină de încredere, ci îi va aduce aminte de nelegiuirea ei, că s-a dat de partea Egiptului, şi vor cunoaşte că Eu sunt Domnul".
17. În ziua întâi a lunii întâi din anul al douăzeci şi şaptelea de la robirea lui Ioiachim, a fost cuvântul Domnului către mine şi mi-a zis:
18. "Fiul omului, Nabucodonosor, regele Babilonului, şi-a obosit oştirile sale printr-o muncă grea împotriva Tirului; toate capetele s-au pleşuvit şi toţi umerii sunt răniţi; dar nici pentru el, nici pentru oştirile lui nu este nici o răsplată de la Tir pentru lucrarea pe care a făcut-o împotriva lui.
19. De aceea, aşa zice Domnul Dumnezeu: Iată, Eu dau lui Nabucodonosor, regele Babilonului, ţara Egiptului, ca să prade bogăţia lui şi să facă jaf în el; aceasta va fi răsplata oştirilor lui.

20. Ca răsplată pentru lucrarea pe care a făcut-o Tirului, Eu îi dau ţara Egiptului, pentru că acest lucru l-a făcut el pentru Mine, zice Domnul Dumnezeu.
21. În ziua aceea voi face să crească cornul casei lui Israel şi ţie-ţi voi deschide gura în mijlocul lor şi vor şti că Eu sunt Domnul".

Capitolul 30 - (continuare)

1. Fost-a cuvântul Domnului către mine şi mi-a zis:
2. "Fiul omului, prooroceşte şi zi: Aşa grăieşte Domnul Dumnezeu: Plângeţi! O, ce zi!
3. Că se apropie ziua, se apropie ziua Domnului, ziua cea întunecată! Vine vremea neamurilor.
4. Atunci se va duce sabia în Egipt şi groază se va lăţi în Etiopia; vor cădea în Egipt cei loviţi şi bogăţiile lui se vor lua şi vor fi dărâmate temeliile lui.
5. Etiopia, Libia, Lidia, străini de toate neamurile, Cub şi fiii ţării aşezământului vor cădea împreună cu ei de sabie.
6. Aşa zice Domnul: "Vor cădea sprijinitorii Egiptului şi îngâmfarea puterii lui se va prăbuşi; de la Migdol şi până la Siena vor cădea în el de sabie; aşa zice Domnul Dumnezeu.
7. Şi va fi el pustiu între pustiuri şi cetăţile lor vor face parte dintre cetăţile pustiite.
8. Şi vor şti că Eu sunt Domnul, când voi trimite foc asupra Egiptului şi toţi sprijinitorii lui vor fi zdrobiţi.
9. În ziua aceea vor merge vestitori de la Mine pe corăbii, ca să îngrozească pe Etiopienii cei fără de grijă, şi se va întinde groaza la ei, ca în ziua Egiptului, căci iat-o că vine".
10. Aşa zice Domnul Dumnezeu: "Voi pune capăt mulţimii Egiptului prin mâna lui Nabucodonosor, regele Babilonului.
11. El şi, împreună cu el, poporul lui, cel mai straşnic dintre popoare, vor fi aduşi pentru pieirea acestei ţări; şi îşi vor scoate săbiile lor împotriva Egiptului şi vor umple ţara de ucişi.
12. Fluviile lor le voi usca şi voi da pământul în mâinile celor răi; prin mâna străinilor voi pustii ţara şi tot ce este în ea. Eu, Domnul, am spus acestea".
13. Aşa zice Domnul Dumnezeu: "Pierde-voi idolii şi pe dumnezeii cei mincinoşi din Nof (Memfis). Nu va mai fi prinţ în ţara Egiptului şi voi răspândi groaza în ţara Egiptului.
14. Voi pustii Patrosul şi foc voi trimite asupra Ţoanului şi voi rosti judecată asupra lui No (Teba).
15. Vărsa-voi urgia Mea peste Sin, cetatea Egiptului şi mulţimea oamenilor din No o voi pierde.

16. Voi trimite foc asupra Egiptului; cutremura-se-va Sin şi No se va prăbuşi, iar asupra Nofului vor năvăli vrăjmaşii în ziua cea mare.
17. Tinerii din On şi din Bubastis vor cădea de sabie, iar ceilalţi se vor duce în robie.
18. Şi în Tahpanhes se va întuneca ziua, când voi zdrobi acolo jugul Egiptului şi se va curma puterea cea mândră a lui. Un nor îl va acoperi şi fiicele lui vor fi duse în robie.
19. Aşa voi face Eu judecată împotriva Egiptului şi vor şti că Eu sunt Domnul".
20. În anul al unsprezecelea, în luna întâi, în ziua a şaptea a lunii, a fost cuvântul Domnului către mine:
21. "Fiul omului, Eu am şi zdrobit un braţ al lui Faraon, regele Egiptului, şi iată, nimeni nu l-a legat ca să se vindece şi nu l-a înfăşurat cu legături ca să capete putere pentru a mânui sabia".
22. De aceea, aşa zice Domnul Dumnezeu: Iată, Eu sunt împotriva lui Faraon, regele Egiptului, şi voi zdrobi braţele lui, pe cel sănătos şi pe cel zdrobit, încât sabia va cădea din mâinile lui.
23. Voi împrăştia pe Egipteni printre popoare şi-i voi vântura prin ţări.
24. Iar braţele regelui Babilonului le voi întări şi-i voi da sabia Mea în mână, iar braţele lui Faraon le voi zdrobi şi el, rănit cumplit, va geme înaintea lui.
25. Întări-voi braţele regelui Babilonului, iar braţele lui Faraon vor cădea fără putere; şi vor şti că Eu sunt Domnul când voi da sabia Mea în mâinile regelui Babilonului, şi acesta o va întinde asupra Egiptului.
26. Voi împrăştia pe Egipteni printre neamuri; îi voi risipi prin ţări şi vor şti că Eu sunt Domnul".

Capitolul 31 - Chiparosul.

1. În anul al unsprezecelea, în ziua întâi a lunii a treia, a fost cuvântul Domnului către mine:
2. "Fiul omului, spune lui Faraon, regele Egiptului, şi poporului lui: Cu cine te asemeni tu în mărirea ta?
3. Iată Asiria era un cedru în Liban, cu ramuri frumoase, cu frunziş umbros şi cu trunchi înalt; vârful lui se ridicase până la nori.
4. Apele îl făcuseră să crească, adâncul îl ridicase şi râurile acestuia înconjurau locul unde fusese sădit şi trimiteau apele lor la toţi arborii câmpului.
5. De aceea înălţimea lui întrecuse pe toţi arborii câmpului şi avea pe dânsul mulţi lăstari şi ramurile lui se înmulţiseră; lăstarii lui se făcuseră înalţi, pentru că avuseseră apă multă la creşterea lor.

6. în lăstarii lui îşi împletiseră cuiburi tot felul de păsări de ale cerului; sub ramurile lui îşi scoteau puii tot felul de fiare de ale pământului, iar la umbra lui trăiau numeroase şi felurite popoare.
7. El era frumos prin înălţimea trunchiului său, şi prin lungimea ramurilor sale, căci rădăcinile sale se aflau lângă nişte ape mari.
8. Cedrii din grădina lui Dumnezeu nu-l umbreau, chiparoşii nu se puteau asemăna cu crengile lui şi castanii nu erau la mărime ca ramurile lui; nici un copac din grădina lui Dumnezeu nu se asemăna cu el în frumuseţe.
9. Eu îl împodobisem cu mulţimea ramurilor lui, încât toţi arborii Edenului din grădina lui Dumnezeu îl pizmuiau.
10. De aceea, aşa a zis Domnul Dumnezeu: Pentru că s-a făcut înalt la statură şi creştetul lui şi l-a înălţat până la nori şi inima lui s-a îngâmfat cu înălţimea lui,
11. De aceea l-am dat în mâna regelui neamurilor, şi acesta s-a purtat cu el după răutatea lui; pentru nelegiuirea lui l-am lepădat.
12. Tăiatu-l-au străinii cei mai răi dintre popoare şi l-au prăvălit peste munţi; ramurile lui au căzut prin toate văile, iar lăstarii lui s-au frânt prin toate văgăunile pământului şi de sub umbra lui au fugit toate popoarele pământului şi l-au părăsit.
13. Pe dărâmăturile lui s-au aşezat toate păsările cerului şi în lăstarii lui erau toate fiarele câmpului.
14. Aceasta s-a făcut pentru ca nici unul dintre arborii de pe lângă ape să nu se îngâmfe cu statura sa înaltă şi să nu-şi înalţe vârful până la nori; ca toţi stejarii ce se adapă din ape să nu mai vadă înălţimea lor, căci toţi vor fi daţi morţii, în latura cea de dedesubt a pământului, împreună cu fiii oamenilor, care s-au coborât în mormânt.
15. Aşa zice Domnul Dumnezeu: "În ziua aceea, când s-a coborât el în locuinţa morţilor, în semn de jale, am închis peste el adâncul; am oprit râurile lui şi apele cele mari au secat; am întunecat Libanul pentru el şi toţi arborii câmpului s-au uscat din cauza lui.
16. La vuietul căderii lui am făcut să se cutremure neamurile, când l-am prăbuşit în locuinţa morţilor, la cei ce se coborâseră în mormânt, şi s-au bucurat în latura cea de dedesubt toţi arborii Edenului, cei mai aleşi şi mai buni ai Libanului, toţi cei adăpaţi cu apă;
17. Şi aceştia s-au coborât cu el în locuinţa morţilor la cei ucişi de sabie, care erau braţul lui şi trăiau în umbra lui, printre neamuri".
18. Deci, cu care din arborii Edenului te-ai asemănat tu în strălucire şi măreţie? Acum însă la rând cu arborii Edenului vei fi prăbuşit în adânc, vei zăcea în mijlocul celor netăiaţi împrejur, cu cei ucişi de sabie. Iată pe Faraon şi toată mulţimea supuşilor săi", zice Domnul.

Capitolul 32 - Plângerea asupra lui Faraon.

1. În anul al doisprezecelea de la robirea lui Ioiachim, în luna a douăsprezecea, în ziua întâi a acestei luni, a fost către mine cuvântul Domnului şi mi-a zis:
2. "Fiul omului, ridică plângere asupra lui Faraon, regele Egiptului, şi spune-i: Leu al neamurilor, iată-te nimicit. Tu erai ca un crocodil în ape, tu suflai din nările tale, tu tulburai apele cu picioarele tale şi întărâtai valurile lor.
3. Aşa zice Domnul Dumnezeu: Cu putere voi arunca asupra ta mreaja Mea în adunarea a multor popoare şi ele te vor târî afară cu mreaja Mea.
4. Te voi arunca pe uscat, în câmp deschis te voi arunca şi se vor aşeza pe tine toate păsările cerului şi se vor sătura cu tine toate fiarele pământului.
5. Voi împărţi cărnurile tale pe munţi şi văile le voi umple cu stârvul tău.
6. ţara în care înoţi tu o voi umple cu sângele tău până în munţi şi văgăunile lor vor fi umplute cu tine.
7. Când te vei stinge, voi acoperi cerurile şi stelele lor le voi întuneca; soarele îl voi acoperi cu nor şi luna nu va mai lumina cu lumina sa.
8. Toate stelele care luminează pe cer le voi întuneca deasupra ta şi asupra ţării tale voi aduce negură, zice Domnul Dumnezeu.
9. Voi umple de tulburare inima multor popoare, când voi vesti căderea ta la popoarele de prin ţările pe care tu nu le-ai cunoscut.
10. Voi umple prin tine de groază multe popoare şi regii lor se vor cutremura de frică prin tine, când voi flutura sabia Mea înaintea lor, şi în orice clipă va tremura fiecare pentru sufletul său în ziua căderii tale.
11. Căci aşa zice Domnul Dumnezeu: Sabia regelui Babilonului va veni asupra ta;
12. Cu sabia războinicilor voi face să cadă mulţimea supuşilor tăi; aceştia sunt cei mai cruzi dintre popoare, vor zdrobi mândria Egiptului, şi toată mulţimea poporului lui va pieri.
13. Voi nimici toate vieţuitoarele din apele tale cele mari şi mai mult nu le va mai tulbura picior de om, nici copită de dobitoc nu le va tulbura.
14. Atunci voi potoli apele; voi face să curgă ca untdelemnul fluviile lui, zice Domnul Dumnezeu.
15. Când voi face din ţara Egiptului un pustiu, când ţara va fi jefuită de tot ce are şi când voi lovi pe toţi cei ce trăiesc în ea, atunci vor şti că Eu sunt Domnul.
16. Iată cântarea de jale pe care o vor striga fiicele neamurilor. Ele o vor striga asupra Egiptului şi asupra întregului său popor. Ele vor striga această cântare de jale", zice Domnul Dumnezeu.
17. În anul al doisprezecelea, în ziua a cincisprezecea a lunii întâi, a fost cuvântul Domnului către mine:
18. "Fiul omului, plângi pentru mulţimea poporului Egiptului şi fă-o să coboare, ea şi fiicele neamurilor strălucite, în adâncurile pământului, cu cei ce s-au coborât în mormânt.
19. Pe cine întreci tu! Coboară-te şi zaci cu cei netăiaţi împrejur!

20. Aceia au căzut printre cei ucişi de sabie; şi el este dat sabiei; târâţi-l pe el şi toate mulţimile lui!
21. În mijlocul locuinţei morţilor se va vorbi de el şi de cei ce-l sprijineau, cei mai vestiţi dintre eroi; aceia au căzut şi zac printre cei netăiaţi împrejur, răpuşi de sabie.
22. Acolo este Asiria şi oamenii ei de război, împrejurul mormântului ei, toţi ucişi, căzuţi sub sabie.
23. Mormintele lor sunt aşezate chiar în fundul adâncului şi armata ei împrejurul mormântului ei; toţi ucişi, căzuţi sub sabie, ei care împrăştiau groaza în pământul celor vii.
24. Acolo este Elam cu toată armata lui împrejurul mormântului său; toţi ucişi, căzuţi sub sabie şi netăiaţi împrejur s-au coborât în adâncuri, ei care împrăştiaseră groază pe pământul celor vii, iar acum îşi poartă ruşinea cu cei ce s-au coborât în mormânt.
25. În mijlocul ucişilor l-am culcat împreună cu toată mulţimea oamenilor lui şi mormintele lor sunt împrejurul lui; toţi aceşti netăiaţi împrejur sunt ucişi de sabie; şi după cum au împrăştiat groază pe pământul celor vii, aşa îşi poartă ruşinea lor alături de cei ce s-au coborât în mormânt şi sunt aşezaţi printre cei ucişi.
26. Acolo sunt Meşec şi Tubal cu toată mulţimea lor de popor şi mormintele lor sunt împrejurul lor; toţi aceşti netăiaţi împrejur au murit de sabie, pentru că au împrăştiat groază pe pământul celor vii.
27. Nu trebuia oare să zacă şi ei printre vitejii căzuţi dintre cei netăiaţi împrejur, care cu armele lor de război s-au coborât în locuinţa morţilor şi săbiile lor şi le-au pus sub cap şi fărădelegea lor a rămas pe oasele lor, pentru că ei, ca nişte puternici, au fost o spaimă pe pământul celor vii?
28. Şi tu, Faraoane, vei fi zdrobit în mijlocul celor netăiaţi împrejur şi vei zăcea împreună cu cei ucişi de sabie.
29. Acolo sunt Edom şi regii lui şi toate căpeteniile lui, care cu toată vitejia lor au fost aşezaţi printre cei căzuţi de sabie şi zac cu cei netăiaţi împrejur, care s-au coborât în mormânt.
30. Acolo sunt stăpânitorii de la miazănoapte şi toţi Sidonienii, care s-au coborât acolo cu cei ucişi şi, fiind ruşinaţi în puternicia lor cu care au împrăştiat groază, zac cu cei netăiaţi împrejur, care au fost ucişi cu sabia şi îşi poartă ruşinea cu cei coborâţi în mormânt.
31. Faraon îi va vedea şi se va mângâia la vederea acestei întregi mulţimi, ucisă de sabie Faraon şi toată armata lui, zice Domnul.
32. Căci voi împrăştia frica Mea peste pământul celor vii şi Faraon cu toată mulţimea lui va fi pus printre cei netăiaţi împrejur cu cei căzuţi de sabie, zice Domnul Dumnezeu.

Capitolul 33 - Straja profetului. Despre căderea Ierusalimului şi despre cei rămaşi în Iudeea. Profetul neînţeles de ai săi.

1. Fost-a cuvântul Domnului către mine şi mi-a zis:
2. "Fiul omului, rosteşte cuvânt către fiii poporului tău şi le spune: De voi aduce sabie asupra unei ţări şi poporul ţării aceleia va lua din mijlocul său un om şi îl va pune străjer,
3. Şi el, văzând sabia venind împotriva ţării, va trâmbiţa din trâmbiţă şi va vesti poporul;
4. De va auzi cineva sunetul trâmbiţei, dar nu se va păzi, când va veni sabia şi-l va prinde, sângele aceluia va fi asupra capului său.
5. Pentru că a auzit glasul trâmbiţei şi nu s-a păzit, sângele lui va fi asupra lui; iar cel ce se va păzi îşi va scăpa viaţa sa.
6. Dacă însă străjerul a văzut sabia venind şi nu a sunat din trâmbiţă şi poporul n-a fost vestit şi va veni sabia şi va ridica viaţa cuiva, acela a fost răpit pentru păcatele lui, dar sângele lui îl voi cere din mâna străjerului.
7. Şi pe tine, fiul omului, te-am pus Eu străjer casei lui Israel şi tu vei auzi cuvânt din gura Mea şi îl vei vesti din partea Mea.
8. Când Eu voi zice păcătosului: "Păcătosule, vei muri", şi tu nu-i vei grăi nimic, ca să vesteşti pe păcătos să se abată de la calea lui, atunci păcătosul acela va muri pentru păcatele sale, iar sângele lui îl voi cere din mâna ta.
9. Iar dacă tu ai vestit pe păcătos să se abată de la calea lui şi să se întoarcă de la ea, şi el nu s-a abătut de la calea lui, atunci el va muri pentru păcatele lui, iar tu ţi-ai scăpat viaţa.
10. Şi tu, fiul omului, spune casei lui Israel: Voi ziceţi aşa: "Nelegiuirile noastre şi păcatele noastre sunt asupra noastră şi ne stingem în ele; cum vom putea dar să trăim?"
11. Spune-le: Precum este adevărat că Eu sunt viu, tot aşa este de adevărat că Eu nu voiesc moartea. păcătosului, ci ca păcătosul să se întoarcă de la calea sa şi să fie viu. Întoarceţi-vă, întoarceţi-vă de la căile voastre cele rele! Pentru ce să muriţi voi, casa lui Israel?
12. Şi tu, fiul omului, spune fiilor poporului tău: Dreptatea dreptului nu-l va scăpa în ziua păcătuirii lui şi nelegiuitul nu va cădea pentru nelegiuirea sa în ziua întoarcerii sale de la nelegiuirea sa, precum nici dreptul în ziua păcătuirii sale nu va putea rămâne cu viaţă pentru dreptatea sa.
13. Când voi zice dreptului că va fi viu, iar el se va încrede în dreptatea sa şi va face nedreptate, atunci nu se va mai pomeni toată dreptatea lui, ci el va muri pentru tot răul pe care l-a făcut.
14. Şi când voi zice păcătosului: "Vei muri", dar el se va întoarce de la păcatele sale şi va face judecată şi dreptate,

15. Dacă acest păcătos va înapoia zălogul, pentru cele răpite va despăgubi, va umbla după legile vieţii, nefăcând nimic rău, atunci el va fi viu şi nu va muri.
16. Nici unul din păcatele sale, pe care le-a făcut, nu i se vor pomeni şi, pentru că a început a face dreptate şi judecată, va fi viu.
17. Fiii poporului tău zic: "Calea Domnului nu este dreaptă!" Dar nedreaptă este calea lor.
18. Dacă dreptul se va abate de la dreptatea sa şi va începe să facă nelegiuire, va muri pentru aceasta.
19. De asemenea, dacă nelegiuitul s-a întors de la nelegiuirea sa şi a început să facă judecată şi dreptate, pentru aceasta el va trăi.
20. Voi însă ziceţi: "Calea Domnului este nedreaptă". Eu vă voi judeca pe voi, casa lui Israel, şi voi judeca pe fiecare după purtările lui".
21. În anul al doisprezecelea după robirea noastră, în ziua a cincea a lunii a zecea, a venit la mine unul din cei scăpaţi din Ierusalim şi mi-a spus: "Cetatea este dărâmată!"
22. Mâna Domnului a fost peste mine, seara, încă înainte de a veni acest fugar; iar dimineaţa, când a venit acesta la mine, Domnul îmi deschisese gura şi nu mai eram mut, ei mi se deschisese gura.
23. Şi a fost cuvântul Domnului către mine şi mi-a zis:
24. Fiul omului, cei ce trăiesc în locurile pustiite din ţara lui Israel zic: "Avraam a fost unul şi a primit în stăpânire ţara aceasta, iar noi suntem mulţi; deci nouă ne este dată în stăpânire ţara aceasta.
25. De aceea spune-le: "Aşa grăieşte Domnul Dumnezeu: Voi mâncaţi mâncare cu sânge; vă ridicaţi ochii spre idolii voştri şi vărsaţi sânge şi apoi voiţi să stăpâniţi ţara?
26. Voi vă rezemaţi pe sabia voastră, faceţi ticăloşii, vă pângăriţi femeile unii altora şi apoi voiţi să stăpâniţi ţara?
27. Iată ce să le spui: Aşa grăieşte Domnul Dumnezeu: Precum este adevărat că Eu sunt viu, tot aşa de adevărat este că cei ce locuiesc în locurile pustiite vor cădea de sabie; iar cel ce se află în câmp, pe acela îl voi da fiarelor spre mâncare, iar cei din cetăţi şi din peşteri vor muri de ciumă.
28. Şi voi face din ţară un pustiu şi o singurătate, trufia puterii ei va înceta, şi munţii lui Israel se vor pustii, încât nici un trecător nu va mai trece prin ei.
29. Şi vor cunoaşte că Eu sunt Domnul, când voi face ţara pustietatea pustietăţilor pentru toate ticăloşiile pe care le-au făcut ei.
30. Iar despre tine, fiul omului, fiii poporului tău grăiesc pe la ziduri şi pe la uşile caselor şi zice unul către altul şi frate către frate: "Mergeţi de vedeţi ce cuvânt a ieşit de la Domnul!"

31. Şi ei vin la tine, ca la o adunare de petrecere; poporul Meu se aşază înaintea ta şi ascultă cuvintele tale. Dar nu le împlineşte; căci ei cu gura lor fac din acestea o petrecere, iar inima lor e târâtă după poftele lor.
32. Iată că tu eşti pentru ei un cântăreţ plăcut, cu glas frumos şi care cântă bine din instrumentul său; ei ascultă cuvintele tale, dar nimeni nu le împlineşte,
33. Iar când aceste lucruri vor veni, şi iată că ele vin, atunci vor şti că în mijlocul lor era un prooroc".

Capitolul 34 - Păstorii necredincioşi ai lui Israel şi făgăduinţa Bunului Păstor.

1. Fost-a cuvântul Domnului către mine şi mi-a zis:
2. "Fiul omului, prooroceşte împotriva păstorilor lui Israel, prooroceşte şi le spune: Aşa grăieşte Domnul Dumnezeu: Vai de păstorii lui Israel, care s-au păstorit pe ei înşişi! Păstorii nu trebuia ei oare să păstorească turma?
3. Dar voi aţi mâncat grăsimea şi cu lâna v-aţi îmbrăcat; oile cele grase le-aţi junghiat, iar turma n-aţi păscut-o.
4. Pe cele slabe nu le-aţi întărit; oaia bolnavă n-aţi lecuit-o şi pe cea rănită n-aţi legat-o; pe cea rătăcită n-aţi întors-o şi pe cea pierdută n-aţi căutat-o, ci le-aţi stăpânit cu asprime şi cruzime.
6. De aceea rătăcesc oile Mele prin toţi munţii şi pe tot dealul înalt; împrăştiatu-s-au oile Mele peste toată faţa pământului şi nimeni nu îngrijeşte de ele şi nimeni nu le caută.
7. De aceea, ascultaţi păstori, cuvântul Domnului:
8. Precum este adevărat că Eu sunt viu, zice Domnul Dumnezeu, tot aşa este de adevărat că voi face dreptate; pentru că oile Mele au fost lăsate pradă şi fără păstor, oile Mele au ajuns mâncarea tuturor fiarelor câmpului, iar păstorii Mei n-au purtat grijă de oile Mele, ci păstorii s-au păscut pe ei înşişi şi oile Mele nu le-au păscut.
9. De aceea ascultaţi, păstori, cuvântul Domnului.
10. Asa zice Domnul Dumnezeu: Iată Eu vin la păstori; le voi cere înapoi oile Mele din mâna lor şi îi voi împiedica să nu mai pască oile Mele şi nu se vor mai paşte păstorii pe ei înşişi şi voi smulge oile Mele din gura lor şi ele nu vor mai fi pentru ei o pradă de sfâşiat.
11. Căci aşa zice Domnul Dumnezeu: Iată Eu Însumi voi purta grijă de oile Mele şi le voi cerceta.
12. Cum cercetează păstorul turma sa în ziua când se află în mijlocul turmei sale risipite, aşa voi cerceta şi Eu oile Mele şi le voi aduna din toate locurile, unde au fost ele risipite în ziua cea ceţoasă şi întunecată.
13. Le voi face să iasă din mijlocul popoarelor, le voi aduna din diferite ţări şi le voi aduce în ţara lor şi le voi paşte prin munţii lui Israel, pe lângă cursurile de apă şi prin toate locurile de locuit ale ţării acesteia.

14. Le voi paşte în păşune bună şi staulul va fi pe munţii cei înalţi ai lui Israel; acolo se vor odihni ele, în staul bun şi vor paşte în păşune grasă în munţii lui Israel.
15. Eu voi paşte oile Mele şi Eu le voi odihni, zice Domnul Dumnezeu.
16. Oaia pierdută şi rătăcită o voi întoarce la staul, pe cea rănită o voi lega şi pe cea bolnavă o voi întări, iar pe cea grasă şi tare o voi păzi şi voi păstori cu dreptate.
17. Iar despre voi, oile Mele, aşa zice Domnul Dumnezeu: Iată voi face judecată între oaie şi oaie, între berbec şi ţap.
18. Oare nu vă ajunge că paşteţi în păşune bună, iar ce rămâne călcaţi cu picioarele voastre şi că beţi apă curată, iar pe cea care rămâne o tulburaţi cu picioarele voastre,
19. Asa că oile Mele sunt nevoite să se hrănească cu ceea ce este călcat de picioarele voastre şi să bea ceea ce este tulburat de picioarele voastre?"
20. De aceea aşa le zice Domnul Dumnezeu: "Iată Eu Însumi voi face judecată între oaia grasă şi oaia slabă.
21. Deoarece voi izbiţi cu umărul, cu şoldul şi cu coarnele voastre, împungeţi pe toate oile bolnăvicioase, până când le scoateţi afară,
22. Eu voi veni să scap oile Mele, ca să nu mai fie pradă şi voi judeca între oaie şi oaie.
23. Voi pune peste ele un singur păstor, care le va paşte; voi pune pe robul Meu David; el le va paşte şi el va fi păstorul lor.
24. Iar Eu, Domnul, le voi fi Dumnezeu, iar robul Meu David va fi prinţ între ei. Eu, Domnul, am grăit acestea.
25. Voi încheia cu acela legământul păcii şi voi depărta din ţară fiarele sălbatice, încât oile Mele să trăiască în siguranţă în pustiu şi să doarmă în pădure.
26. Voi dărui lor şi împrejurimilor muntelui Meu binecuvântare şi ploaie le voi trimite la vreme; ploi de binecuvântare vor fi acestea.
27. Pomul din câmp îşi va da rodul său şi pământul îşi va da roadele sale şi oile Mele vor fi în siguranţă pe pământul lor şi vor şti că Eu sunt Domnul, când voi sfărâma cătuşele jugului lor şi le voi scăpa din mâinile celor ce le-au robit.
28. Nu vor mai fi ele pradă popoarelor şi fiarele câmpului nu le vor mai sfâşia; ele vor trăi în siguranţă şi nimeni nu le va mai tulbura.
29. Voi face acolo sădire vestită şi nu vor mai pieri de foame pe pământ, nici nu vor mai suferi ocară de la popoare.
30. Şi vor şti că Eu, Domnul Dumnezeul lor, sunt cu ele, iar ele, casa lui Israel, sunt poporul Meu, zice Domnul Dumnezeu.
31. Şi voi, oile Mele, sunteţi turma pe care o pasc, iar Eu sunt Dumnezeul vostru, zice Domnul Dumnezeu.

Capitolul 35 - Profeţie împotriva Idumeii.

1. Fost-a cuvântul Domnului către mine şi mi-a zis:
2. "Fiul omului, întoarce-ţi faţa spre muntele Seir şi prooroceşte împotriva lui,
3. Şi spune-i: Aşa grăieşte Domnul Dumnezeu: Iată Eu sunt împotriva ta, munte Seir, şi-Mi voi întinde mâna împotriva ta şi te voi face pustiu şi nelocuit.
4. Cetăţile tale le voi preface în ruine şi tu însuţi vei fi pustiit şi vei şti că Eu sunt Domnul;
5. Fiindcă ai duşmănie veşnică şi ai dat pe fiii lui Israel în mâna sabiei în timpul necredinţei lor, în vremea pieirii desăvârşite,
6. De aceea, precum este adevărat că Eu sunt viu, zice Domnul Dumnezeu, tot aşa este de adevărat că te voi umple de sânge şi sângele te va urmări; şi pentru că tu n-ai urât vărsarea de sânge, de aceea sângele te va şi urmări.
7. Voi face muntele Seir o singurătate şi un pustiu; voi nimici pe oricine străbate ţara.
8. Şi voi umple înălţimile lui de ucişii lui. Pe dealurile tale, în văile tale şi în toate văgăunile tale vor cădea răpuşi de sabie.
9. Te voi face pustiu veşnic şi în cetăţile tale nu vor mai trăi oameni, şi veţi şti că Eu sunt Domnul.
10. De vreme ce tu ai zis: "Aceste două popoare şi aceste două ţări vor fi ale mele şi le voi stăpâni", cu toate că Domnul era acolo,
11. De aceea precum este adevărat că Eu sunt viu, zice Domnul Dumnezeu, tot aşa este de adevărat că Mă voi purta cu tine după măsura urii tale şi a pizmei tale, pe care le-ai arătat către ele, şi Mă voi face cunoscut lor, când te voi judeca.
12. Atunci vei şti că Eu, Domnul, am auzit toate hulele tale pe care le-ai rostit împotriva munţilor lui Israel, zicând: "S-au pustiit şi ne sunt daţi nouă spre mâncare!"
13. Auzit-am că v-aţi lăudat înaintea Mea cu limba voastră şi aţi înmulţit vorbele voastre împotriva Mea.
14. Aşa zice Domnul Dumnezeu: Când tot pământul se va bucura, pe tine te voi face pustiu.
15. Cum te-ai bucurat tu, că partea casei lui Israel s-a pustiit, aşa voi face şi cu tine: pustiit vei fi, munte Seir, şi împreună cu tine şi tot Edomul şi vor şti că Eu sunt Domnul".

Capitolul 36 - Profeţie asupra munţilor lui Israel.

1. "Şi tu, fiul omului, prooroceşte asupra munţilor lui Israel şi spune: "Munţii lui Israel, ascultaţi cuvântul Domnului.
2. Aşa zice Domnul Dumnezeu: Deoarece vrăjmaşul grăieşte despre voi şi zice: "Aha, şi înălţimile cele veşnice au ajuns moştenirea noastră",

3. De aceea prooroceşte şi spune: Aşa grăieşte Domnul Dumnezeu: Pentru că vă pustiesc, şi anume pentru că vă pustiesc şi vă înghit din toate părţile, ca să ajungeţi moştenirea celorlalte popoare şi aţi ajuns clevetirea şi ocara oamenilor,
4. De aceea, munţi ai lui Israel, ascultaţi cuvântul Domnului Dumnezeu: Aşa grăieşte Domnul Dumnezeu către munţi şi dealuri., către văi şi vâlcele, către ruinele pustii şi către cetăţile părăsite, care au ajuns pradă şi ocară celorlalte popoare de primprejur;
5. De aceea, aşa zice Domnul Dumnezeu: În focul zelului Meu am rostit cuvânt împotriva celorlalte popoare şi împotriva întregului Edom, care au socotit ţara Mea ca moştenire a lor, şi s-au bucurat din toată inima lor şi cu tot dispreţul sufletului lor, ca să-i jefuiască roadele.
6. De aceea rosteşte proorocie asupra ţării lui Israel şi spune munţilor şi dealurilor, văilor şi vâlcelelor: Aşa zice Domnul Dumnezeu: Iată Eu am rostit aceasta în zelul urgiei Mele, pentru că voi purtaţi asupra voastră ocara neamurilor.
7. De aceea, aşa zice Domnul Dumnezeu: Ridicatu-Mi-am mâna cu jurământ, că popoarele care sunt împrejurul vostru vor purta ele singure ruşinea lor.
8. Iar voi, munţii lui Israel, veţi întinde ramurile voastre şi veţi aduce roadele voastre poporului Meu Israel; că se apropie venirea lui.
9. Căci iată Eu Mă întorc spre voi şi veţi fi lucraţi şi semănaţi.
10. Şi voi aşeza pe voi mulţime de oameni, toată casa lui Israel. Cetăţile vor fi locuite şi ruinele zidite din nou.
11. Voi înmulţi la voi oamenii şi dobitoacele; se vor prăşi acestea şi se vor înmulţi şi vă voi face să fiţi locuiţi, ca şi mai înainte şi vă voi face bine mai mult decât altă dată şi veţi şti că Eu sunt Domnul.
12. Voi aduce pe voi oameni, pe poporul Meu Israel şi ei te vor stăpâni pe tine, ţară, şi tu vei fi moştenirea lor şi nu-i vei mai lipsi de copiii lor".
13. Aşa zice Domnul Dumnezeu: "Pentru că se zice despre voi: "Tu eşti o rară care mănânci oameni şi lipseşti neamul tău de copiii săi",
14. De aceea nu vei mai mânca pe oameni şi pe poporul tău nu-l vei mai lipsi de copiii săi, zice Domnul Dumnezeu.
15. Şi nu vei mai auzi batjocuri de la popoare şi hulă de la neamuri nu vei mai purta pe obrazul tău; pe poporul tău de acum înainte nu-l vei mai lipsi de copii", zice Domnul Dumnezeu.
16. Fost-a cuvântul Domnului către mine şi mi-a zis:
17. "Fiul omului, când casa lui Israel trăia în ţara sa, au pângărit-o cu purtarea lor şi cu faptele lor; căile lor erau înaintea feţei Mele ca necurăţenia femeii în timpul regulei ei;
18. Eu am vărsat asupra lor mânia Mea pentru sângele pe care l-au vărsat în ţară şi pentru că au întinat-o cu idolii lor.

19. I-am risipit printre neamuri şi au fost împrăştiaţi prin ţările străine; după purtările lor şi după faptele lor i-am judecat.
20. Şi au mers la neamurile la care s-au dus şi au necinstit numele Meu cel sfânt, încât se zicea despre ei: "Acesta este poporul Domnului, care a ieşit din ţara sa".
21. Am luat aminte la numele Meu cel sfânt, pe care l-a necinstit casa lui Israel printre popoarele la care s-a dus.
22. Şi de aceea spune casei lui Israel: Aşa grăieşte Domnul Dumnezeu: Aceasta o fac nu pentru voi, casa lui Israel, ci pentru numele Meu cel sfânt pe care l-aţi necinstit voi printre neamurile la care aţi mers.
23. Voi sfinţi numele Meu cel mare care a fost necinstit la neamurile printre care l-aţi necinstit voi, şi vor şti neamurile că Eu sunt Domnul, zice Domnul Dumnezeu, când Mă voi sfinţi în voi, înaintea ochilor lor.
24. De aceea vă voi scoate dintre neamuri şi din toate ţările vă voi aduna şi vă voi aduce în pământul vostru.
25. Şi vă voi stropi cu apă curată şi vă veţi curăţi de toate întinăciunile voastre şi de toţi idolii voştri vă voi curăţi.
26. Vă voi da inimă nouă şi duh nou vă voi da; voi lua din trupul vostru inima cea de piatră şi vă voi da inimă de carne.
27. Pune-voi înăuntrul vostru Duhul Meu şi voi face ca să umblaţi după legile Mele şi să păziţi şi să urmaţi rânduielile Mele.
28. Veţi locui în ţara pe care am dat-o părinţilor voştri şi veţi fi poporul Meu şi Eu voi fi Dumnezeul vostru.
29. Vă voi scăpa de toate necurăţiile voastre şi voi chema pâinea şi o voi înmulţi şi nu vă voi lăsa să suferiţi de foame.
30. Voi înmulţi fructele în pom şi roadele în câmp, ca să nu mai suferiţi de acum înainte ocara neamurilor din pricina foametei.
31. Atunci vă veţi aduce aminte de purtările voastre cele rele şi de faptele voastre care n-au fost bune şi vă veţi scârbi de voi înşivă pentru nelegiuirile voastre şi pentru ticăloşiile voastre.
32. Ştiut să vă fie, că nu pentru voi, zice Domnul Dumnezeu, voi face aceasta. Roşiţi şi vă ruşinaţi de căile voastre, casa lui Israel!"
33. Aşa zice Domnul Dumnezeu: "În ziua aceea, când vă voi curăţi de toate fărădelegile voastre şi voi face să fie cetăţile locuite, când aşezările dărâmate vor fi iarăşi zidite,
34. Şi pământul cel pustiit, care în ochii oricărui trecător era o pustietate, va fi lucrat,
35. Atunci se va zice: "Acest pământ, altă dată pustiit, s-a făcut ca grădina Edenului şi cetăţile acestea pustiite şi dărâmate sunt iarăşi întărituri locuite".
36. Şi neamurile care vor rămâne împrejurul vostru, vor şti că Eu, Domnul, zidesc din nou cele ruinate şi sădesc cele pustiite. Eu, Domnul, am zis şi fac".

37. Aşa grăieşte Domnul Dumnezeu: "Iată încă şi pentru aceasta voi lăsa casa lui Israel să Mă caute; îi voi înmulţi pe oamenii săi ca pe o turmă.
38. Cum sunt de multe oile de jertfă în Ierusalim, în timpul sărbătorilor, aşa vor fi pline de oameni cetăţile pustiite, şi vor şti că Eu sunt Domnul".

Capitolul 37 - Vedenia oaselor uscate; învierea morţilor.

1. Fost-a mâna Domnului peste mine şi m-a dus Domnul cu Duhul şi m-a aşezat în mijlocul unui câmp plin de oase omeneşti,
2. Şi m-a purtat împrejurul lor; dar iată oasele acestea erau foarte multe pe faţa pământului şi uscate de tot.
3. Şi mi-a zis Domnul: "Fiul omului, vor învia, oasele acestea?" Iar eu am zis: "Dumnezeule, numai Tu ştii aceasta".
4. Domnul însă mi-a zis: "Prooroceşte asupra oaselor acestora şi le spune: Oase uscate, ascultaţi cuvântul Domnului!
5. Aşa grăieşte Domnul Dumnezeu oaselor acestora: Iată Eu voi face să intre în voi duh şi veţi învia.
6. Voi pune pe voi vine şi carne va creşte pe voi; vă voi acoperi cu piele, voi face să intre în voi duh şi veţi învia şi veţi şti că Eu sunt Domnul".
7. Proorocit-am deci cum mi se poruncise. şi când am proorocit, iată s-a făcut un vuiet şi o mişcare şi oasele au început să se apropie, fiecare os la încheietura sa.
8. Şi am privit şi eu şi iată erau pe ele vine şi crescuse carne şi pielea le acoperea pe deasupra, iar duh nu era în ele.
9. Atunci mi-a zis Domnul: "Fiul omului, prooroceşte duhului, prooroceşte şi spune duhului: Aşa grăieşte Domnul Dumnezeu: Duhule, vino din cele patru vânturi şi suflă peste morţii aceştia şi vor învia!"
10. Deci am proorocit eu, cum mi se poruncise, şi a intrat în ei duhul şi au, înviat şi mulţime multă foarte de oameni s-au ridicat pe picioarele lor.
11. Şi mi-a zis iarăşi Domnul: "Fiul omului, oasele acestea sunt toată casa lui Israel. Iată ei zic: "S-au uscat oasele noastre şi nădejdea noastră a pierit; suntem smulşi din rădăcină".
12. De aceea prooroceşte şi le spune: Aşa grăieşte Domnul Dumnezeu: Iată, Eu voi deschide mormintele voastre şi vă voi scoate pe voi, poporul Meu, din mormintele voastre şi vă voi duce în ţara lui Israel.
13. Astfel veţi şti că Eu sunt Domnul, când voi deschide mormintele voastre şi vă voi scoate pe voi, poporul Meu, din mormintele voastre.
14. Şi voi pune în voi Duhul Meu şi veţi învia şi vă voi aşeza în ţara voastră şi veţi şti că Eu, Domnul, am zis aceasta şi am făcut", zice Domnul.
15. Fost-a iarăşi către mine cuvântul Domnului şi mi-a zis:

16. "Iar tu, fiul omului, ia-ţi un toiag şi scrie pe el: "Lui Iuda şi fiilor lui Israel, care sunt uniţi cu el". şi să mai iei un toiag şi să scrii pe el: "Lui Iosif". Acesta este toiagul lui Efraim şi a toată casa lui Israel, care este unită cu el.
17. Apoi să le apropii unul de altul încât ele să fie în mâna ta ca un singur toiag.
18. Iar când te vor întreba fiii poporului tău: "Nu ne vei tălmăci oare şi nouă ce înseamnă ceea ce ai în mână?
19. Tu să le spui: Aşa grăieşte Domnul Dumnezeu: Iată Eu voi lua toiagul lui Iosif, care este în mâna lui Efraim şi a seminţiilor lui Israel unite cu el şi le voi împreuna cu toiagul lui Iuda şi voi face din ele un singur toiag şi vor fi în mâna Mea una.
20. Când însă amândouă toiegele pe care vei scrie vor fi în mâna ta înaintea ochilor lor,
21. Atunci să le spui: Aşa grăieşte Domnul Dumnezeu: Iată, Eu voi lua pe fiii lui Israel din mijlocul neamurilor, printre care se află, îi voi aduna din toate părţile şi-i voi aduce în ţara lor;
22. Iar în ţara aceasta, pe munţii lui Israel, îi voi face un singur neam şi un singur rege va fi peste toţi; nu vor mai fi două neamuri şi în viitor nu se vor mai împărţi în două regate;
23. Nu se vor mai păngări cu idolii lor, cu urâciunile lor şi cu toate păcatele lor. şi voi izbăvi de toate fărădelegile pe care le-au săvârşit, îi voi curăţi şi vor fi poporul Meu, iar Eu voi fi Dumnezeul lor.
24. Iar robul Meu David va fi rege peste ei şi păstorul lor al tuturor, şi ei se vor purta după cum cer poruncile Mele şi legile Mele le vor păzi şi le vor împlini.
25. Vor locui ţara pe care am dat-o Eu robului Meu Iacov, unde au trăit părinţii lor; acolo vor locui ei şi copiii lor în veci; iar robul Meu David va fi peste ei rege în veac.
26. Voi încheia cu ei un legământ al păcii, legământ veşnic voi avea cu ei. Voi pune rânduială la ei, îi voi înmulţi şi voi aşeza în mijlocul lor locaşul Meu pe veci.
27. Fi-va locaşul Meu la ei şi voi fi Dumnezeul lor, iar ei vor fi poporul Meu.
28. Atunci vor şti popoarele că Eu sunt Domnul Care sfinţeşte pe Israel, când locaşul Meu va fi veşnic în mijlocul lor".

Capitolul 38 - Profeţie despre Gog şi Magog.

1. Fost-a cuvântul Domnului către mine şi mi-a zis:
2. "Fiul omului, întoarce-ţi faţa spre Gog din ţara lui Magog, regele lui Roş, al lui Meşec şi al lui Tubal; prooroceşte împotriva lor,
3. Şi spune: Aşa grăieşte Domnul Dumnezeu: Iată, Eu sunt împotriva ta, Gog, rege al lui Roş şi al lui Meşec şi al lui Tubal!

4. Te voi prinde, voi pune zăbale în fălcile tale şi te voi scoate pe tine şi toată oştirea ta, caii şi toţi călăreţii strălucit îmbrăcaţi, ceată mare cu platoşe şi cu scuturi, toţi înarmaţi cu săbii;
5. Şi cu ei voi scoate pe Perşi, pe Etiopieni şi pe Libieni, toţi cu scuturi şi coifuri;
6. Şi pe Gomer cu toate oştirile lui; casa lui Togarma din hotarele de la miazănoapte, cu toate oştirile lui şi voi mai scoate şi alte multe popoare cu tine.
7. Găteşte-te şi fii gata, tu ai toată mulţimea ta strânsă împrejurul tău, şi fii căpetenia lor.
8. După zile multe tu vei primi porunci. În anii de pe urmă vei veni în ţara izbăvită de sabie, ai cărei locuitori au fost adunaţi dintr-o mulţime de popoare, în munţii lui Israel, care au fost mult timp pustiiţi. De când au fost despărţiţi de celelalte popoare, ei locuiesc toţi în siguranţă.
9. Şi tu te vei ridica, cum se ridică furtuna şi te vei duce ca norul, ca să acoperi ţara, tu şi toată oastea ta şi multe popoare împreună cu tine.
10. Aşa zice Domnul Dumnezeu: în ziua aceea îţi vor veni gânduri în mintea ta şi vei face planuri rele,
11. Şi vei zice: "Mă voi ridica împotriva unei ţări fără apărare, voi merge împotriva oamenilor paşnici care trăiesc în siguranţă, căci aceia toţi trăiesc în cetăţi fără ziduri şi n-au nici porţi, nici zăvoare,
12. Ca să fac jaf şi să iau pradă, punând mâna pe ruinele locuite din nou şi pe poporul cel adunat din mijlocul neamurilor, care creşte turme şi strânge averi şi care locuieşte în mijlocul pământului".
13. Şeba, Dedan şi negustorii Tarsisului cu toţi puii de lei ai lor vor zice: "Ai venit tu oare ca să faci jaf, ai adunat taberile tale, ca să faci pradă, să iei argint şi aur, să ridici dobitoace şi avere şi să apuci pradă mare?"
14. De aceea, rosteşte proorocie, fiul omului, şi spune lui Gog: Aşa grăieşte Domnul Dumnezeu: Nu este aşa oare că în ziua când poporul Meu Israel va trăi în siguranţă, tu vei porni la drum?
15. Şi vei pleca de la locul tău, din hotarele de la miazănoapte, tu şi multe popoare împreună cu tine, toţi călări pe cai, tabără mare şi oştire nenumărată?
16. Şi te vei ridica împotriva poporului Meu, împotriva lui Israel, ca un nor care acoperă pământul; aceasta va fi în zilele cele de pe urmă când te voi aduce împotriva ţării Mele, ca popoarele să Mă cunoască pe Mine, când Eu voi fi arătat sfinţenia Mea înaintea ochilor lor, asupra ta, o, Gog!
17. Aşa zice Domnul Dumnezeu: "Nu eşti tu, oare, acelaşi despre care am grăit Eu în zilele cele de demult prin robii Mei, proorocii lui Israel, care au proorocit în vremurile acelea că te voi aduce împotriva lor?
18. Şi în ziua aceea, când Gog va veni împotriva ţării lui Israel, zice Domnul Dumnezeu, mânia Mea se va aprinde pe faţa Mea.

19. Şi în zelul Meu, în văpaia urgiei Mele am zis: Cu adevărat în ziua aceea va fi un mare cutremur în ţara lui Israel.
20. Atunci vor tremura înaintea Mea peştii mării şi păsările cerului, fiarele câmpului şi toate târâtoarele care se târăsc pe pământ şi toţi oamenii care sunt pe faţa pământului; şi se vor prăbuşi munţii, stâncile se vor dărâma şi toate zidurile vor cădea la pământ.
21. Prin toţi munţii Mei voi chema sabia împotriva lui, zice Domnul Dumnezeu; sabia fiecărui om va fi împotriva fratelui său.
22. Şi îl voi pedepsi cu ciumă şi vărsare de sânge; voi vărsa asupra lui şi a taberilor lui şi asupra multor popoare care sunt cu el, ploaie potopitoare şi grindină de piatră, foc şi pucioasă;
23. Voi arăta slava Mea şi sfinţenia Mea şi Mă voi arăta înaintea ochilor multor popoare şi vor şti că Eu sunt Domnul".

Capitolul 39 - (continuare)

1. Iar tu, fiul omului, profeţeşte împotriva lui Gog şi zi: Aşa grăieşte Domnul: Iată, Eu sunt împotriva ta, Gog, rege peste Roos şi peste Mosoh şi Tubal;
2. şi te voi aduna şi te voi călăuzi şi te voi ridica de la marginea Miazănopţii şi te voi aduce asupra munţilor lui Israel.
3. Şi-ţi voi nimici arcul din mâna ta cea stângă şi săgeţile din mâna ta cea dreaptă şi te voi prăvăli
4. peste munţii lui Israel; şi vei cădea, tu şi toţi ai tăi, iar neamurile ce ţi s-au alăturat vor fi date la mulţime de păsări, la fiece zburătoare; cât despre tine, te-am dat la toate fiarele câmpului ca să te mănânce;
5. pe faţa câmpului vei cădea, căci Eu am grăit, zice Domnul Domn.
6 . Şi foc voi trimite peste Gog, iar insulele vor fi locuite în pace şi vor cunoaşte că Eu sunt Domnul.
7. Iar numele Meu cel sfânt va fi cunoscut în mijlocul poporului Meu Israel; şi numele Meu cel sfânt nu va mai fi pângărit, iar neamurile vor cunoaşte că Eu sunt Domnul, sfânt în Israel.
8. Iată, că [aceasta] vine, şi vei cunoaşte că va fi, zice Domnul Domn: aceasta este ziua, cea în care am grăit .
9. Iar cei ce locuiesc cetăţile lui Israel vor ieşi şi vor face foc cu armele, cu scuturile şi cu suliţele şi cu arcurile şi cu săgeţile şi cu măciucile şi cu lăncile; şapte ani vor întreţine focul cu ele;
10. şi nu vor lua lemne din câmp, nici că le vor tăia din păduri, ci armele le vor arde cu foc; şi-i vor prăda pe cei ce i-au prădat şi-i vor jefui pe cei ce i-au jefuit, zice Domnul.

11. Şi va fi că-n ziua aceea îi voi da lui Gog un loc de renume, un mormânt în Israel, locul de îngropare al celor ce au venit la mare; şi vor zidi gura văii de jur-împrejur şi acolo îl vor îngropa pe Gog şi toată gloata lui; [locul acela] va fi numit atunci «locul de îngropare al lui Gog».
12. Casa lui Israel îi va îngropa, pentru ca să fie pământul curăţit pe durata a şapte luni.
13. Da, întregul popor al ţării îi va îngropa; şi le va fi loc de renume în ziua-n care Eu m-am pre amărit, zice Domnul.
14. Şi vor trimite oameni care să meargă necontenit prin ţară ca să-i îngroape pe cei rămaşi la faţa pământului, să-l curăţească după trecerea a şapte luni; şi vor face cercetări;
15. şi tot cel ce cutreieră ţara şi va vedea os de om, va pune lângă el un semn, până când groparii îl vor fi îngropat în vale, în locul de îngropare al lui Gog.
16. Că şi numele cetăţii se va chema Cimitir şi se va curăţi pământul.
17. Iar tu, fiul omului: Aşa grăieşte Domnul Domn: Spune la toată pasărea zburătoare şi la fiarele câmpului: Adunaţi-vă şi veniţi!, de prin toate laturile dimprejur adunaţi-vă la jertfa Mea pe care Eu v-am pregătit-o în munţii lui Israel, şi carne veţi mânca şi sânge veţi bea;
18. cărnurile uriaşilor le veţi mânca şi sângele domnilor pământului îl veţi bea, berbeci şi viţei şi ţapi, şi toţi viţeii anume îngrăşaţi.
19. Şi veţi mânca grăsime pe săturate şi veţi bea sânge pân-la beţie, din jertfa Mea pe care Eu am pregătit-o pentru voi.
20. La masa Mea vă veţi sătura şi de cal, şi de călăreţ, de uriaş şi de fiece războinic, zice Domnul.
21. Şi slava Mea o voi pune întru voi, şi neamurile vor vedea judecata pe care Eu am făcut-o, şi mâna Mea pe care Eu am adus-o peste ei.
22. Şi vor cunoaşte cei din casa lui Israel că Eu sunt Domnul, Dumnezeul lor, din ziua de astăzi şi de azi înainte.
23. Şi toate neamurile vor şti că toţi cei din casa lui Israel au fost robiţi din pricina păcatelor lor, că s-au lepădat de Mine, iar Eu Mi-am întors faţa de la ei şi i-am dat în mâinile vrăjmaşilor lor, şi toţi au căzut de sabie.
24. După necurăţiile lor şi după nelegiuirile lor M-am purtat cu ei, şi de la ei faţa Mi-am întors-o.
25. De aceea, aşa grăieşte Domnul: Acum voi întoarce robimea lui Iacob şi voi milui casa lui Israel, şi gelos voi fi de dragul numelui Meu cel sfânt.
26. Ei îşi vor purta ocara şi nedreptatea pe care le-au făcut la vremea când îşi locuiau în pace ţara, dar nimeni nu va fi care să-i înfricoşeze
27. atunci când Eu îi voi întoarce de printre neamuri şi-i voi aduna de prin ţările neamurilor; şi Mă voi sfinţi întru ei înaintea neamurilor.

28. Şi vor cunoaşte că Eu sunt Domnul, Dumnezeul lor, atunci când Eu Mă voi fi arătat lor printre neamuri.
29. Şi faţa nu Mi-o voi mai întoarce de la ei, de vreme ce mânia Mi-am vărsat-o peste casa lui Israel, zice Domnul“.

Capitolul 40 - Vedenia asupra templului ce va să fie.

1. În anul al douăzeci şi cincilea după robirea noastră, la începutul anului, în ziua a zecea a lunii, la paisprezece ani după dărâmarea cetăţii Ierusalimului, tocmai în ziua aceea a fost mâna Domnului peste mine şi m-a dus în ţara lui Israel.
2. Dar am fost dus acolo în nişte vedenii dumnezeieşti şi am fost aşezat pe un munte foarte înalt. Pe acest munte, pe partea lui de miazăzi, era un fel de ziduri de cetate.
3. Am fost dus acolo şi iată era un om, a cărui înfăţişare era ca înfăţişarea aramei strălucitoare, el avea în mână o sfoară de in şi o prăjină de măsurat şi stătea la poartă.
4. Omul acela mi-a zis: "Fiul omului, priveşte cu ochii tăi, ascultă cu urechile tale şi ia aminte la toate câte am să-ţi arăt, căci de aceea ai fost tu adus aici, ca să-ţi arăt acestea. Să vesteşti casei lui Israel tot ce vei vedea".
5. Iată, un zid înconjura templul pe dinafară de jur împrejur şi în mâna omului aceluia era o prăjină de măsurat, lungă de şase coţi, socotind cotul cât lungimea mâinii de la cot în jos, cu palmă cu tot. Omul acela a măsurat zidul şi era gros de o prăjină şi înalt tot de o prăjină.
6. Apoi a mers la poarta cea cu faţa spre răsărit, se urcă pe cele şapte trepte ale ei şi găsi terasa ei lată de o prăjină şi terasa cea dinăuntru lată tot de o prăjină.
7. Fiecare din odăile laterale avea lungimea de o prăjină şi lăţimea tot de o prăjină, iar tinda dintre odăi era de cinci coţi.
8. Apoi a măsurat pridvorul porţii dinăuntru, şi era de o prăjină.
9. Iar pridvorul celălalt a avut la măsurătoare opt coţi şi stâlpii câte doi coţi. Acest pridvor era la poartă, înăuntru, spre templu.
10. Odăi de pază la porţile dinspre răsărit erau trei de o parte şi trei de cealaltă parte; tustrele aveau aceeaşi măsură şi aceeaşi măsură aveau şi stâlpii de o parte şi de cealaltă.
11. A măsurat apoi deschizătura porţii şi a găsit zece coţi lăţime şi treisprezece coţi lungime.
12. Dinaintea odăilor de pază era o prispă de un cot şi la cele de dincolo o prispă tot de un cot. Odăile de dincoace aveau şase coţi şi tot şase coţi aveau şi odăile de dincolo.
13. Apoi a măsurat el faţa porţii, de la acoperişul unei camere până la acoperişul celeilalte, douăzeci şi cinci de coţi în lăţime. Uşile camerelor erau faţă în faţă.

14. La măsurarea pridvorului a măsurat douăzeci de coţi; dinaintea pridvorului era o curte, în faţa porţii.
15. De la faţa de dinafară a porţii până la faţa ei dinăuntru erau cincizeci de coţi.
16. Odăile de pază aveau ferestre cu gratii; asemenea ferestre erau şi printre stâlpi, spre poartă de jur împrejur. Iar pe stâlpi erau săpate ramuri de finic.
17. Apoi m-a dus omul acela în curtea cea din afară şl iată acolo erau camere şi împrejurul curţii era făcut caldarâm de piatră. Pe acel caldarâm erau treizeci de camere.
18. Caldarâmul acesta era pe laturile porţii, el răspunzând lungimii lor. Acest caldarâm era mai jos.
19. A măsurat apoi lăţimea, de la poarta de jos până la marginea de afară a curţii lăuntrice, o sută de coţi.
20. Apoi m-a dus spre miazănoapte şi iată, era şi acolo o poartă la curtea cea de la margine, care dădea spre miazănoapte şi a măsurat clădirea porţii cât e de lungă şi de lată;
21. Camerele de pe laturile ei şi prispele ei, trei de o parte şi trei de alta, stâlpii ei erau de măsura celor de la poarta cea dinspre răsărit; lungimea clădirii porţii, cincizeci de coţi şi lăţimea, douăzeci şi cinci de coţi.
22. Ferestrele ei, prispele ei şi palmierii ei erau ca şi la poarta care dădea spre răsărit; la ea duc şapte trepte şi înaintea ei are pridvor.
23. Dinaintea ei, în curtea cea dinăuntru, este o poartă care dă spre miazănoapte, ca şi cea care dă spre răsărit. Şi a măsurat de la poarta curţii de la margine până la poarta curţii dinăuntru şi a găsit o sută de coţi.
24. După aceea m-a dus spre miazăzi, unde era poarta de miazăzi; şi a măsurat-o pe ea, stâlpii şi pridvorul; şi aveau aceeaşi măsură.
25. Ferestrele camerelor şi ale pridvorului erau la fel cu ferestrele clădirilor celorlalte două porţi; lungimea era de cincizeci de coţi şi lăţimea de douăzeci şi cinci de coţi.
26. Scara dinaintea ei era cu şapte trepte şi avea înaintea ei pridvor; şi palmierii de podoabă erau unul pe un stâlp şi altul pe alt stâlp de la intrare.
27. Şi în fala ei se afla poarta curţii celei dinăuntru. A măsurat de la poarta de miazăzi până la poarta curţii celei dinăuntru o sută de coţi.
28. Apoi m-a dus pe poarta de miazăzi în curtea cea dinăuntru; şi a măsurat el poarta cea dinspre miazăzi şi a găsit aceeaşi măsură.
29. Camerele ei de pe laturi, stâlpii ei şi pridvorul ei aveau aceeaşi măsură. Împrejur, la camere şi la pridvor avea ferestre; lungimea era de cincizeci de coţi şi lăţimea de douăzeci şi cinci de coţi.
30. Împrejur avea coridor lung de douăzeci şi cinci de coţi şi lat de cinci.
31. Spre curtea cea de la margine, avea şi pridvor; pe stâlpii ei erau palmieri săpaţi, iar scara dinaintea ei era cu opt trepte.

32. Apoi m-a dus la poarta cea dinspre răsărit a curţii celei dinăuntru şi a măsurat-o şi a găsit aceeaşi măsură.
33. Camerele ei cele de pe laturi, stâlpii ei şi pridvorul ei erau de aceeaşi măsură. Împrejur avea ferestre la camere şi la pridvor. Lungimea ei era de cincizeci de coţi şi lăţimea de douăzeci şi cinci de coţi.
34. Pridvorul ei era spre curtea cea de la margine şi avea palmieri săpaţi pe stâlpii ei de o parte şi de alta a intrării; iar scara ei avea opt trepte.
35. După aceea m-a dus la poarta cea dinspre miazănoapte şi a măsurat-o şi a găsit aceeaşi măsură.
36. Ea avea camere pe de lături, stâlpi, pridvor şi ferestre pe din afară; în lungime avea cincizeci de coţi, iar în lăţime douăzeci şi cinci de coţi.
37. Pridvorul ei era spre curtea cea de la margine şi palmieri avea şi pe unul şi pe altul din stâlpii de la intrare; iar scara ei avea opt trepte.
38. Mai era o cameră care se deschidea spre pridvorul porţii; acolo se spăla jertfa arderii de tot.
39. Iar în pridvorul porţii erau două mese de o parte a intrării şi două mese de cealaltă parte, pe care se tăiau jertfele arderii de tot, jertfele pentru păcat şi jertfele pentru vină.
40. Pe latura din afară a pridvorului, spre răsărit, aproape de intrarea porţii celei dinspre miazănoapte, se aflau două mese şi pe cealaltă latură a pridvorului, spre apus, se aflau iar două mese.
41. Aşadar erau patru mese de o parte şi patru mese de cealaltă parte; în total opt mese, pe care se tăiau jertfele.
42. Patru mese, pentru pregătirea arderilor de tot, erau de piatră cioplită, lungi de un cot şi jumătate şi late de un cot şi jumătate şi înalte de un cot. Pe ele se puneau uneltele de junghiat, arderile de tot şi jertfele celelalte.
43. Pe margine, de jur împrejur mesele aveau un pervaz din ele, înalt de un lat de mână; iar deasupra meselor era acoperământul, ca să le apere de ploaie şi de căldură.
44. În curtea cea dinăuntru, în partea din afară a clădirilor porţilor, erau două camere pentru cântăreţi: una pe latura clădirii porţii dinspre miazănoapte, cu faţa spre miazăzi, iar cealaltă pe latura clădirii porţii celei de miazăzi, cu faţa spre miazănoapte.
45. Şi mi-a zis bărbatul acela: Camera aceasta, cu faţa spre miazăzi, este pentru preoţi care veghează la paza templului;
46. Iar camera cea cu faţa spre miazănoapte este pentru preoţii care fac slujba la altar; aceştia sunt fiii lui Ţadoc, singurii dintre fiii lui Levi care se apropie de Domnul ca să-I slujească.
47. Apoi a măsurat curtea şi a găsit o sută de coţi în lungime şi o sută de coţi în lăţime; ea era în patru colţuri, iar în faţa templului se ridica altarul.

48. Apoi m-a dus în pridvorul templului, a măsurat stâlpi pridvorului şi a găsit cinci coţi de o parte şi cinci coţi de cealaltă parte, de la ţâţânile uşilor până în pereţi trei coţi de o parte şi trei coţi de altă parte.
49. Lungimea pridvorului era de unsprezece coţi şi lăţimea de douăzeci de coţi. La el suia o scară cu zece trepte. Şi lângă stâlpi erau coloane: una de o parte şi alta de altă parte a intrării.

Capitolul 41 - Templul.

1. După aceea m-a dus în templu, a măsurat stâlpii şi a găsit şase coţi în lăţime de o parte şi şase coţi de cealaltă parte; aceasta era lărgimea cortului adunării.
2. Lărgimea uşii era de zece coţi şi de amândouă părţile uşii câte cinci coţi. A măsurat apoi lungimea templului şi a găsit-o de patruzeci de coţi, iar lăţimea de douăzeci de coţi.
3. A mers înăuntrul templului şi a măsurat stâlpii de la uşă şi i-a găsit de doi coţi, iar uşa de şase coţi; de la ţâţânile uşii până în perete a găsit şapte coţi de o parte şi şapte coţi de cealaltă parte.
4. A măsurat locaşul şi a găsit douăzeci de coţi în lungime, douăzeci de coţi în lăţime şi mi-a zis: "Aceasta este Sfânta Sfintelor".
5. Apoi a măsurat peretele templului şi l-a găsit gros de şase coţi; lăţimea camerelor de pe laturile templului de jur împrejur a găsit-o de patru coţi.
6. În jurul templului sunt trei rânduri de câte treizeci de camere, cameră lângă cameră. Ele intră într-un zid, care este făcut împrejurul templului anume pentru aceste camere, ca ele să fie întărite, dar de peretele templului nu se ating.
7. Camerele cu cât sunt mai sus, cu atât sunt mai încăpătoare, subţiindu-se peretele. Din camerele de jos te urci la cele din mijloc şi de la cele din mijloc la cele de sus; suişul este învârtit, căci te sui pe o scară în chipul melcului.
8. Şi am văzut un caldarâm înalt împrejurul templului, care slujea de temelie pentru camerele laterale, care avea lăţimea de o prăjină întreagă, adică de şase coti mari.
9. Grosimea zidului camerelor laterale, care ieşeau în afară, era de cinci coţi, iar lângă camerele laterale era un loc gol.
10. Locul gol dintre camerele laterale ale templului şi dintre camerele dimprejurul curţii templului are o lăţime de douăzeci de coţi de jur împrejur.
11. Uşile camerelor laterale dădeau într-un loc deschis, o uşă în partea de miazănoapte, iar altă uşă în partea de miazăzi; iar lăţimea locului deschis era de cinci coţi.
12. Clădirea de dinaintea locului deschis din partea de apus avea o lăţime de şaptezeci de coţi; zidul acestei clădiri era de cinci coţi de jur împrejur, iar lungimea ei era de nouăzeci de coţi.

13. A măsurat templul; el avea o sută de coţi în lungime; locul liber, clădirea de la apus şi zidurile lui de asemenea aveau o lungime de o sută de coţi.
14. Lăţimea feţei templului şi curtea din partea dinspre răsărit era de o sută de coţi.
15. Apoi a măsurat lungimea clădirii din faţa locului liber din spatele templului cu camerele laterale de o parte şi de alta a lui şi avea o sută de coţi.
16. Uşorii uşilor şi ai ferestrelor cu gratii, camerele laterale din cele trei laturi, pe jos şi de jos până la ferestre, de jur împrejur erau căptuşite cu lemn. Ferestrele erau închise.
17. Până la înălţimea uşilor, tot peretele, atât la despărţitura cea mai dinăuntru, cât şi la cea mai din afară, de jur împrejur, înăuntru şi pe afară, era împodobit cu chipuri săpate cu anumită măsură;
18. Şi anume, erau săpaţi heruvimi şi palmieri, astfel: între fiecare doi heruvimi un palmier şi fiecare heruvim avea două feţe.
19. Heruvimul într-o parte avea o faţă de om, întoarsă spre un palmier, şi în cealaltă parte avea o faţă de leu, întoarsă spre alt palmier. Aşa erau făcute chipuri în tot templul şi împrejur.
20. De jos până la înălţimea uşilor erau sculptaţi heruvimi şi palmieri ca şi pe pereţii templului.
21. În templu, uşorii uşilor erau în patru muchii. Iar în faţa Sfintei Sfintelor se vedea un fel de altar de lemn.
22. Altarul era de lemn, înalt de trei coţi şi lung de doi coţi; şi coarnele lui şi postamentul lui şi pereţii lui erau de lemn. Şi mi-a zis bărbatul acela: Aceasta este masa cea de dinaintea Domnului.
23. Sfânta Sfintelor avea două uşi şi Sfânta avea două uşi.
24. Fiecare din acele două uşi avea câte două canaturi, care se deschideau într-o parte şi în alta, căci două canaturi erau la o uşă şi două la cealaltă uşă.
25. Şi pe ele, pe uşile templului, erau sculptaţi heruvimi şi palmieri, ca şi pe pereţi. Iar în faţa pridvorului, afară, era o pardoseală de lemn.
26. Pe o latură şi pe alta a pridvorului erau ferestre cu gratii şi chipuri de palmieri; asemenea erau şi în camerele laterale şi pe căptuşeala de lemn.

Capitolul 42 - Templul (continuare).

1. După aceea m-a scos spre curtea cea din afară spre miazănoapte şi m-a dus la camerele din faţa curţii, din faţa clădirii, spre miazănoapte,
2. La acel loc care este spre poarta de miazănoapte a curţii dinăuntru şi care are în lungime o sută de coţi, iar în lăţime cincizeci de coţi;
3. Adică în dreptul locului de douăzeci de coţi al curţii dinăuntrul şi în dreptul caldarâmului curţii din afară, unde era o galerie cu trei rânduri în faţa altei galerii cu trei rânduri.

4. Pe dinaintea camerelor era un loc de trecere de zece coţi lat şi de o sută de coţi lung. Uşile erau spre miazănoapte.
5. Camerele cele de sus erau mai strâmte decât cele de jos şi cele de la mijloc ale clădirii, pentru că galeriile le răpeau o parte din întinderea lor.
6. Ele aveau trei caturi, dar nu aveau stâlpi ca în curte. De aceea, plecând de la pământ, camerele de sus erau mai strâmte decât cele de jos şi decât cele de la mijloc.
7. Zidul din afară, paralel cu camerele, dinspre curtea cea din afară, din faţa camerelor, avea în lungime cincizeci de coţi,
8. Pentru că şi camerele dinspre curtea cea din afară aveau o lungime tot numai de cincizeci de coţi. Şi aceste două clădiri care erau în dreptul templului aveau o sută de coţi.
9. Iar de jos, intrarea la aceste camere era dinspre răsărit, cum veneai din curtea cea din afară.
10. Se aflau de asemenea camere şi în lungul zidului curţii dinăuntru, din partea dinspre miazăzi, în faţa curţii şi a clădirii templului;
11. Dinaintea lor era un loc de trecere întocmai ca şi la camerele cele dinspre miazănoapte şi avea aceeaşi lungime ca şi acelea şi aceeaşi lăţime; toate ieşirile lor, întocmirea lor şi uşile lor erau la fel;
12. Tot aşa era şi cu uşile camerelor de la miazăzi. Apoi era o uşă de la capătul locului de trecere, ce mergea de-a lungul zidului drept spre răsărit.
13. Şi mi-a zis bărbatul acela: "Camerele dinspre miazănoapte şi camerele dinspre miazăzi, care sunt în faţa curţii, sunt camere sfinte, în care preoţii care se apropie de Domnul mănâncă cele mai sfinte jertfe; tot acolo pun ei cele mai sfinte jertfe şi prinosul de pâine, jertfă pentru păcat şi jertfă pentru vină, căci acesta este loc sfânt.
14. Când preoţii intră acolo, nu se cuvine să iasă din acest loc sfânt în curtea cea din afară, până nu lasă acolo hainele lor cu care au fost îmbrăcaţi la slujbă, că acestea sunt sfinţite; ei trebuie să se îmbrace cu alte haine şi numai după aceea să iasă la popor.
15. După ce a isprăvit el de măsurat templul şi curţile cele dinăuntrul zidurilor, m-a scos pe poarta dinspre răsărit şi a început să măsoare împrejur.
16. Şi a măsurat latura cea dinspre răsărit cu prăjina de măsurat şi a găsit în total cinci sute de coţi.
17. Pe latura de miazănoapte cu aceeaşi prăjină a măsurat cinci sute de coţi.
18. Pe latura de miazăzi a măsurat cu prăjina de măsurat tot cinci sute de coţi.
19. Apoi, apucând pe latura de apus, a măsurat cu prăjina de măsurat cinci sute de coţi.
20. A măsurat în cele patru laţuri zidul de jur împrejurul locaşului sfânt; lungimea era de cinci sute de coţi şi lăţimea de cinci sute de coţi; zidul acesta despărţea locul sfânt de cel ce nu este sfânt.

Capitolul 43 - Vedenia slavei Domnului.

1. Apoi m-a dus la poartă, la poarta dinspre răsărit.
2. Şi iată slava Dumnezeului lui Israel venea dinspre răsărit; glasul Lui era ca glasul de ape multe şi pământul strălucea de slava Lui.
3. Vedenia aceasta era ca aceea pe care o văzusem mai înainte, tocmai ca aceea pe care o văzusem când am venit să vestesc pieirea cetăţii; vedenia aceasta era asemenea vedeniei pe care o văzusem la râul Chebar. Atunci am căzut cu faţa la pământ.
4. Şi slava Domnului a intrat în templu pe poarta care este cu faţa spre răsărit.
5. Şi m-a ridicat Duhul şi m-a dus în curtea cea dinăuntru şi iată slava Domnului umplea tot templul.
6. Şi am auzit pe Cineva Care-mi grăia din templu, iar bărbatul acela de mai înainte stătea lângă mine.
7. şi mi-a zis glasul: "Fiul omului, acesta este locul tronului Meu şi locul pe care-Mi pun tălpile picioarelor Mele, unde voi locui veşnic în mijlocul fiilor lui Israel; casa lui Israel nu va mai întina numele Meu cel sfânt, nici ea, nici regii ei, prin desfrânările lor, prin cadavrele regilor lor, cu locurile lor înalte.
8. El îşi puneau pragurile lor lângă pragurile Mele şi ţâţânile uşilor lor lângă ţâţânile uşilor Mele, încât un singur perete era între Mine şi ei, şi întinau numele Meu cel sfânt cu urâciunile lor pe care le făceau, şi de aceea i-am pierdut întru mânia Mea.
9. Iar acum ei vor depărta de la Mine desfrânările lor şi trupurile moarte ale regilor lor şi Eu voi locui în mijlocul lor în veci.
10. Iar tu, fiul omului, descrie casei lui Israel acest templu, ca să se ruşineze ei de fărădelegile lor şi să-i măsoare planul.
11. Dacă ei se vor ruşina de toate acelea câte au făcut, atunci să le arăţi chipul templului şi planul lui, ieşirile lui şi intrările lui şi forma lui şi toate întocmirile lui, toate formele lui şi toate legile lui; pune toate acestea în scris înaintea ochilor lor, ca ei să vadă forma lui şi toate întocmirile lui şi să le urmeze întocmai.
12. Iată acum legea templului: pe vârful muntelui tot locul care îl înconjoară este locul cel mai sfânt. Aceasta este legea templului.
13. Iată măsurile jertfelnicului în coţi, socotind drept cot braţul de la cot în jos, împreună cu palma: soclul de jos al lui era înalt de un cot şi lat tot de un cot; iar brâul, care-l încingea pe margine, avea o palmă în lăţime. Acesta era soclul jertfelnicului.
14. Pe soclu, care era la pământ, se înălţa un fundament mic, care mergea ca un fel de prispă de jur împrejurul jertfelnicului, înaltă de doi coţi şi lată de un cot. Pe fundamentul mic se înălţa fundamentul mare, care iarăşi încingea jertfelnicul ca o prispă înaltă de patru coţi şi lată de un cot.

15. Pe fundamentul mare se înălţa însuşi jertfelnicul, înalt de patru coţi; şi din jertfelnic se ridicau patru coarne.
16. Jertfelnicul avea doisprezece coţi înălţime şi doisprezece coţi în lungime. El era în patru colţuri, având toate cele patru laturi ale sale deopotrivă de lungi.
17. Iar faţa soclului jertfelnicului era de paisprezece coţi în lungime şi de paisprezece coţi înălţime şi împrejurul ei avea un brâu de o jumătate de cot. Soclul de pus împrejur era lat de un cot, iar scara de suit la jertfelnic era în partea de răsărit.
18. Apoi mi-a zis bărbatul acela: "Fiul omului, aşa grăieşte Domnul Dumnezeu: Iată rânduielile jertfelnicului pentru ziua când va fi el făcut, ca să se aducă pe el arderi de tot şi ca să fie stropit cu sânge.
19. Preoţilor din tribul lui Levi, care sunt din neamul lui Sadoc şi care se apropie de Mine ca să-Mi slujească, dă-le, zice Domnul Dumnezeu, un viţel din cireada de boi ca jertfă pentru păcat;
20. Şi să iei sângele lui şi să stropeşti cele patru coarne ale jertfelnicului şi pe cele patru colţuri ale soclului lui şi brâul cel dimprejur şi astfel să-l cureţi şi să-l sfinţeşti.
21. Apoi ia viţelul cel de jertfă pentru păcat şi arde-l la locul rânduit al templului, dar afară din locul cel sfânt.
22. Iar a doua zi, ca jertfă pentru păcat, să aduci din turma de capre un ţap fără meteahnă şi să cureţi jertfelnicul tot aşa, cum l-aţi curăţit cu viţelul.
23. Iar după ce vei isprăvi curăţirea, ia din cireada de boi un viţel fără meteahnă şi din turma de oi un berbec fără meteahnă,
24. Şi-i adu înaintea Domnului; preoţii să arunce asupra lor sare şi să-i înalţe ardere de tot Domnului.
25. Şapte zile se aduce jertfă pentru păcat câte un ţap pe zi; de asemenea să se aducă jertfă câte un viţel din cireada de boi şi câte un berbec din turma de oi, fără meteahnă.
26. Şapte zile să facă ispăşire pentru jertfelnic, să-l cureţe şi să-l sfinţească.
27. Iar după sfârşitul acestor zile, în ziua a opta şi mai departe, preoţii vor înălţa, pe jertfelnic, arderile de tot ale voastre şi jertfele de împăcare şi Eu Mă voi milostivi spre voi", zice Domnul Dumnezeu.

Capitolul 44 - Rânduiala şi portul preoţilor.

1. Apoi m-a dus bărbatul acela înapoi la poarta cea din afară a templului, spre răsărit, şi aceasta era închisă.
2. Şi mi-a zis Domnul: "Poarta aceasta va fi închisă, nu se va deschide şi nici un om nu va intra pe ea, căci Domnul Dumnezeul lui Israel a intrat pe ea. De aceea va fi închisă.

3. Cât priveşte pe rege, el se va aşeza acolo, ca să mănânce pâine înaintea Domnului; pe calea porţii va intra şi pe aceeaşi cale va ieşi".
4. După aceea m-a dus pe calea porţii de la miazănoapte, în faţa templului, şi am privit, şi iată slava Domnului umplea templul Domnului, şi am căzut cu faţa la pământ.
6. Şi spune casei celei răzvrătite a lui Israel: Aşa grăieşte Domnul Dumnezeu: Destul vouă, casa lui Israel, cu toate urâciunile voastre;
7. Că aţi băgat înăuntru fii străini, netăiaţi împrejur la inimă şi netăiaţi împrejur la trup, ca să stea în locaşul Meu cel sfânt şi să spurce templul Meu; aţi adus pâinea Mea, grăsimea şi sângele şi aţi stricat legământul Meu cu tot felul de urâciuni de ale voastre.
8. Voi n-aţi făcut slujba Mea în templu, ci i-aţi pus pe ei să îndeplinească slujba voastră în templul Meu în locul vostru".
9. Aşa zice Domnul Dumnezeu: "Nici un fiu străin, netăiat împrejur la inimă şi netăiat împrejur la trup, nu trebuie să intre în locaşul Meu cel sfânt, nici chiar acel fiu care locuieşte în mijlocul fiilor lui Israel.
10. Chiar şi leviţii, care s-au depărtat de Mine în timpul rătăcirii lui Israel pentru a-şi urma idolii lor, îşi vor purta greutatea păcatului lor.
11. Ei vor sluji în templul Meu ca străjeri la porţile templului şi făcând slujba templului; ei vor junghia pentru popor arderi de tot şi alte jertfe şi vor sta înaintea lui ca să-i slujească.
12. Pentru că ei au slujit înaintea idolilor lui şi au fost pentru casa lui Israel sminteală şi au dus-o la necredinţă, Mi-am ridicat mâna împotriva lor, zice Domnul Dumnezeu, şi îşi vor lua pedeapsa pentru vinovăţia lor.
13. Ei nu se vor apropia de Mine ca să slujească înaintea Mea; nu se vor apropia de lucrurile Mele cele sfinte, nici de Sfânta Sfintelor, ci vor purta asupra lor necinstea şi urâciunile lor, pe care le-au făcut.
14. Îi voi face străjeri la templu, să facă slujba lui, şi tot ce trebuie făcut la el.
15. Iar preoţii din seminţia lui Levi, fiii lui Sadoc, care în vremea abaterii de la Mine a fiilor lui Israel au îndeplinit slujirea Mea în locaşul Meu cel sfânt, aceia se vor apropia de Mine, ca să-Mi slujească şi vor sta înaintea feţei Mele, ca să-Mi aducă grăsime şi sânge, zice Domnul Dumnezeu.
16. Ei vor intra în locaşul Meu cel sfânt şi se vor apropia de masa Mea, ca să-Mi slujească; ei vor îndeplini slujirea Mea.
17. Când vor veni la poarta curţii dinăuntru, atunci se vor îmbrăca în haine de in, iar haine de lână nu trebuie să aibă pe ei în timpul slujbei lor în porţile curţii dinăuntru şi în templu.
18. Turbanele de pe capetele lor trebuie să fie tot de in; hainele cele de pe dedesubt de pe coapsele lor să fie de asemenea de in. Ei nu trebuie să se încingă, ca să nu transpire.

19. Iar când va trebui să iasă în curtea cea de la margine, la popor, atunci trebuie să dezbrace hainele lor cu care au slujit şi să le lase în camerele cele sfinţite şi să se îmbrace cu alte haine, ca să nu se atingă de popor cu hainele lor cele sfinţite.
20. Capetele lor nu trebuie să şi le radă, dar nici părul să nu-şi lase să crească, ci să-şi tundă neapărat capul.
21. Vin nu trebuie să bea nici un preot când are să intre în curtea cea dinăuntru;
22. Nici văduvă, nici despărţită de bărbat nu trebuie să ia ei de femeie, ci pot să ia numai fată din neamul casei lui Israel şi văduvă care a rămas în văduvie după moartea unui preot.
23. Ei trebuie să înveţe pe poporul Meu a deosebi ce este sfânt de ce nu este sfânt şi să le lămurească ce este curat şi ce este necurat.
24. În pricinile nehotărâte, ei trebuie să ia parte la judecată şi vor judeca după aşezămintele Mele şi legile Mele vor păzi şi toate rânduielile Mele cele pentru sărbătorile Mele şi pentru zilele Mele de odihnă le vor păzi cu sfinţenie.
25. De omul mort nimeni din ei nu trebuie să se apropie, ca să nu se facă necurat; numai pentru tată şi pentru mamă, pentru fiu şi pentru fiică, pentru frate şi soră nemăritată pot să se facă necuraţi.
26. După curăţirea acestuia, trebuie să i se mai socotească încă şapte zile.
27. Şi în ziua aceea, când trebuie să se apropie de cele sfinte în curtea cea dinăuntru, ca să slujească în templu, trebuie să aducă jertfă pentru păcat, zice Domnul Dumnezeu.
28. Iar cât priveşte partea lor de moşie, apoi Eu sunt partea lor; şi moşie nu li se va da întru Israel, căci Eu sunt moşia lor.
29. Ei vor mânca din prinosul de pâine, din jertfa pentru păcat şi din jertfa pentru vină. Şi tot ce este afierosit în Israel al lor este.
30. Pârga din toate roadele voastre şi din tot felul de prinoase, ori din ce s-ar alcătui prinoasele voastre, este a preoţilor. Pârga din cele treierate ale voastre să o daţi preotului, ca să odihnească binecuvântarea asupra casei tale.
31. Nici un fel de mortăciuni şi nimic sfâşiat de fiară, nici de păsări, nici de dobitoace nu trebuie să mănânce preoţii.

Capitolul 45 - Împărţirea ţării şi rânduiala jertfelor.

1. Când veţi împărţi pământul în părţi prin sorţi, atunci să osebiţi o parte sfântă a Domnului de douăzeci şi cinci de mii de coţi în lungime şi douăzeci de mii în lăţime, ca să fie sfânt acest loc în toate hotarele lui de jur împrejur.
2. Din el va merge la locaşul sfânt o bucată în patru colţuri de cinci sute de coţi pe cinci sute de coţi şi împrejurul lui o fâşie de loc lată de cincizeci de coţi.
3. De la locul pe care va fi locaşul cel sfânt, Sfânta Sfintelor, vei măsura cele douăzeci şi cinci de mii de coţi în lungime şi zece mii de coţi în lăţime;

4. Această parte sfântă de pământ va fi a preoţilor care slujesc locaşului sfânt şi care se apropie să slujească Domnului; acesta va fi pentru ei loc de case şi pentru locaşul sfânt.
5. Douăzeci şi cinci de mii de coţi în lungime şi zece mii de coţi în lăţime va fi bucata de pământ a Leviţilor, slujitorii templului, ca moşie a lor cu cetăţi de locuit.
6. În stăpânirea cetăţii să daţi cinci mii de coţi în lăţime şi douăzeci şi cinci de mii în lungime, în faţa locului sfânt, care este osebit pentru Domnul. Acesta trebuie să fie al întregii case a lui Israel.
7. Şi regelui să-i daţi parte de pământ, de o parte şi de alta a locului sfânt care este osebit Domnului şi a locului cetăţii, adică o parte la răsărit, în partea de răsărit a celor două porţiuni şi o parte la asfinţit, în partea de asfinţit a celor două porţiuni. În lungime se vor întinde ca una din acele părţi de la hotarul de apus până la hotarul de răsărit al ţării.
8. Acesta este pământul lui, moşia lui în Israel, ca regii Mei de acum să nu mai strâmtoreze poporul Meu, şi ca să lase pământul casei lui Israel după triburile ei.
9. Aşa zice Domnul Dumnezeu: "Destul, regi ai lui Israel! Lăsaţi nedreptăţile şi împilările şi faceţi judecată şi dreptate! Încetaţi de a mai asupri pe poporul Meu, zice Domnul Dumnezeu.
10. Să aveţi cântar drept şi efă dreaptă şi bat drept.
11. Efa şi batul trebuie să fie măsuri deopotrivă de mari, încât într-un bat să încapă a zecea parte dintr-un homer şi într-o efă să încapă a zecea parte dintr-un homer. Mărimea lor trebuie măsurată cu homerul.
12. Siclul să aibă douăzeci de ghere. Mina va fi de douăzeci de sicli, de douăzeci şi cinci de sicli şi de cincisprezece sicli.
13. Iată ofranda ce trebuie să daţi regelui: a şasea parte de efă din homerul de grâu şi a şasea parte de efă din homerul de orz.
14. Hotărârea pentru untdelemn: dintr-o coră de untdelemn veţi da a zecea parte dintr-un bat; zece baturi fac un homer, căci homerul are zece baturi;
15. Veţi da o oaie dintr-o turmă de două sute de oi, din păşunile cele mănoase ale lui Israel. Toate acestea le veţi da pentru prinosul de pâine şi ardere de tot şi jertfă de împăcare spre curăţirea voastră, zice Domnul Dumnezeu.
16. Tot poporul ţării este îndatorat să dea aceste prinoase regelui lui Israel,
17. Iar în sarcina regelui vor fi arderile de tot, prinosul de pâine şi turnările la sărbători, la lună nouă, la ziua de odihnă şi la toate prăznuirile casei lui Israel. El va trebui să aducă jertfă pentru păcat, prinos de pâine, ardere de tot şi jertfă de împăcare pentru ispăşirea casei lui Israel".
18. Aşa zice Domnul Dumnezeu: "În ziua întâi a lunii întâi ia din cireada de boi un junc fără meteahnă şi curăţă locaşul sfânt.

19. Preotul să ia din sângele acestei jertfe pentru păcat şi să stropească cu el uşorii uşii templului, cele patru laturi ale jertfelnicului şi uşorii porţilor curţii celei dinăuntru.
20. Acelaşi lucru să-l faci şi în ziua a şaptea a lunii, pentru cei ce au greşit cu ştiinţă şi din neştiinţă şi aşa să cureţi templul.
21. În ziua a paisprezecea a lunii întâi, trebuie să prăznuiţi Paştile, sărbătoare de şapte zile, când trebuie să se mănânce azime.
22. În această zi regele va aduce pentru sine şi pentru tot poporul ţării un viţel ca jertfă pentru păcat.
23. Şi în cele şapte zile ale sărbătorii el trebuie să aducă ardere de tot Domnului în fiecare zi câte şapte viţei şi câte şapte berbeci fără meteahnă, iar ca jertfă pentru păcat să aducă în fiecare zi câte un ţap din turma de capre.
24. Prinos de pâine trebuie să aducă el câte o efă de fiecare viţel şi câte o efă de fiecare berbec şi câte un hin de untdelemn la efă.
25. În ziua a cincisprezecea a lunii a şaptea, la sărbătoarea corturilor, timp de şapte zile, el trebuie să aducă la fel: aceeaşi jertfă pentru păcat, aceeaşi ardere de tot şi tot atâta prinos de pâine şi tot atâta untdelemn".

Capitolul 46 - Tot despre jertfe şi sărbători.

1. Aşa zice Domnul Dumnezeu: "Poarta curţii celei dinăuntru, care dă spre răsărit, trebuie să fie încuiată în timpul celor şapte zile de lucru, iar în ziua odihnei ea trebuie să fie deschisă, şi în ziua de lună nouă trebuie să fie deschisă.
2. Regele va trece prin pridvorul din afară al porţii acesteia şi va sta la uşorul acestei porţi; iar preoţii vor săvârşi arderea de tot a lui, şi jertfa lui cea de împăcare; şi el din pragul porţii se va închina Domnului şi va ieşi, iar poarta va rămâne neîncuiată până seara.
3. Poporul ţării se va închina înaintea Domnului, dinaintea porţii, în ziua odihnei şi la lună nouă.
4. Arderea de tot pe care regele trebuie să o aducă Domnului în ziua odihnei, trebuie să fie de şase miei fără meteahnă şi un berbec fără meteahnă,
5. Prinosul de pâine de o efă de făină, cu berbecul şi cu mieii, cât îi va da mâna, iar untdelemnul, un hin la efă.
6. În ziua de lună nouă se va aduce de el un junc fără meteahnă din cireada de boi şi de asemenea şase miei şi un berbec fără meteahnă.
7. Prinos de pâine va aduce o efă cu viţelul şi o efă cu berbecul, iar cu mieii, cât îi va da mâna, untdelemn, câte un hin la efă.
8. Când vine regele, trebuie să intre prin pridvorul porţii celei dinăuntru şi tot pe acolo să iasă.

9. Iar când va veni poporul ţării înaintea feţei Domnului, la sărbători, atunci, intrând pe poarta de miazănoapte pentru închinare, trebuie să iasă pe poarta de miazăzi, iar când intră pe poarta de miazăzi, trebuie să iasă pe poarta de miazănoapte; el nu trebuie să iasă tot pe acea poartă pe care a intrat, ci trebuie să iasă pe cea din faţa aceleia.
10. Regele trebuie să fie în mijlocul lor; când intră ei, intră şi el, şi când ies ei, iese şi el.
11. În zilele de sărbătoare şi în zilele de bucurie, prinosul de pâine din partea lui trebuie să fie de câte o efă, cu viţelul şi berbecul, iar cu mieii, cât îi va da mâna, iar untdelemn, câte un hin la efă.
12. Iar dacă regele, din evlavie, vrea să aducă ardere de tot Domnului, trebuie să i se deschidă porţile cete de la răsărit şi el va săvârşi arderea sa de tot şi jertfa sa de mulţumire tot aşa cum a săvârşit-o în ziua odihnei, şi după aceea va ieşi, iar după ieşirea lui poarta se va închide.
13. În fiecare zi să aduci Domnului ardere de tot un miel de un an, fără meteahnă; în fiecare dimineaţă să-l aduci.
14. Iar ca prinos de pâine să adaugi la el în fiecare dimineaţă a şasea parte de efă şi untdelemn a treia parte din hin, ca să amesteci făina. Aceasta este o lege veşnică despre prinosul de pâine ce trebuie să se aducă Domnului totdeauna.
15. Să se aducă ardere de tot un miel şi prinos de pâine şi untdelemn necontenit în fiecare dimineaţă.
16. Aşa zice Domnul Dumnezeu: "Dacă regele va da vreunuia din fiii săi dar, acest dar trebuie să treacă moştenire şi la fiii aceluia. Ei îl vor stăpâni ca pe o moştenire.
17. Iar dacă el dă din moştenirea sa cuiva din robii săi dar, acesta va fi al aceluia numai până la anul jubileu şi atunci se va întoarce la rege. Moştenirea lui poate trece numai la fiii lui.
18. Dar regele nu poate lua din partea de moştenire a poporului, strâmtorându-l în moştenirea lui. El numai din moştenirea sa poate împărţi copiilor săi, ca nimeni din poporul Meu să nu fie izgonit din moştenirea lui.
19. Apoi m-a dus bărbatul acela pe calea porţii celei de miazăzi la camerele sfinţite ale preoţilor, dinspre miazănoapte, şi iată era un loc în fund, spre apus.
20. Şi mi-a zis: "Acesta este locul unde preoţii trebuie să fiarbă jertfa cea pentru vină şi jertfa cea pentru păcat; unde trebuie să coacă pâinile din prinoase, fără să le scoată în curtea cea din afară, pentru sfinţirea poporului".
21. După aceea m-a scos în curtea cea din afară şi m-a dus în cele patru colţuri ale curţii şi iată în fiecare colţ al curţii era încă o curte.
22. În toate patru colţurile curţii erau curţi acoperite, de patruzeci de coţi în lungime şi de treizeci în lăţime; curţile din toate patru colţurile aveau o singură măsură.

23. Şi împrejurul celor patru curţi erau ziduri, iar pe lângă pereţi de jur împrejur erau vetre pentru gătit mâncare.
24. Şi mi-a zis bărbatul acela: "Iată bucătăriile în care slujitorii templului fierb jertfele poporului".

Capitolul 47 - Rânduiala şi hotarele noului Canaan.

1. Apoi m-a dus înapoi la uşa templului şi iată de sub pragul templului curgea o apă spre răsărit; pentru că templul era cu faţa spre răsărit şi apa curgea de sub partea dreaptă a templului, pe partea de miazăzi a jertfelnicului.
2. M-a scos apoi pe partea cea de la miazănoapte şi m-a dus pe din afară, împrejur, la poarta care dă spre răsărit şi iată apa curgea pe partea dreaptă.
3. Când bărbatul acela mergea spre răsărit, ţinea în mână sfoara şi a măsurat o mie de coţi; şi m-a dus prin apă şi apa era până la glezne.
4. A mai măsurat apoi o mie de coţi. Şi m-a dus prin apă, şi apa era până la genunchi. Şi a mai măsurat încă o mie de coţi şi apa era până la brâu.
5. Şi a mai măsurat încă o mie de coţi şi era un râu pe care nu-l puteam trece, căci apele crescuseră; erau ape de trecut înotând, un fluviu care nu se putea trece.
6. Atunci mi-a zis bărbatul acela: "Ai văzut, fiul omului?" Şi el m-a dus înapoi la malul râului.
7. Şi când am venit înapoi, iată pe malurile râului erau mulţi arbori pe o parte şi pe alta.
8. şi mi-a zis acela: "Această apă curge în partea de răsărit a ţării, se va coborî în şes şi va intra în mare, şi apele ei se vor face sănătoase.
9. Toată vietatea care mişună acolo pe unde va trece râul, va trăi. Peşte va fi foarte mult, pentru că va intra acolo apa aceasta şi apele din mare se vor face sănătoase; unde va intra râul acesta, toate vor trăi acolo.
10. Lângă el vor sta pescarii de la En-Gaddi până la En-Eglaim şi îşi vor arunca mrejele. Vor fi peşti de tot soiul, ca cei din Marea cea Mare (Mediterană) şi foarte numeroşi.
11. Mlaştinile lui şi lacurile lui, care nu se vor face sănătoase, vor rămâne pentru sare.
12. La râu, pe amândouă laturile lui, vor creşte tot felul de arbori care dau hrană. Frunzele lor nu se vor veşteji şi fructele din ei nu se vor mai isprăvi. În fiecare lună se vor coace fructe noi, pentru că apa pentru ele vine din locul cel sfânt; fructele lor se vor întrebuinţa ca hrană, iar frunzele la leacuri".
13. Aşa zice Domnul Dumnezeu: "Iată hotarele pământului pe care-l veţi împărţi ca moştenire celor douăsprezece seminţii ale lui Israel: Iosif va avea două părţi.
14. Şi veţi stăpâni din el toţi deopotrivă, pentru că, ridicându-Mi mâna, M-am jurat să-l dau părinţilor voştri, de aceea va fi pământul acesta moştenirea voastră.

15. Iată care sunt hotarele ţării acesteia: În partea de miazănoapte de la Marea cea Mare, drumul Hetlonului până la intrarea Hamatului: Ţedad,
16. Berot, Sibraim care e între hotarul Damascului şi al Hamatului, Haţer-Haţicon, spre hotarul Hauranului.
17. Şi va fi hotarul de la mare până la Haţar-Enon în hotarul Damascului, având la miazănoapte ţinutul Hamat. Aceasta este latura de miazănoapte.
18. Hotarul de răsărit să-l trageţi printre Hauran şi Damasc, printre Galaad şi ţara lui Israel, pe Iordan, de la hotarul de miazănoapte până la marea de răsărit spre Tamar. Aceasta este latura de răsărit.
19. Iar latura de miazăzi începe spre miazăzi de la Tamar şi merge până la apele Meriba la Cadeş, apoi urmează cursul râului până la Marea cea Mare. Aceasta este latura de miazăzi.
20. Iar hotarul de la apus este Marea cea Mare, de la hotarul de miazăzi până în dreptul Hamatului, Aceasta este latura de la apus.
21. Şi să vă împărţiţi între voi ţara aceasta, după seminţiile lui Israel.
22. Şi s-o împărţiţi prin sorţi ca moştenire a voastră şi a străinilor care vor trăi la voi, care au născut copii între voi; şi ei trebuie să se socotească între fiii lui Israel deopotrivă cu locuitorii băştinaşi. Cu voi să primească şi ei la sorţi moştenirea lor între seminţiile lui Israel.
23. În care seminţie va trăi străinul, în aceea i se va da şi moştenire", zice Domnul Dumnezeu.

Capitolul 48 - Cum va fi Ţara Sfântă împărţită între cele douăsprezece seminţii ale lui Israel.

1. Iată numele seminţiilor: la capătul de miazănoapte al ţării, pe calea care duce de la Hetlon la Hamat, Haţar-Enon la hotarul Damascului, pe hotarul de miazănoapte, care este spre Hamat, pe toată întinderea aceasta de la răsărit până la mare este o singură parte, a lui Dan.
2. Lângă hotarul lui Dan, de la hotarul de răsărit până la cel de apus, este partea lui Aşer.
3. Lângă hotarul lui Aşer, de la hotarul de răsărit până la cel de apus, este partea lui Neftali.
4. Lângă hotarul lui Neftali, de la hotarul de răsărit până la cel de apus, este partea lui Manase.
5. Lângă hotarul lui Manase, de la hotarul de răsărit până la cel de la apus, este partea lui Efraim.
6. Lângă hotarul lui Efraim, de la hotarul de răsărit până la cel de apus, este partea lui Ruben.

7. Lângă hotarul lui Ruben, de la hotarul de răsărit până la cel de apus, este partea lui Iuda.
8. Iar lângă hotarul lui Iuda, de la hotarul de răsărit până la cel de apus, este partea sfântă, în lăţime de douăzeci şi cinci de mii de coţi, iar în lungime deopotrivă cu celelalte părţi, de la marginea de răsărit a ţării până la cea de apus. În mijlocul acestei părţi va fi templul.
9. Partea pe care o veţi osebi Domnului va fi lungă de douăzeci şi cinci de mii de coţi, iar lăţimea de zece mii de coţi.
10. Şi această parte sfântă trebuie să fie a preoţilor: la miazănoapte douăzeci şi cinci de mii de coţi, la apus în lăţime zece mii de coţi, spre răsărit în lăţime zece mii şi spre miazăzi în lungime douăzeci şi cinci de mii, iar la mijloc va fi locaşul sfânt al Domnului.
11. Aceasta să o afierosiţi preoţilor din fiii lui Sadoc, care au stat în slujba Mea şi care, în vremea rătăcirii fiilor lui Israel, nu s-au abătut de la Mine, cum s-au abătut ceilalţi leviţi.
12. Această parte sfântă de pământ, va fi a lor, sfinţenie mare, la hotarul leviţilor.
13. Leviţii vor primi lângă partea preoţilor o parte de douăzeci şi cinci de mii de coţi în lungime şi zece mii de coţi în lăţime: toată partea douăzeci şi cinci de mii în lungime şi zece mii în lăţime.
14. Şi din această parte ei nu pot nici să vândă, nici să schimbe; pârga pământului nu poate fi trecută altora, pentru că ea este lucru sfânt, al Domnului.
15. Iar următoarele cinci mii în lăţime şi douăzeci şi cinci de mii în lungime se dau pentru cetate, pentru întrebuinţarea obştească, pentru locuinţe şi pentru pieţe; cetatea va fi în mijloc.
16. Iată măsurile ei: latura de miazănoapte patru mii cinci sute de coţi, latura de miazăzi patru mii cinci sute de coţi, latura de răsărit patru mii cinci sute de coţi şi latura de la apus de patru mii cinci sute de coţi.
17. Iar păşunea împrejurul cetăţii va fi două sute cincizeci de coţi la miazănoapte, la răsărit două sute cincizeci, la miazăzi două sute cincizeci şi la apus două sute cincizeci.
18. Iar ce rămâne din lungime în linie cu porţiunea sfântă - zece mii spre răsărit şi zece mii spre apus - va forma un venit pentru hrana muncitorilor din cetate.
19. În cetate pot să lucreze lucrători din toate seminţiile lui Israel.
20. Toată partea aceasta, un pătrat de douăzeci şi cinci de mii de coţi în lungime şi douăzeci şi cinci de mii de coţi în lăţime, va fi partea sfântă şi va cuprinde şi pământul cetăţii.
21. Ce va rămâne va fi al regelui de o parte şi de alta a porţiunii sfinte şi a porţiunii cetăţii, ce va trece peste cele douăzeci şi cinci de mii de coţi spre răsărit până la hotarul ţării şi ce va trece peste cele douăzeci şi cinci de mii de coţi spre apus până

la hotarul ţării. Aceasta va fi partea regelui, aşa încât partea sfântă şi locaşul sfânt vor fi la mijloc.
22. Şi ceea ce rămâne de la stăpânirea leviţilor şi de la stăpânirea oraşului, la mijloc, între hotarul lui Iuda şi hotarul lui Veniamin, va fi al regelui.
23. Iată acum celelalte seminţii: alături de partea leviţilor, de la hotarul de răsărit al ţării până la cel de apus, este partea lui Veniamin.
24. Lângă hotarul de miazăzi al lui Veniamin, de la hotarul de răsărit al ţării până la cel de apus, este partea lui Simeon.
25. Lângă hotarul de miazăzi al lui Simeon, de la hotarul de răsărit al ţării până la cel de apus, este partea lui Isahar.
26. Lângă hotarul de miazăzi al lui Isahar, de la hotarul de răsărit al ţării până la cel de apus, este partea lui Zabulon.
27. Lângă hotarul de miazăzi al lui Zabulon, de la hotarul de răsărit al ţării până la cel de apus, este partea lui Gad.
28. Iar pe hotarul de miazăzi al lui Gad merge şi hotarul de miazăzi al ţării de la Tamar spre apele Meriba de la Cadeş, de-a lungul râului acestuia până la Marea cea Mare.
29. Aceasta este ţara pe care o veţi împărţi prin sorţi seminţiilor lui Israel, şi acestea sunt părţile seminţiilor, zice Domnul Dumnezeu.
30. Iată acum care sunt porţile cetăţii. Porţile cetăţii vor purta numele seminţiilor lui Israel.
31. Latura de miazănoapte va avea patru mii cinci sute de coţi şi va avea trei porţi: una, poarta lui Ruben, una, poarta lui Iuda şi una, poarta lui Levi.
32. Latura de răsărit va avea patru mii cinci sute de coţi şi trei porţi: una, poarta lui Iosif, una, poarta lui Veniamin şi una, poarta lui Dan.
33. Latura de miazăzi va avea patru mii cinci sute de coţi şi trei porţi: una, poarta lui Simeon, una, poarta lui Isahar şi una, poarta lui Zabulon.
34. Şi latura dinspre mare va avea patru mii cinci sute de coţi şi trei porţi: una, poarta lui Gad, una, poarta lui Aşer şi una, poarta lui Neftali.
35. De jur împrejurul cetăţii sunt optsprezece mii de coţi. Iar din ziua aceea înainte numele cetăţii va fi: Domnul este acolo.

Vieţile Sfinţilor - Viaţa Sfântului prooroc Iezechiel

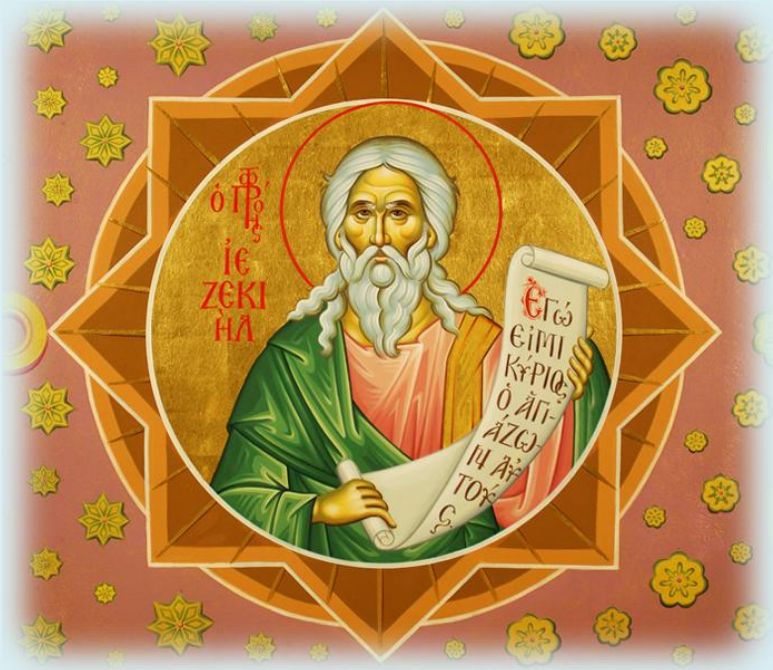

Sfântul prooroc Iezechiel era dintr-o cetate evreiască, ce se numea Sarira. El era fiul lui Buzi, din seminţia lui Levi, preot al Dumnezeului celui Preaînalt.

Sfântul prooroc Iezechiel a fost robit şi dus în Babilon de Nabucodonosor, împăratul acestei cetăţi, împreună cu Ioachim, împăratul iudeilor, numit Iehonia al II-lea, în a doua robie a Ierusalimului; pentru că Ierusalimul a fost robit de trei ori de către Nabucodonosor.

Întâi în zilele lui Ioachim, împăratul Iudeei, care în Sfânta Scriptură se numeşte şi Iliachim şi Iehonia, fiul lui Iosie, fratele lui Ioahaz şi al lui Sedechie; iar tatăl lui Iehonia este altul, pe care, după ce l-a legat cu lanţuri, Nabucodonosor l-a dus în Babilon. Tot atunci au fost duşi în robie şi Sfântul prooroc Daniil împreună cu cei trei tineri: Anania, Azaria şi Misail. Însă după puţin timp, Nabucodonosor l-a liberat pe Ioachim iarăşi în Ierusalim la împărăţie, făcându-l pe el birnic.

Ioachim stând trei ani sub stăpânirea lui, iar după cei trei ani, nevrând să-i mai dea dajdie, a venit iarăşi împotriva Ierusalimului puterea lui Nabucodonosor, care a luat cetatea, iar împăratul Ioachim a fost ucis şi aruncat afară din cetate, spre mâncarea câinilor.

În locul lui, din porunca lui Nabucodonosor, a fost pus împărat fiul lui Ioachim, care, aşijderea se numea Ioachim, după numele tatălui său şi l-a făcut pe dânsul un alt Iehonia, care era asemenea birnic împărăţiei Babilonului, precum fusese şi tatăl lui. Dar, deoarece acest Iehonia era rău înaintea lui Dumnezeu, de aceea, cu voia lui Dumnezeu, Nabucodonosor, după câtva timp, a venit iarăşi în Ierusalim şi a luat în robie pe Iehonia cu toată casa lui. Asemenea a luat o mulţime de oameni însemnaţi şi de bărbaţi viteji. Toţi câţi erau îndemânatici la război şi toţi cei iscusiţi au fost luaţi; de asemenea au fost luate şi vasele bisericeşti cele de aur. Aceasta a fost a doua robie a Ierusalimului.

În această robie, Sfântul prooroc Iezechiel, Mardoheu şi Iosedec - tatăl lui Isus, acela care împreună cu Zorobabel, a înnoit biserica cea stricată a Ierusalimului - au fost duşi în robie.

Deci, a treia şi cea mai de pe urmă risipire şi pustiire a Ierusalimului de către Nabucodonosor a fost în zilele împăratului Sedechie; pentru că Nabucodonosor l-a pus pe el împărat în locul lui Iehonie, punând asupra lui şi dajdie. Când Sedechie a aruncat de pe el jugul lui Nabucodonosor, atunci acesta, venind cu toată puterea haldeiască, a risipit cu desăvârşire Ierusalimul, trecându-l prin foc şi sabie; iar poporul care a rămas viu l-a dus în robie. Din această vreme a încetat împărăţia Iudeii şi a lui Israil.

Despre această a treia risipire a Ierusalimului de către Nabucodonosor, s-a scris mai pe larg în viaţa Sfântului prooroc Ieremia.

Iezechiel, preotul lui Dumnezeu, petrecând în robia Babilonului, îşi avea locuinţa sa lângă râul ce se numea Hovar. Atunci, în anul al treizecilea al vieţii lui şi în al cincilea an al robiei lui Iehonia, în luna a patra - adică în iunie, care este a patra de la martie - şi într-a cincea zi a acelei luni, i s-a arătat o vedenie de mare mirare, în acest fel: *A văzut cerurile deschizându-se, iar spre miazănoapte era un vânt foarte tare. De acolo venea un nor mare şi luminos, iar prin mijlocul norului umbla un foc, ce strălucea împrejur şi arunca raze. Din mijlocul acelui nor se vedeau nişte jivine, la vedere ca arama curată arsă de foc; fiecare jivină avea câte patru feţe: faţă de om, de leu, de viţel şi de vultur şi aveau încă şi câte patru aripi, iar sub aripi mâini omeneşti; deci, două aripi le aveau întinse spre zburare, iar cu celelalte două îşi acopereau goliciunea trupurilor lor; şi lumina cea de foc se întorcea între jivine, ieşind şi fulgere din foc. Apoi se mai vedeau şi patru roţi mari; lângă fiecare roată era o junică, iar roţile acelea erau la vedere ca tarsisul sau ca piatra de hrisolit, care înflorea ca marea Lazoreului, cea cu strălucire de aur, care se face din razele soarelui; apoi încă se vedea ca şi*

cum în roţile acelea mai erau şi alte roţi. Toate acele roţi aveau putere de viaţă, ca şi cum ar fi fost însufleţite. La roţile acelea se vedeau înjugate patru junice şi când ele mergeau, se învârteau şi roţile cu dânsele; iar când stăteau, se opreau şi roţile. Când mergeau ele, din aripile lor se făcea un zgomot ca de ape multe şi ca o ceată de popor mult; iar când stăteau ele, tăceau şi aripile lor, însă stăteau şi tăceau în acel ceas, când de la înălţimea lui Dumnezeu se auzea glas, pentru că deasupra acelor patru junici şi roţi se vedea o tărie în chipul cristalului şi pe acea tărie era un scaun în chipul safirului şi pe scaun o asemănare omenească prea luminoasă şi strălucitoare, şi împrejur se asemăna cu curcubeul ce se vede pe nori în timp de ploaie.

O astfel de vedenie a slavei Domnului s-a arătat Sfântului Iezechiel, în care se vedea luminoasa asemănare omenească, după tâlcuirea celor de Dumnezeu înţelepţi şi insuflaţi; căci cea de pe scaun în chipul safirului închipuia întruparea Fiului lui Dumnezeu din pântecele Preacuratei Fecioare, care a fost scaun însufleţit al lui Dumnezeu. El S-a făcut om dintr-însa, fiind mai înainte închipuită pe acel scaun în chipul safirului; pentru că safirul, piatra cea de mare preţ, fiind asemenea cu cerul, prin floarea sa cea luminoasă, are într-însul părticele în felul aurului, după cum cerul are stelele. Safirul este asemenea cu Preasfânta Fecioară Maria, în care, ca într-o fire cerească, nu este nici o prihană şi pântecele ei s-a arătat mai desfătat decât cerurile, încăpând într-însul pe Cel neîncăput şi s-a împodobit cu acele daruri dumnezeieşti ca şi cu nişte stele.

- ✓ *Cele patru jivine cu câte patru feţe, închipuiau pe cei patru Sfinţi Evanghelişti, care, scriind viaţa cea pământească a Domnului nostru Iisus Hristos, au scris omenirea lui cu faţă omenească, care se închipuia în jivinile acelea. Dumnezeirea lui Hristos se arăta prin chipul leului; pătimirea lui Hristos prin chipul viţelului, iar Învierea şi Înălţarea lui Hristos se vedeau în chipul vulturului.*
- ✓ *Cele patru roţi cu mulţi ochi şi în care se vedeau şi alte roţi, închipuiau cele patru părţi ale lumii, care are într-însa diferite popoare, la care, ajungând propovăduirea Apostolilor, a deschis ochii minţii la multe popoare, spre cunoştinţa şi vederea lui Dumnezeu.*
- ✓ *Focul ce se vedea umblând în mijlocul descoperirii, strălucind mult împrejur, însemna mărirea cea neapropiată a slavei lui Dumnezeu.*

Deci şi alte taine duhovniceşti se închipuiau într-acea minunată şi înfricoşată vedenie, pe care văzând-o Sfântul Iezechiel, de spaimă a căzut cu faţa la pământ. El a auzit un glas de sus, de asemănare omenească, care şedea pe scaun, zicând către dânsul: "Fiul omului, şezi pe picioarele tale, ca să vorbesc cu tine!" Atunci

a venit la dânsul o putere nevăzută care l-a ridicat de la pământ şi l-a pus pe picioare.

Proorocul stând cu cutremur înaintea slavei Domnului, care i s-a arătat, Domnul a zis către dânsul: "Fiul omului, te trimit pe tine în casa lui Israil, la poporul cel care M-a amărât şi încă Mă amărăşte pe Mine. Ei singuri şi părinţii lor s-au lepădat de Mine până în ziua de astăzi şi sunt mândri şi împietriţi la inimă; de aceea te trimit pe tine la dânşii ca să le spui cuvintele Mele şi să nu te temi de ei, chiar de se vor răi asupra ta şi te vor înconjura ca nişte scorpii".

Acestea grăindu-le Domnul, Iezechiel a văzut o mână întinsă către dânsul şi într-însa o hârtie strânsă; apoi mâna aceea a desfăcut înaintea lui hârtia şi într-însa era scris: Tânguire, jale şi amar! Domnul a zis către dânsul: Fiul omului, mănâncă hârtia aceasta şi mergi de spune fiilor lui Israil, cele ce-ţi poruncesc Eu ţie. După aceea, Iezechiel, deschizând gura, a mâncat hârtia aceea şi din ceasul acela s-a umplut de proorocescul dar şi duh.

După ce a dispărut din ochii lui acea vedenie, a auzit un glas ca de la popor mult, grăind: Bine este cuvântată slava Domnului de la locul Lui!

Zgomotul aripilor de la jivinile care zburau şi al roţilor care mergeau, se asemăna cu un zgomot de cutremur mare; astfel acea înfricoşată căruţă a slavei lui Dumnezeu s-a dus în înălţime dinaintea lui şi aşa s-a sfârşit vedenia aceea.

După aceasta, proorocul, tăcând şapte zile, se gândea întru el la cele văzute şi auzite. Deci, a auzit iarăşi cuvântul Domnului, zicându-i: *Fiul omului! Iată, te-am pus străjer casei lui Israil; vei asculta cuvântul ce-Mi va ieşi din gură şi-l vei vesti ca din partea Mea. De voi zice celui rău: Vei muri! Şi tu nu-l vei înştiinţa, nici nu-i vei grăi, pentru a abate pe cel rău de la calea lui cea rea, ca să trăiască, cel rău va pieri în nelegiurea sa şi Eu voi cere sângele lui din mâna ta. Iar dacă tu vei înştiinţa pe cel rău şi el nu se va întoarce de la răutatea lui şi de la calea sa cea rea, acela va pieri de păcatul său, iar tu îţi vei mântui sufletul tău!*

După aceasta Iezechil a fost scos de Duhul la un cimp şi iarăşi a văzut slava Domnului ca şi întâi. Atunci i s-a poruncit să se închidă în casa sa şi să petreacă în tăcere până la o vreme, când Domnul îi va porunci ca să-şi deschidă gura şi să propovăduiască cuvintele lui Dumnezeu. ***Apoi i s-a descoperit lui în tăcere, ceea ce avea să se întâmple după puţini ani; adică prădarea şi dărâmarea Ierusalimului de către haldei, pe care nu numai cu cuvântul să le-o spună poporului, dar şi cu fapta să le-o închipuiască.***

Lui i s-a mai poruncit de Domnul să-şi radă capul şi barba şi în trei părţi, desprinzând perii, cu măsură să-i împartă; o parte să o ardă cu foc în mijlocul cetăţii, altă parte să-i taie cu sabia, iar cea de-a treia s-o risipească în văzduh, arătând prin aceea, că Dumnezeu voieşte ca pe popoarele lui Israil din Ierusalim şi din toată Palestina, care nu voiau să se întoarcă la adevărata pocăinţă şi nu se leapădă de la urăciunile idoleşti, are să le pedepsească în trei părţi cu judecata Sa cea dreaptă; de aceea le-a despărţit, ca fiecare să-şi ia partea sa de pedeapsă.

Deci, o parte de popor la înconjurarea Ierusalimului va muri de foame şi de ciumă; cealaltă parte va cădea sub sabia haldeilor şi a treia, prin toată lumea se va risipi. Deci, toate acestea s-au împlinit, fiindcă poporul evreiesc a mâniat foarte mult pe Dumnezeu. Pentru că în acea vreme, deşi ei slujeau Dumnezeului Celui ceresc, Care a scos pe strămoşii lor din Egipt cu mână tare şi cu braţ înalt, însă, deprinzându-se a se închina zeilor din zilele împăratului Solomon, nu se despărţeau de dânşii, fiind înşelaţi prin praznicele lor cele urâte. Deci, ei nu erau opriţi de nimeni a face toate acele ospăţuri necurate şi toate cele de ruşine fărădelegi, căci, împăraţii, domnii şi judecătorii erau povăţuitori spre păgânătate.

Evreii se închinau Dumnezeului ceresc, însă se ţineau şi de păgânătatea închinării de idoli şi pe idoli îi puneau în dumnezeieştile biserici; şi, unde mai înainte numai Unuia singur Dumnezeu i se aducea jertfă, după aceea aduceau şi diavolilor jertfe necurate, lucru care era foarte neplăcut Domnului. El socotea poporul evreu ca pe o femeie desfrânată, care nu-şi păzea credinţa bărbatului său cel adevărat, ci şi cu alţii păcătuia. Pentru aceasta, Domnul a zis mai pe urmă şi în Evanghelie despre poporul iudaic: Neam viclean şi desfrânat! Dumnezeu, şi mai înainte, în proorocia lui Ieremia, a asemănat neamul acela cu o femeie preadesfrânată şi pe acela îl îndemna spre pocăinţă multă vreme prin sfinţii prooroci.

Dar, fiindcă nu se pocăiau, i-au dat haldeilor pentru a-i risipi desăvârşit; iar pământul lor l-a lăsat în pustiire ca la 70 de ani. Dar atunci, deşi Zorobabel, după cei 70 de ani, a înnoit Ierusalimul şi biserica, însă nu mai avea podoabele cele mai dinainte, bogăţiile şi slavele. Evreii cei eliberaţi din robia Babilonului, deşi se mutaseră iar în pământul lor, însă nu se conduceau de împăraţii lor, ci erau sub jug străin şi greu, slujind împăraţilor de altă limbă; întâi babilonienilor, apoi egiptenilor şi după aceea romanilor, de la care au pierit desăvârşit. Despre această risipire a Ierusalimului, singur Domnul a proorocit, zicând: Nu va rămâne aici piatră pe piatră, care să nu se risipească. Iar despre pustiirea cea mai înainte de haldei, Sfântul Prooroc Iezechiel era înaintevestitor, ca şi ceilalţi prooroci.

Pe vremea Sfântului Prooroc Iezechiel, care petrecea în robia Babilonului în pământul haldeilor, vieţuia în Ierusalim şi Sfântul Ieremia. Amândoi aceşti prooroci, deşi erau depărtaţi cu mult unul de altul, însă prooroceau la fel despre pustiirea Ierusalimului şi despre alte lucruri, care se arată în cărţile lor; pentru că Duhul lui Dumnezeu lucra deopotrivă în amândoi proorocii. Astfel, se trimiteau în Babilon de către unii din Ierusalim cuvintele cele proorocești la fraţii cei robiţi, iar de la Babilon se trimiteau la Ierusalim cuvintele lui Iezechiel.

Iezechiel mărturisea poporului său din Babilon că este adevărată proorocia lui Ieremia din Ierusalim, iar Ieremia dădea mărturisiri despre adevărata proorocie a lui Iezechiel. Însă acele proorocii nu se credeau de către iudeii cei răzvrătiţi şi puţini în credinţă, pentru că, abătându-se spre înşelăciunea închinării de idoli, puneau toată credinţa lor în proorocii cei mincinoşi; iar pe sfinţii prooroci, care cu Duhul lui Dumnezeu prooroceau adevărul, îi socotea mincinoşi. Pentru aceea ierusalimitenii chinuiau pe Ieremia, iar pe Iezechiel, care era în robia Babilonului, îl munceau în legături, precum îi zisese Domnul înainte, grăindu-i: S-au dat legături asupra ta şi te vor lega cu ele.

Sfântul Iezechiel era atât de mare înaintevăzător, încât pe cele ce se făceau departe, le vedea ca pe cele ce erau înaintea ochilor. Pe când era în Babilon, vedea cele ce se făceau în Ierusalim şi le spunea popoarelor care erau în robie cu dânsul. Într-o vreme a fost răpit din Babilon de înger şi dus în Ierusalim şi a fost pus în biserica lui Solomon. Acolo a văzut pe idolii care stăteau înăuntru şi afară, ca o urâciune a pustiirii la loc sfânt, şi slujirile cele spurcate care li se făceau; pe oamenii cei mai mari ai lui Israil, aducând tămâie idolilor; preoţii întorcându-şi faţa de la scaunul lui Dumnezeu şi închinându-se soarelui, şi femeile care şedeau plângând lângă Tamuza, ce se zice de elini Adonida sau necurata Afroditǎ, ucisă de un vier sălbatic şi cinstită între zei de cei păgâni şi de evreii cei răzvrătiţi. Iar slava lui Dumnezeu o vedea după asemănarea celei văzute mai înainte la râul Hovar, care, fiind mâniată, se sfătuia să iasă din biserică, lăsând-o pustie. ***El a auzit pe Domnul grăind către dânsul: Fiul omului, au doară mică este fărădelegea aceasta pe care o fac popoarele acestea, precum vezi? Ei au umplut pământul de necurăţii şi s-au sfătuit să Mă întărâte şi să Mă lepede. Deci, le voi face şi izbândire întru mânia Mea şi nu-i va cruţa ochiul Meu, nici îi va milui; şi când vor striga cu glas mare spre urechile Mele nu-i voi auzi.***

Atunci s-a auzit glasul lui Dumnezeu, strigând cu groază şi cu frică către prooroc, zicând astfel: ***S-a apropiat izbândirea şi pieirea cetăţii; deci, să aibă fiecare în mâini arme de ucidere!*** Domnul zicând aceasta, au ieşit şase bărbaţi înfricoşaţi, înarmaţi cu săbiile trase, iar în mijlocul lor era un bărbat îmbrăcat în veşminte de

in, având călimări şi trestie de scris, şi a zis Domnul către dânsul: ***Treci prin mijlocul cetăţii Ierusalimului şi fă semn în fruntea bărbaţilor şi robilor Mei, care pătimesc durere în inimile lor, care suspină şi plâng pentru fărădelegi în cetatea aceasta, şi pe cei aleşi ai mei îi vor feri de pedeapsă.***

Deci, s-a dus bărbatul acela îmbrăcat cu haine de in şi a făcut semn pe fruntea acelor popoare, care cu adevărat slujeau adevăratului Dumnezeu. Semnul acela era o slovă grecească, care se chema "Tau" şi care se asemăna cu cinstita Cruce. În urma bărbatului aceluia care străbătea cetatea cu cuviinţă preoţească şi însemna pe robii lui Dumnezeu, au fost trimişi cei şase bărbaţi înfricoşaţi. Aceia închipuiau pe cei şase voievozi ai puterilor haldeieşti şi care erau să vină cu Nabucodonosor, spre pierderea Ierusalimului. Domnul cel mâniat a grăit către cei şase bărbaţi: ***Mergeţi după el prin cetate şi loviţi! Să nu aveţi nici o milă şi ochiul vostru să fie necruţător! Nu cruţaţi, nici nu miluiţi, nici pe bătrâni, nici pe tineri, nici pe femei, nici pe fecioare şi nici pe prunci; ci ucideţi pe toţi, începând de la preoţii cei sfinţi şi de la bărbaţii cei mai mari; iar peste cei care este semnul Meu, de aceia să nu vă atingeţi.***

Sfântul prooroc a văzut ucişi din amândouă părţile, în răpirea aceea, toată rânduiala şi vârsta poporului Ierusalimului, precum era să se săvârşească în faptă. Atunci a căzut cu faţa la pământ, înaintea Domnului, strigând: Amar, amar mie, Doamne, că voieşti să pierzi rămăşiţele lui Israil, vărsând mânia Ta peste Ierusalim! După aceasta a văzut iar pe bărbatul acela cu haină de in, care, întorcându-se la Domnul, a zis: Doamne, am făcut precum mi-ai poruncit. Domnul i-a poruncit iar ca să ia cu pumnii cărbuni de foc din mijlocul roţilor heruvimilor şi să-i verse peste tot Ierusalimul, ca acela nu numai de sabie, dar şi de foc să se ardă de haldei. După răpirea şi vedenia aceea, proorocul s-a aflat iar între haldei la locul său; iar cele văzute s-au împlinit îndată.

Sfântul Iezechiel a proorocit şi asupra popoarelor dimprejur, care au râs de pedeapsa ce a venit asupra Ierusalimului de la Dumnezeu, adică asupra amonitenilor, a moabitenilor, a edomitenilor, a filistenilor, a idumeilor, a celor din Tir şi Egipt, care era să vie asupra lor prin haldei, pentru că s-au bucurat de risipirea şi pustiirea Ierusalimului. Împlinindu-se toate acestea, a proorocit mai pe urmă despre potolirea mâniei dumnezeieşti, cea asupra evreilor, şi de întoarcerea lor de la Babilon la moştenirea lor, de îngrădirea şi înnoirea cetăţii şi a bisericii; pentru că el a fost al doilea rând răpit de mâna Domnului în pământul Iudeei.

Acum Ierusalimul fiind dărâmat şi pustiit, el a văzut într-o descoperire, ce i s-a făcut acolo, locul Ierusalimului măsurându-se prin porunca lui Dumnezeu şi

zidindu-se cetatea şi biserica Domnului şi slava lui Dumnezeu umplând biserica sa, precum se scrie mai pe larg despre aceasta în prooroceasca lui carte. Sub toată acea vedenie se închipuia cu tainǎ eliberarea noastră din robia vrăjmaşului şi rânduiala Bisericii lui Hristos, care era să fie prin arătarea în trup a Dumnezeului Celui născut din Preacurata Fecioară, pe care proorocul acesta a numit-o uşă încuiată şi de nimeni deschisă, decât numai de Dumnezeu.

Lui i s-a descoperit de la Dumnezeu şi despre învierea morţilor. ***El se vedea că era răpit de mâna lui Dumnezeu şi pus în mijlocul unui câmp, care era plin de multe oase de oameni. Acele oase toate, prin cuvântul lui Dumnezeu, au primit carne şi venind asupra lor duhul, au înviat, s-au sculat pe picioarele lor şi s-a făcut o adunare foarte mare şi a zis Domnul: Voi deschide mormintele voastre şi vă voi scoate dintr-însele!***

Încă şi despre multe alte taine dumnezeieşti, care erau să vină în anii cei mai de pe urmă în arătata săvârşire, s-au făcut descoperiri proorocului lui Dumnezeu. El le-a vestit pe toate mai înainte şi le-a scris în cartea sa; iar cel ce voieşte să le ştie, să citească acolo.

Iar noi, scurtând cuvântul, aceasta o vom pomeni despre dânsul, numai de la acei povestitori vrednici de credinţă, căci şi dânsul a fost făcător de minuni ca şi Moise şi a fost despărţitor de ape. Căci, odată, adunându-se la dânsul lângă râul Hovar mult popor evreiesc, au năvălit asupra lor tâlharii haldeilor, iar el a făcut cu rugăciunea sa de s-a despărţit apa râului şi a dat calea uscată popoarelor celor prigonite, ca să scape în partea cealaltă. Popoarele evreieşti au trecut pe uscat, iar haldeii, care au îndrăznit a alerga după dânşii pe aceeaşi cale, au fost acoperiţi de apă şi au pierit.

Judecând în Babilon seminţia lui Dan şi a lui Gad şi văzându-i că nu cinsteau pe Domnul, ci prigoneau pe cei ce păzeau legea Lui, a trimis asupra locaşurilor lor balauri şi jivine, care mâncau pe copii şi dobitoacele lor. Apoi, fiindu-i milă de rana cea aducătoare de moarte a acelora, a izgonit de la dânşii balaurii şi jivinele cu rugăciunea.

Într-o vreme de foamete a înmulţit popoarelor hrană îndestulată, cu rugăciunile sale către Dumnezeu, şi pe cei slăbiţi de foame până la moarte, i-a întors la viaţă de la porţile morţii.

După aceea, el s-a sfârşit cu sfârşit mucenicesc; căci, văzând pe poporul său, care era cu dânsul în robie, că se împărtăşea la slujirea idolilor cu haldeii şi se obişnuise

la toate lucrurile cele necurate ale acelora, îi mustra şi-i îndemna să înceteze cu acele fărădelegi, îngrozindu-i cu mânia lui Dumnezeu. De aceea, mai-marele evreilor, care se dăduse la păgânătatea haldeiască, umplându-se de mânie, l-a ucis pe el, rupându-l cu caii. Iar trupul lui cel rupt, adunându-l popoarele, l-au îngropat în satul Maur, în mormântul lui Sim şi al lui Apfaxis, strămoşii lui Avraam. Acolo se adunau la mormântul lui mulţime de popoare evreieşti, unde săvârşeau rugăciunile lor către Domnul Savaot, Căruia se cuvine slava, în vecii vecilor. Amin.

Sinaxar - Pomenirea Sfântului prooroc Iezechiel

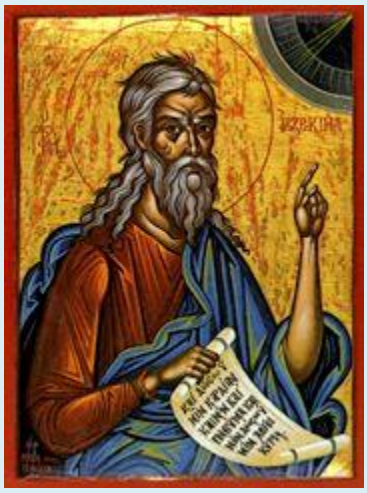

Tot în această zi (21 iulie), pomenirea Sfântului prooroc Iezechiel

Acesta era fiul lui Vuzi, din Arira, pământul părinţilor şi a proorocit 20 de ani, apucând mai înainte de întruparea Domnului cu patru sute şaptezeci şi şapte de ani. Iar când au fost robiţi evreii în Babilon, a fost dus şi el împreună cu ei. Şi după ce a proorocit multe proorocii poporului iudeu, a dat şi acest prea mărit semn, adică: să ia aminte la râul Babilonului cel numit Hovar şi când vor vedea că seacă, atunci să aibă nădejdea că va să vină asupra Babilonului secera pustiirii; iar când vor vedea creşterea apei, atunci să aibă nădejdea că se vor întoarce la Ierusalim.

Deci locuind acolo, odată s-au adunat la dânsul mulţi evrei, fiindcă se temeau ca nu cumva caldeii să se scoale asupra lor şi să-i omoare. Pentru aceasta proorocul a făcut ca să stea apa râului, pe care trecând-o evreii de cea parte au scăpat; iar caldeii de vreme ce au îndrăznit ca să-i izgonească pe dânşii s-au înecat în râu.

Altădată, prin rugăciunea sa, a dat evreilor celor ce flămânziseră hrană îndestulată de peşte; şi multora ce leşinaseră le-a cerut de la Dumnezeu viaţă şi mângâiere.

Oarecând caldeii necăjind pe poporul iudeu, Iezechiel a mers la mai-marii lor şi făcând înaintea lor semne, i-a înfricoşat şi i-a făcut să înceteze a mai supăra pe Israel.

În vremea când israelitenii strigau că au pierdut nădejdea, şi mai mult nu nădăjduiesc a se libera de robie, proorocul acesta cu minunea învierii oaselor celor morţi, pe care a văzut-o în vedenie, a înduplecat pe popor că este nădejde de liberarea lui Israel.

Acesta a văzut forma Bisericii, precum a văzut-o şi Moise, şi a zis că iarăşi se va zidi, precum a zis şi Daniel.

Acesta a pedepsit la Babilon pe seminţia lui Gad, fiindcă acesta a păcătuit Domnului, socotind că păzeşte Legea Domnului. Şi a făcut ca şerpii să le omoare pruncii şi dobitoacele lor. Şi mai înainte le-a spus că nu se va întoarce poporul lui Israel la Ierusalim, ci vor rămâne la mideni, până când vor părăsi rătăcirea şi răutatea lor.

Pentru aceasta şi seminţia lui Gad, nesuferind să audă acestea, a omorât pe acest fericit prooroc, ca pe unul ce li se împotrivea în toate zilele şi-i mustra pentru închinarea idolilor.

Deci l-a îngropat pe el poporul lui Israel în ţarina lui Tur, în mormântul lui Arfaxad. Şi este mormântul acestuia peştera îndoită; iar îndoită se zice căci este ascunsă, şi are înăuntru întoarcere, care o arată pe ea a fi două peşteri.

Proorocul acesta era la chipul trupului în acest fel: lungăreţ la cap, statul de mijloc, uscat la faţă şi barba având-o deasă, lungă şi ascuţită.

Sorin Ioniţe - Calendar Ortodox - Sfinţii cuvioşi Simeon şi Ioan pustnicul; Sfântul proroc Iezechiel; †) Sfinţii cuvioşi Rafael şi Partenie, de la Agapia veche

CALENDAR ORTODOX

Sfinţii cuvioşi Simeon şi Ioan pustnicul

Sfântul cuvios Simeon şi Ioan pustnicul erau prieteni din tinerețe, mai ales că erau și concetățeni din Emesa Siriei. S-au născut în vremea domniei lui Justinian (527-563) și au răposat după sfârșitul domniei lui Mauriciu (602). Chemările sihăstriei au bătut puternic în poarta sufletului lor. Ducându-se la Ierusalim de praznicul Înălțării Sfintei Cruci nu s-au mai întors în Emesa.

Tropar, glasul 4: Dumnezeul părinţilor noştri, care faci pururea cu noi după blândeţile Tale, nu îndepărta mila Ta de la noi; ci pentru rugăciunile lor, în pace îndreptează viaţa noastră.

La Mănăstirea cuviosului Gherasim de lângă Iordan au fost tunși monahi chiar de egumenul mănăstirii, Sfântul Nicon. După aceea au mers în pustiu unde au viețuit timp de patruzeci de ani. Ioan a rămas aici toată viața, pe când cuviosul Simeon s-a întors în Constantinopol și a trăit în mijlocul lumii, dar se ruga să nu-i fie descoperit modul de viață.

Prefăcându-se că este nebun, Simeon s-a dus la Emesa, unde a săvârșit multe minuni, vindecând bolnavii de tot felul de boli, dar a și îndrumat pe mulți păcătoși prin pocăință la viața duhovnicească autentică.

Sfântul proroc Iezechiel

Sfântul proroc Iezechiel este al treilea dintre profeții mari și a trăit în veacul al VI-lea înainte de Hristos. Era fiul preotului Buzi din Arira. Iezechiel a fost unul dintre robii Ierusalimului aduși forțat de regele Nabucodonosor al Babilonului în anul 597 pe malul râului Chebar din Chaldeia. Împreună cu Iezechiel mai erau Daniil și cei trei tineri: Anania, Azaria și Misail și regele Iehonia al Ierusalimului.

Tropar, glasul 2: A proorocului Tău Iezechiel pomenire, Doamne, prăznuind, printr-însul Te rugăm, mântuieşte sufletele noastre.

După cinci ani de robie Iezechiel a început a prooroci. Și-a împlinit misiunea profetică timp de 22 de ani, adică până în anul 572. A fost căsătorit și a fost proorocul evreilor duși în robia babilonică. Nu știm însă când și unde a murit.
După o veche tradiție iudaică ar fi fost omorât de evreii din seminția lui Gad din pricina nenorocirilor proorocite și a fost îngropat în țărâna lui Tur, în mormântul lui Afrazad.

Cartea proorocului Iezechiel compusă din 48 de capitole are cuvinte de asprime înspăimântătoare pentru fiii lui Israil. Aceștia ajunseseră într-o mare prăbușire sufletească din pricina robiei în care se aflau.

De asemenea, în cartea sa sunt prezente și douăzeci și două de viziuni privitoare la Mântuitorul Hristos (Mesia).

Viața proorocului Iezechiel a fost scrisă de Sfântul Epifanie, episcopul Ciprului, Fericitul Ieronim și alți scriitori bisericești.

Sfântul cuvios Rafael

Cuviosul Rafael s-a nevoit în străvechiul aşezământ călugăresc Agapia din Deal, în veacul al XVI-lea. Acesta a fost cinstit mai ales în Moldova, ca unul dintre marii Sfinţi români, ale cărui sfinte moaşte le-a căutat, spre a le săruta, însuşi Sfântul ierarh Dosoftei, mitropolitul Moldovei.

Sfântul Rafael s-a născut, după unele izvoare, în satul Bursucani, din ţinutul Bârladului, fiind fiul unor părinţi virtuoşi şi de neam bun. Faima despre viaţa duhovnicească înaltă a călugărilor din „Mănăstirea lui Agapie”, trecând de hotarele Moldovei şi chiar dincolo de Carpaţi, atrăgea pe mulţi iubitori de Hristos.

Cuviosul, ascultându-şi chemarea lăuntrică şi purtând întru sine frica de Dumnezeu, vine aici cu dorinţa de a urma calea cea strâmtă şi mult bătătorită de sihaştrii cei din veac. Mult s-a minunat văzând viaţa de aspră nevoinţă, rugăciunea şi tăcerea părinţilor. Dar mai mult a fost cucerit de duhul dragostei celei nefăţarnice.

Cu iubirea de Hristos în suflet şi cu îndrăzneala cea bună fiind într-armat, s-a făcut ucenic părinţilor. Învăţa de la ei că ascultarea este mai mare decât toate şi că numai cei curaţi cu inima pot intra în împărăţia lui Dumnezeu, dar pentru a dobândi

neprihănirea este nevoie de multă silinţă a firii. Pătrunde, cu vremea, tainele vieţii duhovniceşti, străduindu-se să se asemene părinţilor în osteneli, rugăciune şi smerenie.

După îndelungă ascultare, ucenicul a luat pe umerii săi jugul cel bun al lui Hristos şi, îmbrăcat fiind în chipul cel monahicesc, a primit numele de Rafael, care se tâlcuieşte „Dumnezeu aduce vindecare”. Cu nemăsurată râvnă se silea să dobândească, deopotrivă, toate virtuţile şi, astfel, s-a făcut locaş al tuturor bunătăţilor duhovniceşti, încât toţi luau aminte la el, căutând să-l urmeze. Viaţa de nevoinţă a acestui purtător de Dumnezeu este mult învăluită în taină.

Dar se ştie că părinţii de la Agapia ţineau o rânduială a locului de la care nu s-a abătut nici ascultătorul monah Rafael. Călugării vieţuiau în obşte, iar cine era întărit şi râvnea la viaţa cea liniştită a pustiei, cu binecuvântare, pleca să se nevoiască în sihăstrie împreună cu un bătrân, mai târziu, poate, şi singur. Munţii sunt martori tăcuţi ai nevoinţelor Sfinţilor.

La tot pasul apar tainiţe potrivite nevoinţei. Stânci scobite, peşteri, poieni însorite, obcini unde pădurea începe să dispară, au fost întotdeauna locuite de sihaştri. Această cale binecuvântată a urmat-o şi fericitul Rafael, care, asemenea unui vultur în înălţimi, s-a însingurat în inima muntelui. Pustnicii, acele făclii strălucitoare ce au luminat cu viaţa lor îngerească pustietatea muntelui, i-au dezvăluit tainele lucrării duhovniceşti săvârşite cu mintea.

Dar desăvârşita călăuză i-a fost liniştea cea sfântă spre aflarea celor cereşti, iar prin rugăciunea curată s-a ridicat mai presus de cele pământeşti şi a văzut slava lui Dumnezeu, cât i-a fost îngăduit.

Rodul ostenelilor sihăstreşti şi ale rugăciunii neîncetate a fost dobândirea darurilor înalte, care cu anevoie pot fi înfăţişate în cuvânt. Dumnezeu cel iubitor de oameni, Care vrea mântuirea tuturor, a rânduit ca să fie îndrumător al fraţilor din obşte, căci, prin viaţa sa îngerească şi prin înţelepciunea cea mai presus de fire, pricinuia tuturor uimire. În Condica Sfântă şi în pomelnicele vechi este numit „Fericitul stareţ Rafael”.

Toţi îl priveau ca pe o icoană a virtuţilor. Sfeşnic de lumină era sihaştrilor, dar şi părinte iubitor creştinilor din satele Moldovei care veneau la el ca la un liman, pentru rugăciuni, tămăduiri şi ajutor în tot felul de nevoi, în vreme de pace sau de cumpănă pentru ţară.

După trecerea din lumea aceasta, ucenicii, cunoscându-i viaţa şi nevoinţele şi văzând minunile care se făceau la mormântul său, i-au dezgropat trupul pe care l-au aflat bine mirositor. A fost aşezat în biserică spre închinare.

Odor de mare preţ era pentru Moldova, pentru că veneau credincioşii să se închine la sfintele sale moaşte, mai ales la hramul Mănăstirii Neamţ, când avea loc pelerinajul la Mănăstirile Neamţ, Agapia şi Secu.

Tropar, glasul 5: Următori şi împlinitori ai Evangheliei lui Hristos, cuvioşilor părinţi Partenie şi Rafail, sihaştrii prea luminaţi ai munţilor Moldovei; ostenindu-vă cu postul şi cu rugăciunea, aţi dobândit de la Dumnezeu aripi ale sufletului vostru, pentru aceasta vă rugăm să ne trimiteţi de la Hristos milă şi har celor ce prăznuim cu dragoste pomenirea voastră!

La Agapia veche acest pelerinaj continuă şi azi, cu toate că trupurile întregi ale Sfinţilor au fost tăinuite din pricina vitregiei vremurilor.

Sfântul cuvios Partenie

Sfântul Partenie, părintele cel sfânt şi minunat, vrednic urmaş al sihaştrilor din Munţii Agapiei, a vieţuit în aceste locuri în veacul al XVII-lea. Sfântul ierarh Dosoftei, mitropolitul Moldovei, care a cunoscut mulţi călugări cu înaltă viaţă duhovnicească din Moldova, îl numără pe cuviosul Partenie printre Sfinţii români cărora le-a văzut viaţa şi traiul. Ucenic al stareţului Eufrosin, ctitorul mănăstirii din Livada Părinţilor, primeşte din mâinile acestuia tunderea în schima monahală.

Cât a stat în viaţa de obşte, cât s-a nevoit în sihăstrie, nu putem şti. Tradiţia spune despre el că a sihăstrit în muntele Scaunele, după pilda părinţilor de odinioară. Nevoinţa lor era aceasta: ziua se rugau în singurătate, mai ales citind Psaltirea, pe care o ştiau pe dinafară, iar la apusul soarelui gustau puţin din pâine şi legume fierte, după care toată noaptea se nevoiau, rostind cu mintea rugăciunea lui Iisus, iar cu mâinile împletind coşuri.

Aţipeau doar câte puţin când oboseau, în laviţe (scaune), aşezate între trunchiurile de brazi. Această nevoinţă continua fără întrerupere până dimineaţa. Ucenicii duceau coşurile la târg, unde le vindeau, iar cu banii astfel câştigaţi, cumpărau hrană şi cele necesare traiului pustnicesc. De la aceste „scaune” muntele şi poiana au primit numele de Scaunele.

Părintele Partenie este şi el numărat în rândul egumenilor Agapiei. Mulţi călugări şi pustnici s-au mântuit prin rugăciunea şi povăţuirea sa blândă. Era luminat şi plin de toată înţelepciunea, că, având dragoste de Sfintele Scripturi şi de cărţile Sfinţilor Părinţi, s-a îngrijit ca fraţii din obşte să nu fie lipsiţi de aceste comori nepreţuite în vremuri când cu anevoie şi cu mare cheltuială se dobândeau. Avea darul tămăduirii şi alunga demonii din cei îndrăciţi. Pentru viaţa sa sfântă, dintotdeauna a fost cinstit de călugări şi de credincioşi.

Mărturie a vieţuirii sale sfinte şi minunate este şi faptul că, după moarte (pe la anul 1660), trupul i-a fost găsit nestricat. Cu adâncă evlavie şi nădejde veneau să se închine la sfintele sale moaşte călugări şi credincioşi de pretutindeni.

Sfintele moaşte ale cuviosului Partenie au fost tăinuite, poate, odată cu ale cuviosului Rafael. Aceşti doi mai luminători ai călugărilor întregesc şirul părinţilor din veac, ce s-au sfinţit prin mari nevoinţe în „Mănăstirea lui Agapie” şi în împrejurimile ei.

Pentru rugăciunile lor, Hristoase Dumnezeule, miluieşte-ne pe noi. Amin.

Proloage 21 iulie

Luna iulie în 21 de zile: Prea cuvioşii părinţii noştri Simion şi Ioan pustnicul (sec.VII).

Aceştia au trăit în cetatea Edesa, care se afla în Siria, pe vremea împărăţiei lui Iustin cel tânăr (565-578). Ioan era în vârstă de 24 de ani, având femeie tânără, şi trăia lângă tatăl său, bătrân, căci mama sa murise iar Simion era neînsurat, trăind lângă mama sa, bătrână de 80 de ani. Şi, fiind cuprinşi de dumnezeiasca dragoste, s-au dus, împreună, la Sfânta cetate a Ierusalimului şi, închinându-se împreună Crucii, celei făcătoare de viaţă, a Domnului, au mers la mănăstirea Sfântului Gherasim, unde au luat sfântul chip călugăresc, de la cuviosul Nicon, cel ce era atunci egumen, acolo. Dar au ieşit din mănăstire, mai înainte de a împlini ei şapte zile, precum au obiceiul a păzi monahii de curând tunşi în călugărie. Deci, mergând ei în pustie, au rămas acolo patruzeci de ani, înfruntând petrecerea cea grea, cu toată nevoinţa.

Deci, după aceasta, Ioan a rămas în pustie, până la sfârşit, iar fericitul Simion s-a întors în Sfânta cetate şi, închinându-se la mormântul Domnului, s-a rugat să-i ajute să fie ascuns de oameni.

Şi, făcându-se că este nebun, s-a dus în cetatea Emesa, săvârşind, spre folosul oamenilor, multe minuni, prin această prefacere a lui şi răposând în Domnul.

Şi, s-au deşteptat, ca dintr-un somn, emesenii, abia după moartea lui, cunoscând că viaţa şi nevoinţele acestui minunat Simion au fost viaţa şi slujirea unui doritor al lui Hristos, care a petrecut în Emesa, ca şi cei de demult, în mijlocul sodomenilor, fără a se intina de păcatele lor.

Deci, s-a săvârşit cuviosul Simion, în ziua de 21 a lunii iulie, iar după el şi cuviosul Ioan, însoţitorul lui de pustnicie care a adormit, cu fericit sfârşit, în pustiul Iordanului.

Întru această zi, pomenirea Sfântului prooroc Iezechiel (sec. VI i.Hr.)

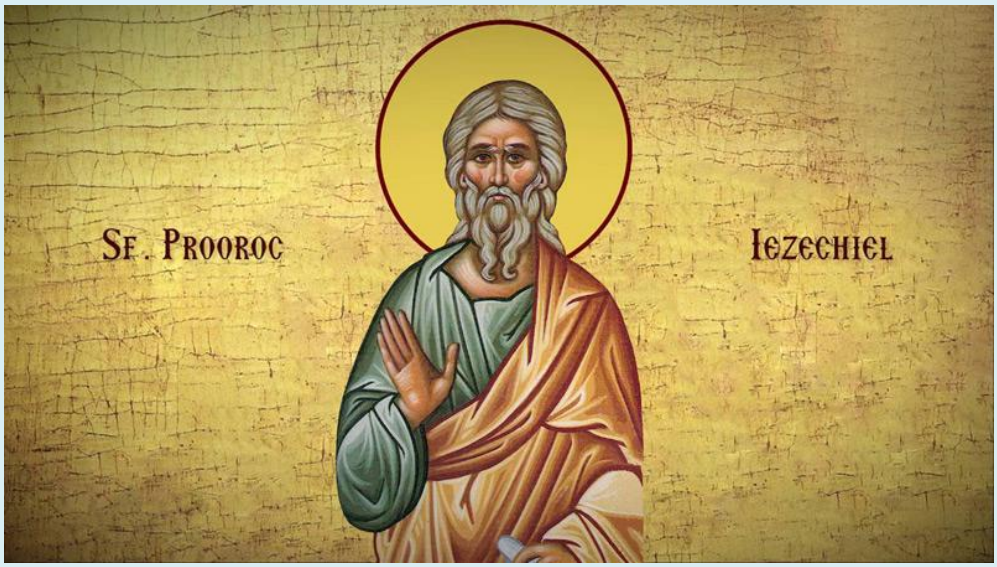

Acesta a fost unul din proorocii mari ai Legii vechi şi era fiul lui Buzi, din seminţia preoţească a lui Levi. A proorocit timp de douăzeci de ani, cu cinci sute şaptezeci de ani înainte de întruparea Domnului, pe vremea robiei Babilonului, fiind el însuşi printre evreii duşi în robie, la râul Chebar, din ţara caldeenilor. Proorocia lui este cuprinsă în cartea lui Iezechiel, cu patruzeci şi opt de capitole, din Vechiul Testament.

Iezechiel a fost pus de Domnul Dumnezeu străjer peste casa lui Israel şi semn de prevestire. Chemarea lui era să încredinţeze poporul cel îndărătnic şi năpăstuit că Dumnezeu este tare şi puternic, că Dumnezeul lui Israel este stăpânul lumii întregi, că El nu vrea moartea poporului, ci, să se întoarcă, din desfrânarea cea cu idolii, la Dumnezeul cel viu şi să fie ca o mireasă credincioasă bărbatului ei.

Maica Domnului a fost văzută de prooroc, ca o uşă încuiată, prin care avea să treacă numai împăratul Mesia, noul David, slujitorul Domnului.

Dar, de vreme ce israelitenii strigau: "S-a pierdut nădejdea noastră, nu mai nădăjduim în slobozirea noastră din robie," pentru aceasta, cu vederea oaselor moarte, care învia, Domnul a încredinţat poporul, că este nădejde de mântuire, din oase moarte, Dumnezeu poate ridica o lume nouă. Nimic nu este pierdut, Dumnezeu este păzitorul lui Israel. El este tare şi puternic. Înnoirea nu va veni, însă, decât după o vreme de ispăşire a păcatelor.
Tradiţia Bisericii spune că profetul Iezechel a primit sfârşit mucenicesc, ucis de cei care trecuseră la legea idolească.

Dumnezeului nostru slavă!

Întru această zi, cuvânt al Sfântului Atanasie, că mulţi drepţi mor, cu moarte rea şi mulţi păcătoşi, cu moarte bună.

Era un sihastru călugăr, cu semne şi cu minuni strălucit şi avea împreună cu el, un ucenic în pustie. Iar, într-una din zile, s-a întâmplat că a mers ucenicul lui în cetate, unde era un stăpânitor rău, netemându-se de Dumnezeu. Pe aceasta, ucenicul stareţului l-a văzut mort şi mult popor mergând după el, cu lumânări şi cu tămâieri şi cu cinste mare petrecându-l la groapă. Iar, după ce s-a întors ucenicul în pustie, a aflat pe povăţuitorul său, pe cinstitul stareţ, mâncat de o fiară.

Şi a început a se tângui mult şi a plânge după stareţ, zicând către Dumnezeu: "Doamne, cum se face, că a murit acel stăpânitor rău, cu atâta slavă, iar acest sfânt duhovnic, părintele meu stareţ a luat o astfel de moarte, fiind mâncat de fiară?"

Deci, aşa plângând el şi vorbind întru sine, s-a aflat lângă el îngerul Domnului, şi i-a zis: "De ce te tânguieşti şi plângi după stareţul tău? Pentru că acel stăpânitor rău avea şi el o faptă bună, şi, pentru acea faptă bună, cu cinstită îngropare, şi-a luat plată sa, pe pământ. Iar, dincolo, se duce ca un osândit. Iar, povăţuitorul şi învăţătorul tău, cinstitul stareţ, întru toate a plăcut lui Dumnezeu şi era cu toate bunătăţile împodobit, însă, avea şi el, ca un om, puţină prihană: şi, prin acea amară moarte, i s-a iertat lui greşeala sa şi s-a dus din viaţa aceasta, cu totul curat întru bucuria Domnului său."

Deci, aceasta ştiind-o, fraţilor, să cunoaştem şi noi că nimic nu se face pe pământ, fără de rânduiala şi purtarea de grijă a lui Dumnezeu, ci, peste tot pământul şi în ceruri, sunt judecăţile lui Dumnezeu şi purtarea Lui de grijă, pentru toate făpturile Lui.

Dumnezeului nostru slavă!

Întru această zi, cuvânt despre pocăinţă.

Până ce eşti viu, pocăieşte-te chiar de ai greşi şi în ziua cea mai de pe urmă, pe care zaci, trăgându-ţi sufletul şi vrând să ieşi din viaţa aceasta, pocăieşte-te, că nu te va lăsa pe tine iubirea de oameni a lui Dumnezeu.
Şi să nu-mi zici mie: "Cum, sau în ce chip? Că sunt plin şi cuprins de stricăciune şi de răni şi, în ziua cea mai de pe urmă a vieţii mele, putea-voi oare să mă mărturisesc?"

Poţi foarte bine, Roagă-te şi, din casa ta, să rânduieşti să se facă milostenie, la săraci. Tu acolo te duci, iar casa ta rămâne aici. Şi să nu-mi zici mie: "Cum mă voi mântui?" Său: "Cum mă voi curăţi?" Când Dumnezeu lucrează, nu pune tu hotare. Că-ţi zice: "Dacă tu n-ai ajuns să te îngrijeşti de sufletul tău, fiind în viaţă, apoi, măcar la sfârşitul vieţii tale, să porunceşti la ai tăi, să dea, la săraci, şi ajutători să ţi se facă ţie ai tăi, prin milostenii şi jertfe. Şi să scrii în aşezământul tău, că, împreună cu fiii tăi şi cu neamurile tale, să fie părtaşi la moştenirea ta, şi Stăpânul ceresc, Cel ce a zis: "Pe săraci să hrăneşti şi Eu, pentru ei, voi fi chezaş şi nu te voi lipsi de Împărăţia Cerurilor."

Deci, să nu socotească nimeni, ca o minciună, milostenia făcută după moarte, pentru că este bună, bine plăcută şi primită la Dumnezeu. Căruia I se cuvine slavă în veci! Amin.

Sfântul Nicolae Velimirovici – Proloagele de la Ohrida - Pomenirea Sfântului proroc Iezechiel

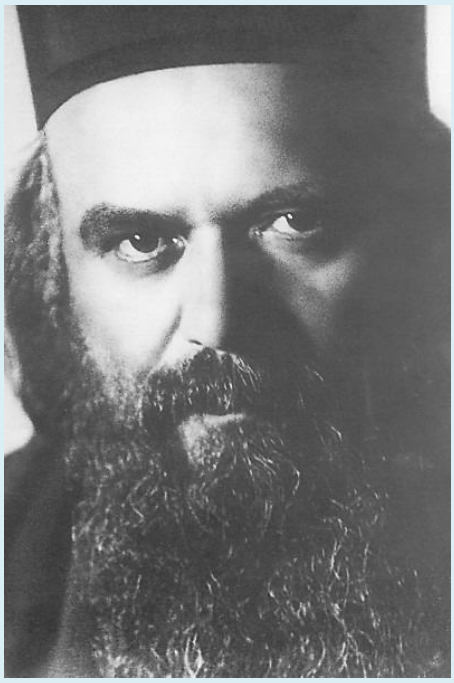

Iezechiel a fost feciorul unui preot din cetatea Sarir. El a fost luat în robia babiloniană împreună cu regele Iehoiachim şi mulţi alţii din poporul lui Israel. Iezechiel a prorocit timp de douăzeci şi şapte de ani în robia babiloniană.

El a fost contemporanul proroculuiIeremia. Pe când Ieremia învăţa poporul şi prorocea la Ierusalim, Iezechiel prorocea şi învăţa poporul evreu luat rob în Babilon.

Prorociile lui Ieremia erau cunoscute în Babilon, iar ale lui Iezechiel, la Ierusalim. Amândoi aceşti bărbaţi sfinţi proroceau într-un mod minunat: prorociile lor consunau între ele mergând în acelaşi sens, ambii prooroci fiind prigoniţi şi torturaţi de poporul cel necredincios al lui Israel.

Sfântul Iezechiel a avut vedenii înfricoşate şi nemaiauzite. La râul Chebar, Iezechiel ***a văzut cerurile deschizându-se şi un nor mare şi un val de foc, care răspândea în toate părţile raze strălucitoare; iar în mijlocul focului strălucea ca un metal în văpaie. Şi în mijloc am văzut ceva ca patru fiare, a căror înfăţişare semăna cu chipul omenesc. [...] Toate patru aveau câte o faţă de om înainte, toate patru aveau câte o faţă de leu la dreapta, toate patru aveau câte o faţă de bou la stânga şi toate patru mai aveau şi câte o faţă de vultur la spate (Iezechiel 1: 4-5, 10).*** Faţa de om arăta pe Domnul Iisus Hristos întrupat în chip de om; faţa de leu

arăta dumnezeirea Lui; faţa de bou arăta jertfa Lui, iar faţa de vultur arăta învierea şi înălţarea Lui.

Într-o altă vedenie Sfântul proroc Iezechiel a văzut învierea morţilor. Prorocul a văzut o vale plină de oase uscate şi moarte, asupra cărora pogorând Duhul lui Dumnezeu, ele s-au trezit la viaţă şi s-au ridicat pe picioarele lor.

El a mai văzut în duh şi cumplita distrugere a Ierusalimului, când mânia lui Dumnezeu i-a ucis pe toţi, în afară de aceia însemnaţi cu litera grecească Tau, care corespunde literei noastre T şi care simbolizează Crucea.

Răutatea evreilor nu 1-a ocolit pe acest bărbat dumnezeiesc. Ei 1-au urât pentru că le-a arătat hidoşenia caracterului lor şi păcatele lor şi de aceea 1-au legat de cozile a doi cai care fugind, 1-au sfâşiat în două.

El a fost îngropat în mormântul lui Sem, fiul lui Noe.

Cântare de laudă la Sfântul proroc Iezechiel

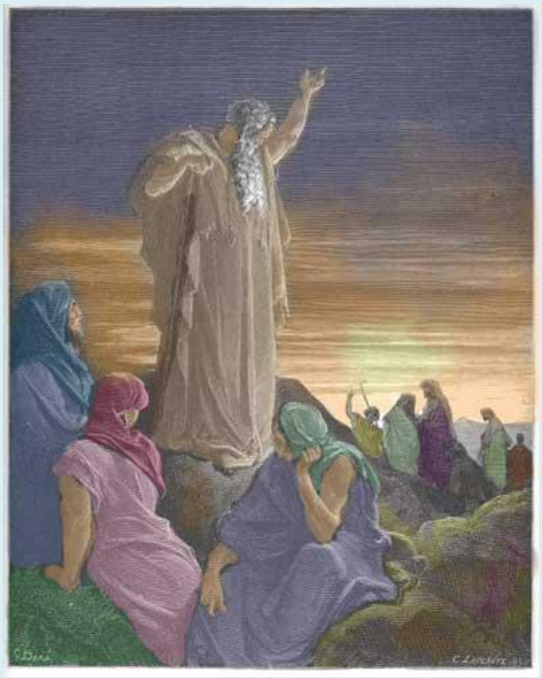

Ezekiel preaching

Prin a lui Dumnezeu voie, Iezechiel vedenie a avut:
Un câmp larg, nesfârşit plin de oase moarte de om.

Iezechiel de sus a auzit un glas:
Fiul omului, vezi tu aceste oase?
Ele odinioară au fost vii, oameni vii
Ce pe pământ ca oaspeţi ai Mei s-au bucurat;
Eu bogat la masa mea lor le-am slujit,
Dar puţini Mi-au mulţumit aşa cum se cuvine.
Voieşti oare să învii aceste oase?

Prorocul s-a spăimântat şi a rămas în uimire:
„ O, Doamne, Doamne, Tu singur ştii!
De porunceşti, vii poţi ca să le faci iară!"

Apoi s-a pornit cutremur, huruit şi tunet,
Şi prorocul văzut-a minunea: cum oasele vii s-au făcut.
Oasele s-au ridicat şi s-au unit,
Fiecare la a lui încheietură;
Crescut-au apoi pe ele vene, piele şi trup.

Prorocul tremurând de spaimă martor minunii a fost,
Şi L-a slăvit pe Domnul, cu tot trupul şi sufletul.

Ale proroculuі graiuri rostite în Duhul
Domnul cel înviat le-a arătat aievea.
Când Duhul va voi, morţii vor învia,
În trupuri duhovniceşti, transfigurate.
Atunci credincioşii se vor veseli în Domnul,
Şi-mpărăţi-vor veşnic în Cerurile Lui.

Sfântul Ezechiel, profet

23 iulie (latin)
21 iulie (bizantin)

Unul din cei „patru profeţi majori”, Ezechiel era fiul preotului Buzi, care trebuie să fi fost preot din Ierusalim. Din introducerea cărţii, aflăm că Ezechiel era unul din prizonierii evrei deportaţi împreună cu regele Ioiachin în Mesopotamia de Nabucodonosor, regele Babiloniei - după prima cucerire a Ierusalimului, în 597 î.C. - care s-au stabilit de a lungul marilor canale de irigaţie. Ezechiel a trăit la Tel-Abib (în ebraică „Spice de grâu”, în babiloniană „Colina potopului”), pe marginea râului Kebar, un canal al Eufratului între Babilonia şi Nipur. În sânul comunităţii de exilaţi, Ezechiel a reuşit să-şi facă un loc de prestigiu, încât în casa lui se adunau bătrânii poporului pentru a-i asculta cuvântul (cf 8,1; 14,1; 20,1).

Vocaţia profetului

La cinci ani de la deportare, în 592, pe când Ezechiel trebuia să aibă circa 30 de ani, a primit chemarea de profet, într-o viziune impunătoare (1,4-28). Cele patru fiinţe pluriforme, fiecare cu patru aripi, aveau asemănare de om, leu, taur şi acvilă. În Biserica antică, au devenit simbolurile celor patru evanghelii.

Dumnezeu i-a apărut lui Ezechiel ca să-l trimită ca profet la fiii infideli ai lui Israel, „încăpăţânaţi şi cu inima împietrită” (2,4), care nu aveau să-l asculte, dar care trebuiau să recunoască cel puţin că „un profet este în mijlocul lor”. În viziune, Dumnezeu a pus cuvintele sale pe buzele lui Ezechiel, o experienţă pe care profetul a simţit-o în termeni foarte concreţi: trebuia să înghită un sul scris pe dinăuntru şi pe dinafară, cuprinzând lamentaţiuni, plânsete şi jale. Profetul l-a înghiţit şi a devenit dulce ca mierea în gura sa (2,8-3,3). Dar pentru că fiii lui Israel, în încăpăţânarea lor, nu aveau să primească mesajul lui Dumnezeu, Dumnezeu însuşi a întărit fruntea lui Ezechiel făcând-o dură „ca diamantul, mai dură decât piatra”,

ca să reziste la dușmănia lor. Numai în acest fel profetul era în măsură să combată prejudecăţile lor răuvoitoare şi sentimentul lor de autosuficienţă.

Păcatul - „pe propria răspundere”

Ezechiel s-a dezlănţuit cu vigoare împotriva vechii idei de retribuţie, potrivit căreia copiii ispăşesc vinovăţiile părinţilor (cf Ex 20,5), o convingere atât de răspândită încât a devenit proverb: „părinţii au mâncat aguridă şi fiilor li s-au strepezit dinţii” (18,2). Ezechiel, în schimb, susţine responsabilitatea personală: fiecare trebuie să ispăşească propria vinovăţie. Cauza deportării în robie nu este păcatul părinţilor, ci trebuie căutată în cei deportaţi. Cu toate acestea, Dumnezeu, cel viu prin excelenţă, nu vrea moartea păcătosului, ci să se întoarcă, să se căiască, şi să fie viu (18,23). Dar pentru că la mesajul său, compatrioţii lui deportaţi împreună cu el în Mesopotamia nu dădeau nici un semn de răspuns, incapabili să se deschidă la cuvântul lui Dumnezeu, Ezechiel s-a văzut constrâns să le vestească realităţi dureroase şi incomode. El a comparat rolul profetului cu cel al unei santinele (3,17; 33,7) chemată să dea alarma ori de câte ori sesiza păcate grave în rândul poporului: „fiţi atenţi la pericolul, la pedeapsa lui Dumnezeu care planează asupra voastră”. Erau mulţi în acel timp profeţii falşi care narcotizau conştiinţa poporului cu promisiuni înşelătoare şi fericire ieftină (12,22).

Profetul acţiunilor simbolice

Mai mult decât prin cuvinte, Ezechiel a prorocit căderea Ierusalimului prin acţiuni simbolice. Dintre acestea, un loc a parte îl ocupă una mai puţin cunoscută. Pe o tăbliţă de lut a trasat profilul cetăţii Ierusalimului, a construit împrejur terase şi turnuri de asediu, şi el însuşi s-a aşezat în tabăra celor care asediau oraşul, punându-se să zacă la pământ pe partea stângă timp de 390 de zile, corespondentul anilor de păcat ai Israelului, de la Solomon pînă la robia babilonică. Apoi, s-a întors pe partea dreaptă pentru alte 40 de zile, corespondent al anilor de pedeapsă a lui Iuda prin exil (4,1-8).

În tot acest timp, profetul trebuia să mănânce pâine frământată cu materiale impure şi bălegar de vite, cu porţii raţionalizate, şi apa, tot la fel, în porţie bine măsurată, după cum se întâmplă în condiţii de asediu (4,9-17). În timpul acestor acţiuni simbolice ciudate, Ezechiel suferea nu numai la nivel fizic, dar şi în suflet. Astfel, Dumnezeu i-a vestit că mireasa lui iubită, „bucuria ochilor săi” urma să-i fie luată de o moarte neaşteptată şi Ezechiel nu ar fi trebuit nici să plângă nici să poarte doliu, pentru a spune tuturor prin comportamentul său ieşit din comun că deportaţii

din Ierusalim nu ar mai fi avut nicio posibilitate de a-i plânge pe căzuţii lor (24,15-27).

Nu sunt puţine gesturile şi comportamentele ciudate ale profeţilor lui Israel prezentate în Sfânta Scriptură, dar când le citim pe cele ale profetului Ezechiel, uneori apar deosebit de excentrice.

Enigmatice apar însă viziunile lui despre templul din Ierusalim (8-11). Oraşul însuşi devenise o vie sălbatică, bună numai de aruncat în foc (15,1-8). Dumnezeu o luase cândva ca pe o nou născută abandonată în mizerie, purtând încă pe trup sângele naşterii, o nutrise cu iubirea lui pentru a o lua de mireasă când a crescut şi s-a făcut splendidă prin frumuseţea ei, dar ea, prin idolatrie, s-a redus la o prostituată disponibilă pentru oricine (cap. 16). Din destinul neruşinatei sale surori Israel, Iuda ar fi trebuit să înţeleagă unde duce nebunia comportamentului ei, în schimb, a făcut şi mai rău. De aceea, va trebui să bea paharul surorii Samaria, pocalul urâciunii şi al distrugerii (23,33).

Mesajul lui Ezechiel a avut o confirmare înspăimântătoare când „a cincea zi a lunii a zecea, în anul al unsprezecelea al deportării" (586 î.C.), un fugar de la Ierusalim a adus ştirea teribilă: Cetatea a căzut! (33,21).

Profetul, omul speranţei

Din acest moment, profetului i s-a poruncit să vestească mesaje diametral opuse: acum trebuia să combată disperarea care se înstăpânea în rândul deportaţilor şi să trezească speranţa într-un viitor de mântuire, care avea să sosească cu aceeaşi siguranţă a nenorocirii îndurate.

În a doua parte a activităţii sale profetice (586-571), Ezechiel proroceşte judecata divină asupra popoarelor păgâne limitrofe şi restaurarea regatului lui Israel: la condamnarea popoarelor păgâne, urmează făgăduinţa mântuirii viitoare. Distrugerea Ierusalimului a răpus şi curajul de a mai trăi a deportaţilor, pînă atunci încă plini de încredere; acum, se simţeau ca morţi.

Profetul, într-o viziune grandioasă, a văzut ca o câmpie nesfârşită plină de oase goale, asupra cărora Spiritul lui Dumnezeu a început să sufle, redându-le viaţa. Readucerea la viaţă a scheletelor şi deschiderea mormintelor vestea reînsufleţirea, eliberarea şi întoarcerea poporului în patrie. Lectura creştină a văzut în aceste imagini o referinţă la învierea din morţi prin puterea Duhului Sfânt. În legătură cu repatrierea, aşteptată cu certitudine, Ezechiel a dezvoltat o concepţie vizionară a

unei noi întocmiri a templului, a cetăţii sfinte şi a ţării (capitolele 40-48). Se poate vorbi astfel de eshatologie imanentă istoriei, întrucât de acum încolo, istoria va con-tinua în condiţii antropologice, religioase şi sociologice cu totul diferite. (…)

Lectura posterităţii

Ultima profeţie a lui Ezechiel este din jurul anului 571 î.C., în care regele Nabucodonosor, ca răsplată pentru efortul depus în calitate de instrument al judecăţii universale, primeşte făgăduinţa cuceririi Egiptului. Ezechiel a fost inelul de legătură între profetismul pre-exilic şi iudaismul post-exilic. În el se regăseşte preotul şi profetul, extaticul şi teologul, martorul lui Dumnezeu şi animatorul comunităţii. Prin proiectul său de constituţie teocratică, a devenit pionierul reformei post-exilice, încât poate fi numit pe bună măsură „părintele iudaismului".

Pentru Sfinţii părinţi ai Bisericii viziunea despre apele dulci care izvorau din partea dreaptă a templului, este profeţia lui Hristos străpuns de suliţă pe Cruce şi a Bisericii care din izvorul apelor dulci ale botezului dăruieşte oamenilor viaţa divină din belşug.

Sursa: Marile figuri ale Vechiului Testament

http://www.sfinticatolici.ro/ezechiel/

Sfântul Luca al Crimeei - Cum vor învia cei morţi la a doua venire a lui Hristos?

Cum vor învia cei morţi la a doua venire a lui Hristos? Vor învia prin puterea lui Dumnezeu: prin voia Lui se vor deschide mormintele tuturor celor răposaţi din veac, marea se va învifora cumplit şi va scoate nenumăraţii morţi ascunşi în ea. Întreg pământul se va acoperi de oase omeneşti şi va începe lucrul vestit de Dumnezeu în vedenie Sfântului proroc lezechiel: Fost-a peste mine mâna Domnului şi m-a scos Duhul Domnului, şi m-a pus în mijlocul unui câmp, şi acela era plin de oase de oameni; şi m-a purtat împrejurul lor, şi iată, erau multe foarte pe faţa câmpului, şi iată uscate foarte. Şi a zis către mine: „Fiul omului! Oare vor învia oasele acestea ?”

(Sfântul Luca al Crimeei, La porțile Postului mare, Editura Biserica Ortodoxă, Bucureşti, 2004, p. 35)

Ioan-Lucian Radu - Pacea Sfântului prooroc Iezechiel

Iezechiel (al cărui nume înseamnă Dumnezeu întăreşte) a fost deportat în Babilon, împreună cu regele Ioiachim în anul 597 î.Hr., stabilindu-se în satul Tel Abib, pe malul râului Chebar.

Contextul în care activează Iezechiel ca profet este acela al exilului babilonian, perioadă de mari încercări pentru evrei. Iezechiel este şi marele inspirat al viziunilor ample. Dintre ele, vrednice de amintit, pe lângă cea a viitorului Templu, sunt două: carul divin, înconjurat de mărire şi câmpul de oase uscate care prind carne şi viaţă, prefigurând învierea de la sfârşitul veacurilor.

Profetul Iezechiel vorbeşte, în contextul împărăției pe care Mesia o va întemeia pe pământ, despre un legământ, un legământ al păcii: *Voi încheia cu ei un legământ al păcii, legământ veşnic voi avea cu ei, voi pune rânduiala la ei, îi voi înmulţi şi voi aşeza în mijlocul lor lăcaşul meu de veci, fi-va locaşul meu la ei, şi voi fi Dumnezeul lor, iar ei vor fi poporul meu* (Iez. 37, 26-28).

După Iezechiel, pacea va fi o caracteristică esențială împărăției mesianice, sub noul legământ. În mod indirect, pacea din Iezechiel 37 semnifică întoarcerea din exil. Înseamnă eliberarea de opresiunea străină. Însă, mai exact este o eliberarea de problema perenă umană a păcatului, eliberare de sub stăpânirea străină a diavolului, eliberare care aduce armonie între Dumnezeu și oameni: *Nu se vor mai*

pângări cu idolii lor, cu urâciunile lor şi cu toate păcatele lor. Îi voi izbăvi de toate fărădelegile pe care le-au săvârşit, îi voi curăța şi vor fi poporul Meu, iar Eu voi fi Dumnezeul lor. Iar robul Meu David va fi rege peste ei şi păstorul lor al tuturor, şi ei se vor purta după cum cer poruncile Mele şi legile Mele le vor păzi şi le vor împlini (Iez. 37, 23-24).

Caracteristica epocii mesianice va fi instaurarea unei fraternități între oameni, ca urmare a noului legământ, numit „Legământul păcii". Spre deosebire de cel vechi care a fost provizoriu, Noul Legământ va avea o durată nelimitată.

Tot în epoca mesianică, lăcaşul sfânt va fi plasat în mijlocul poporului, adică, va fi în văzul tuturor popoarelor, căci altare sfinte se vor ridica printre toţi, ca mărturie că Dumnezeul Noului Legământ, este Dumnezeul tuturor.

Prin lăcaşul sfânt, plasat în mijlocul tuturor popoarelor, prezenţa lui Dumnezeu va fi cunoscută de asemenea tuturor, deoarece templul este simbolul prezenţei pacificatoare şi sacre a lui Dumnezeu.

Pr. Athanasie Negoiță observă că „Mesia va inaugura o Împărăţie a păcii în care realitatea dominantă va fi iubirea, deci, indirect şi pacea, căci aceste două realităţi sunt inseparabile".

Așadar, profetul Iezechiel vestește, cu aproape 600 de ani înainte de venirea pe pământ a Mântuitorului Hristos, că împărăția pe care Mesia o va întemeia va fi una caracterizată de o pace absolută, de o iubire desăvârșită între oameni. Această iubire, însă, nu poate exista atât timp cât ne lăsăm atrași în robia tiranică a diavolului, care, așa cum îi spune numele, provoacă separare, sciziune între noi.

Atunci când oamenii se iubesc între ei, nu poate exista în inima lor vreun sentiment de răutate, ci totul este pace și armonie întru Duhul Sfânt.

Sfântul prooroc Iezechiel

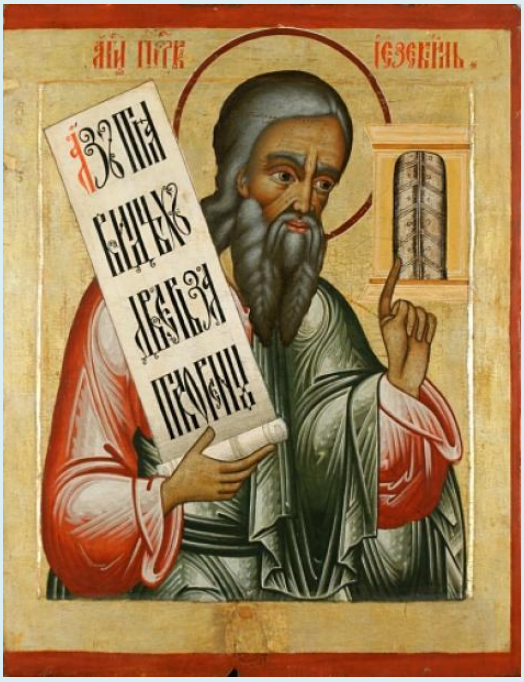

Sfântul prooroc Iezechiel a trăit în secolul al XVI-lea î.Hr. S-a născut în orașul Sarira, din tribul lui Levi, a fost fiul preotului Buzi și a devenit și el preot la rândul său. Iezechiel a fost dus în ținutul Babilonului pe când avea douăzeci și cinci de ani, împreună cu regele Iehonia și cu mulți alți evrei, pe timpul celei de-a doua invazii a Ierusalimului, de către regele babilonian Nabucodonosor.

Proorocul Iezechiel a trăit în captivitate în apropierea râului Chebar. La vârsta de treizeci de ani el a avut o viziune cu viitorul poporului evreu și al întregii omeniri. Proorocul a văzut un nor strălucitor și limbi de foc ce ardeau continuu, răspândind raze strălucitoare, în mijlocul cărora strălucea un metal ca în văpaie Acesta a mai văzut de asemenea, făpturi ce aveau formă umană însă cu patru fețe. Fiecare avea în față chip de om, în dreapta chip de leu, în stânga de bou, iar în spate de vultur (Iz. 1,10). Lângă fiecare creatură era o roată de la pământ iar marginea ei era plină cu ochi.

Deasupra capetelor părea că este o boltă cerească, strălucitoare ca de cristal. Deasupra ei se întrevedea un tron, ce părea că are strălucire de safir. Deasupra tronului era cineva în formă de om, iar în jurul Său era un curcubeu.(Iz. 1,4-28).

Părinții Bisericești au explicat că figura umană de pe tronul de safir prefigurează Întruparea Fiului lui Dumnezeu din Fecioara Maria, Tronul cel viu al lui Dumne-

zeu. Cele patru făpturi îi simbolizează pe Sfinții evangheliști: omul (Sfântul Matei), leul (Sfântul Marcu), bourul (Sfântul Luca) iar vulturul (Sfântul Ioan); roţile cu ochi simbolizează împărţirea luminii cu toate naţiunile de pe pământ. Pe când a avut această viziune sfântul prooroc a căzut la pământ înspăimântat, dar vocea Domnului i-a poruncit să se ridice. Domnul i-a spus că îl trimite să predice poporului lui Israel. Acesta reprezentând începutul slujirii lui Iezechiel ca prooroc.

Proorocul Iezechiel a prevestit oamenilor din Israel, ținuți în captivitate în Babilon, că vor avea parte de multe necazuri pentru că nu și-au păstrat credința în Dumnezeu. Proorocul a prezis vremuri mai bune pentru cei de același neam și a spus că vor pleca din Babilon, iar Templul din Ierusalim va fi restaurat.

Există două elemente importante în viziunea proorocului: vederea Templului lui Dumnezeu, în plină glorie (Iz. 44,1-10); și oasele din valea morții pe care Duhul lui Dumnezeu le readuce la viaţă (Iz.37,1-14). Viziunea Templului a fost o prefigurare mistică a umanității eliberate de munca diavolului și a construirii Bisericii lui Hristos prin actul răscumpărător al Fiului lui Dumnezeu, întrupat din Sfânta Fecioară Maria. Descrierea porții închise a sanctuarului prin care a intrat Domnul Dumnezeu (Iz. 44. 2) este o prevestire a nașterii lui Hristos de către Maica Domnului, rămânând fecioară. Apariția oaselor uscate prevestește învierea tuturor morților și viața veșnică dată de Domnul nostru, Iisus Hristos.

Sfântul prooroc Iezechiel a primit de la Dumnezeu și darul de a face minuni. Acesta, precum proorocul Moise, a împărțit apele Chebarului pentru ca evreii să poată trece pe celălalt mal scăpând astfel de prigoana caldeilor. Într-o perioadă de foamete, proorocul i-a cerut Domnului hrană pentru cei înfometați.

Iezechiel a fost condamnat la moarte pentru că l-a acuzat pe unul dintre prinții evrei de idolatrie. Legat de cai sălbatici, trupul acestuia a fost sfâșiat. Trupul său a fost luat de evrei evlavioși și a fost îngropat pe Câmpul Maur, în mormântul lui Sim și Arthaxad, strămoșii lui Avraam, din apropierea Bagdadului.

Profețiile lui Iezechiel se găsesc în cartea numită după același nume și inclusă în canonul Vechiului Testament.

Sfântul Dimitrie al Rostovului (28 octombrie și 21 septembrie) explică credincioșilor următoarele idei din cartea lui Iezechiel: dacă un om neprihănit ia calea păcatului va muri pentru aceasta, iar dreptatea sa nu va fi amintită. Dacă un păcătos se pocăieşte și respectă poruncile Domnului, acela nu va muri. Păcatele săvârşite

înainte nu vor fi aduse împotriva sa, pentru că acum a luat calea dreptății. (Iz. 3,20; 18,21-24).

Troparul proorocului, glasul al II-lea: Prăznuind pomenirea proorocului tău Iezechiel, Doamne, printr-însul Te rugăm, mântuiește sufletele noastre.

Condacul proorocului, glasul al IV-lea: Arătatu-te-ai proroc lui Dumnezeu, Iezechiele minunate, și mai înainte tuturor ai vestit întruparea Domnului, a Mielului și Ziditorului, Fiul lui Dumnezeu, Care S-a arătat în veci.

(Traducerea şi adaptarea: Lucian Filip; sursa: johnsanidopoulos.com)

Arhiereu Daniil Stoenescu - Prorocul biblic, străjer al casei Domnului

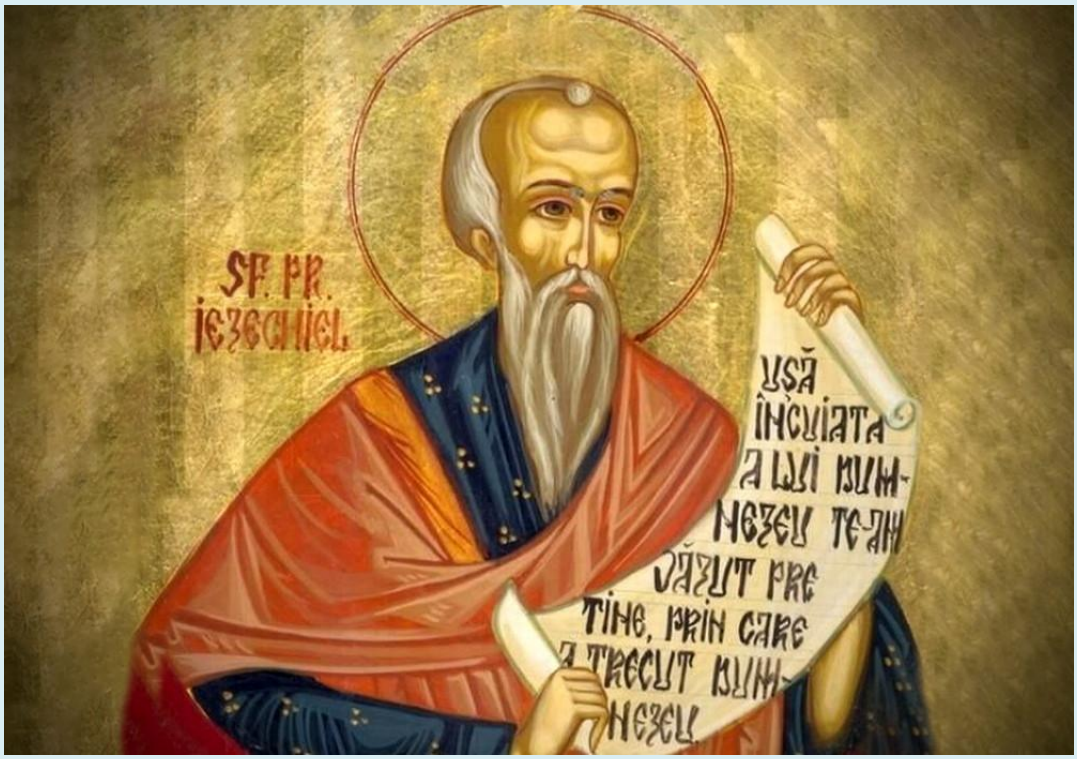

De la Moise la Sfântul Ilie şi de la Samuel la Sfântul Ioan Botezătorul, de la David la Maleahi, de la Isaia la Avacum, de la Elisei la Ioil, de la Ieremia la Agheu, de la Iezechiel la Zaharia şi de la Iona din Ninive la Daniel din Babilon, lanţul de aur al sfinţilor prooroci, încorporând şi pe toţi ceilalţi, cu nume sau fără de nume, zugrăveşte icoana proorocului biblic, preînchipuire a Proorocului celui mare sau a Proorocului proorocilor care este Mântuitorul Iisus Hristos.

Ales din pântecele mamei precum Ieremia, chemat din tinereţe precum Samuel, învrednicit de vedenia serafimilor din templu precum Isaia, cutremurat de descoperirile carului heruvimilor precum Iezechiel şi de revelaţia Celui Vechi de Zile precum Daniel, aşezat în turnul cel de veghe precum Avacum sau în coliba contemplaţiei de la Ninive precum Iona şi răpit în carul cel de foc precum Ilie, proorocul biblic este cel care vede înainte, departe în zarea timpului, cele ce urmează să se întâmple, vestind voia şi planul lui Dumnezeu şi chemând cu trâmbiţa cuvântului poporul la pocăinţă şi la întoarcere pe calea Domnului.

Proorocul este străjerul casei Domnului, duhovnicul şi sfătuitorul împăraţilor, apărătorul celor asupriţi şi mustrătorul celor nedrepţi. Proorocul este călăuză şi sfeşnic, pildă, model şi exemplu, propovăduitor şi adeseori scriitor. Proorocul este cum-

până între cer şi pământ, între legea Domnului şi fărădelegile oamenilor, între mila şi dreptatea lui Dumnezeu şi păcatele contemporanilor.

Pogorând foc din cer peste Carmelul pământului, proorocul este la rândul lui stâlp de foc şi columnă în templul revelaţiei.

Tăiat cu fierăstrăul sau aruncat în mare şi în groapa cu lei, proorocul este strămutat de dincolo de Iordan martor al Schimbării la Faţă, în carul de foc al Sfântului Ilie. "Mărturia lui Iisus este duhul proorociei" (Apocalipsă 19, 10).

Unic în Scriptură şi revelaţie şi scos din apa Nilului, legiuitorul poartă numele Moise. Crescut de fiica lui faraon, se învredniceşte de revelaţia rugului aprins din Sinai. După ce pedepseşte Egiptul cu zece plăgi, desparte Marea Roşie şi scoate poporul din robie după patru sute cincizeci de ani, dăruindu-i legea primită de la Dumnezeu pe muntele Sinai, după ce scoate apă din stâncă şi pogoară mană din cer. Legiuitorul face chivotul şi cortul sfânt, nimiceşte viţelul de aur şi închinarea la idoli, pedepseşte pe răzvrătiţi şi ridică şarpele în pustie, scrie cartea legii şi lasă pe Iosua urmaş al său mai înainte de a contempla ţara Canaanului şi a se săvârşi pe muntele Nebo. Moise este legiuitorul lui Israel şi al omenirii prin cele zece porunci. De aceea s-a învrednicit de a fi martor peste veacuri al Schimbării la Faţă.

Necesitatea rădăcinilor existenţiale, fiinţiale şi spirituale ale omului reiese şi din pilda Semănătorului în care ni se spune că sămânţa căzută în loc pietros "nu are rădăcină în sine" (Matei 13, 21), de aceea cei ce "n-au rădăcină în ei" (Marcu 4, 17; Luca 8, 13) nu "rodesc întru răbdare" (Luca 8, 15).

Rădăcina sănătoasă şi roditoare a Sfântului Timotei a fost Sfântul apostol Pavel, bunica sa, Loida şi mama sa, Eunichi (II Timotei 1, 5).

Rădăcina sfinţilor prooroci, apostoli şi evanghelişti a fost Hristos Cel aşteptat, Întrupat şi prea slăvit, iar pentru Petru va fi fost şi Iona, pentru Ioan va fi fost şi Zevedeu, pentru Sfântul Ioan Botezătorul va fi fost şi preotul Zaharia.

Rădăcina lui Elisei va fi fost Sfântul Ilie, iar rădăcina acestuia, carul de foc. Rădăcina lui Solomon a fost David, rădăcina lui David a fost Samuel, iar rădăcina lui Samuel a fost "candela lui Dumnezeu care nu se stinsese încă" (I Regi 3, 3).

Rădăcina lui Iosua a fost Moise, iar rădăcina lui Moise, rugul aprins. Rădăcina lui Iosif a fost Iacob, rădăcina lui Iacob a fost Isaac şi scara cerului, rădăcina lui Isaac

a fost Avraam, iar rădăcina lui Avraam se identifică cu rădăcinile stejarului Mamvri.

În sfârşit, rădăcina lui Noe este ramura de măslin şi lumina curcubeului, iar rădăcina tuturor este "pomul vieţii" (Facere 2, 9; Apocalipsă 22, 2).

Profeţia Sfântului Iezechia

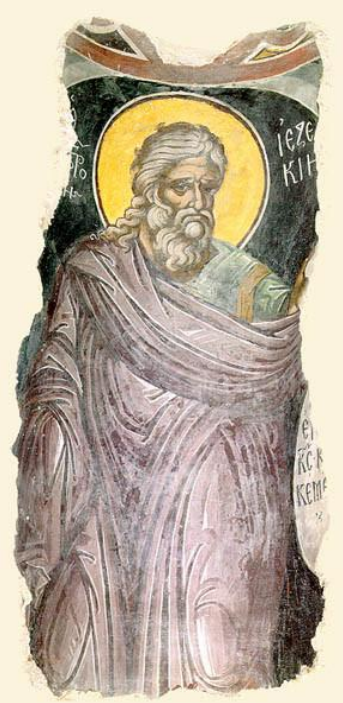

În cele 48 de capitole ale profeţiei de faţă ni se prezintă o serie de vedenii şi prevestiri din descoperirile dumnezeieşti făcute acestui Sfânt.

Între altele se arată chipul special al fiinţelor care slujesc la tronul lui Dumnezeu şi prin care se aplică pedepsele divine. Elementele acestei vedenii se regăsec sub formă asemănătoare în şi-n cartea Sfântului profet Daniel şi în Apocalipsă.

Numele Sfântului profet Iezechiel se traduce prin expresia „Dumnezeu întăreşte” sau „Domnul este tăria mea”.

Din profeţia Sfântului prooroc Iezechiel se citeşte în următoarele prilejuri bine-cuvântate:

- ✓ *Naşterea Maicii Domnului (8 sept.),*
- ✓ *Acoperământul Maicii Domnului (1 oct.),*
- ✓ *Intrarea în Biserică a Maicii Domnului (21 oct.),*
- ✓ *Lunea cea mare - Ceasul al VI-lea,*
- ✓ *la Utrenia Prohodului Domnului,*
- ✓ *la Vecernia Duminicii Rusaliilor,*
- ✓ *la Adormirea Maicii Domnului (15 aug.).*

„Îngerescul glas strigăm ţie Preacurată: Bucură-te scaunul lui Dumnezeu, pe care Sfântul Iezechiel [i] a văzut pe Domnul, întru asemănarea omenească purtat de heruvimi. Cu care roagă-te pentru noi, Născătoare de Dumnezeu, să mântuiască sufletele noastre.” [ii]

„Bucură-te uşa Împăratului Slavei, prin care a trecut Însuţi cel Preaânalt şi a lăsat-o iarăşi pecetluită, spre mântuirea sufletelor noastre!”[iii]

„Stinsu-s-au zilele mele ca visul celui ce se deşteaptă. Pentru aceasta ca Sfântul Iezechia lăcrimez pe patul meu, ca să mi se adauge anii vieţii. Dar care Isaie va să stea pentru tine, suflete, fără numai Dumnezeul tuturor.”[iv]

„Cetele îngerilor în multe feluri de chipuri văzându-le Sfântul Iezechiel, mai înainte grăind, a propovăduit. Între care Serafimii cei cu câte şase aripi stau înainte şi heruvimii cei cu ochi mulţi înconjurau, cu care împreună a văzut pe arhanghelii prea luminaţi pe Hristos prea înălţându-L întru toţi vecii.”[v]

„Uşă lui Dumnezeu Preasfântă, scapă-mă din porţile iadului şi-mi arată calea pocăinţei, prin care să aflu uşa care duce la viaţă. Călăuzitoare a celor rătăciţi, păzeşte neamul oamenilor celor credincioşi şi mântuieşte sufletele noastre.”[vi]

„Sfinte Iezechiel, de Dumnezeu primite, asemănându-te lui Hristos, ai suferit osteneala datoriei celei străine, cumplit fiind certat. Ai scris mai înainte mântuirea şi izbăvirea lumii ce avea să fie prin Crucea cea cinstită. De aceasta având a ne împărtăşii noi toţi, cei ce acum te lăudăm pe tine, te rugăm, de Dumnezeu arătătorule.”[vii]

„Strălucindu-te cu Duhul cel dumnezeiesc, întruparea Cuvântului mai înainte o ai limpezit, cel ce eşti mare între dumnezeieştii prooroci, Sfinte Iezechiele de Dumnezeu însuflate. Pentru aceasta ca pe un prooroc cu sfinţenie te fericim pe tine, şi prănuim astăzi pomenirea ta, împreună grăind ţie, înţelepte: Roagă-te lui Hristos Dumnezeu, să mântuiască sufletele noastre.”[viii]

„Alesule Sfinte Iezechiel, cartea cea dată gurii tale din mâna Domnului, a îndulcit inima ta şi te-a săvârşit prooroc dumnezeiesc.”[ix]

„Uşă a Vieţii te-a arătat de demult Sfântul prooroc Iezechiel, Fecioară curată, prin care singur Domnul întrupat a trecut şi te-a păstrat pe tine tot încuiată, precum Însuşi a ştiut Cel Preaînalt.” [x]

„Te-a văzut pe tine, Fecioară, Sfântul Iezechiel, dumnezeiască uşă luminoasă, prin care a trecut Domnul, încuiată păzind-o pe aceasta.”[xi]

Explică şi Sfântul Nil Ascetul: „Prin „coapsele lor erau drepte şi picioarele lor erau înaripate” (Iez. 1, 7), arată povârnirea voinţei şi sprinteneala firii lor spre cele inteligibile. Oamenilor le este destul de propriu să aibă coapsele înclinate. Uneori ei se apleacă la trebuinţele trupeşti, alteori se îndreaptă spre îndeletnicirile mai înalte ale sufletului.

Dar a urmări pururea pregătiri de plăceri este lucru necurat şi nepotrivit cu omul încercat în cunoştinţa raţională. Să băgăm de seamă că şi despre cel ce umblă pe patru picioare nu a spus simplu că e necurat, ci numai dacă umblă pururea pe patru picioare. Fiindcă le-a dat dreptul celor din trup să coboare uneori la trebuinţele trupului.

Ionatan, luptând cu Naas amonitul, l-a biruit umblând pe patru picioare, fiindcă prin acestea el slujea numai trebuinţei firii. Căci trebuia ca cel ce lupta împotriva şarpelui ce se târa pe pântece – aşa se tălmăceşte Naas – să-şi ia pentru puţină vreme o înfăţişare asemănătoare lui, ca apoi, ridicându-se la altitudinea proprie, să-l răpună pe acela cu multă uşurinţă.” [xii]

[i] Icoană de pe situl http://www.stnicholas-billings.org
[ii] Mineiul pe Octombrie, Ziua Întâi, Utrenie, Ceasul al VI-lea
[iii] Triod, Denia de Joi seara, Antifonul al XII-lea, Slavă… Şi acum…
[iv] Triod, Vineri în Săptămâna I a Postului Mare, Utrenie, Cântarea a VII-a
[v] Mineiul pe Noiembrie, Ziua a VIII-a, Cântarea a VIII-a a Canonului
[vi] Octoihul Mare, Galsul al VII-lea, Duminică, Vecernia Mică, Stihoavnă
[vii] Mineiul pe Iulie, Ziua a XXI-a, Vecernie, Stihiră la Doamne strigat-am…
[viii] Idem, Utrenie, Sedealna prooroculuiui
[ix] Idem, Cântarea a IV-a, Slavă…
[x] Octoihul Mare, Glasul al VI-lea, Vineri, Cântarea a III-a a Canonului Născptoarei de Dumnezeu
[xi] Idem, Şi acum…
[xii] Nil Ascetul, în Biblia în Filocalie, op. cit., p. 247

Actualitatea Sfântului prooroc Iezechiel. Este despre noi…

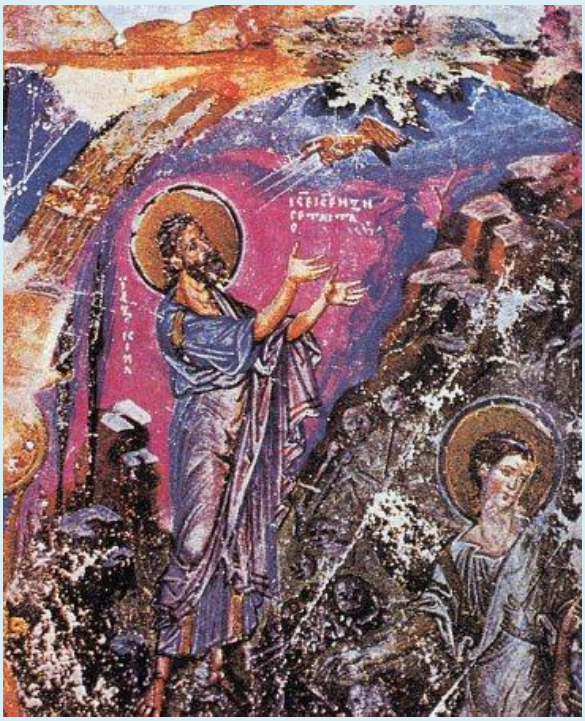

Iată, mai jos, numai câteva frânturi din cartea proorocului Iezechiel, prăznuit astăzi (21 iulie) prin care Domnul a plâns pierderea "iubitei" Sale, Israel, adică a Bisericii Sale, care, spălată de toată necurăţia, re-născută şi sădită în Dumnezeu Însuşi, îşi vinde frumuseţea (talanţii, harismele şi roadele primite) dăruită de Sus primului "trecător" întâlnit în cale.

Sufletul nostru este această fecioară hărăzită Mirelui ceresc, devenită o desfrânată "care poartă în inima sa idolii săi" şi care, ajungând bogată, slăvită şi lăudată, uită cine a scos-o din necaz şi i-a acoperit goliciunea, uită cine a spălat-o, a hrănit-o, a înveşmântat-o şi a îngrijit-o atunci când, deznădăjduită şi neputincioasă, "se zbătea aruncată în sângele ei".

Noi suntem aceia care am uitat cine ne-a dăruit darurile acestea cu care acum ne fălim, care am uitat cine a făcut să ajungem la succesele de care am ajuns să ne îmbătăm, ca şi cum ar fi "ale noastre". Noi suntem aceia care am deturnat către mândria şi slava noastră, către interesele şi către profitul nostru ceea ce primisem în dar de la Dumnezeu, pentru a le dărui la rândul nostru, iar nu pentru a le face trofee tâlhăreşti. Ne-am instalat confortabil - precum "nebunul" bogat din Evanghelie - peste comoara primită, ne-am desfătat singuri cu frumuseţea şi bogăţia dăruite, ca şi cum toate ni se cuvin pe merit şi le vom şi păstra pe veci. Am

uitat uşor preţul jertfei de sânge cu care s-au plătit aceste comori, am uitat uşor cât de greu am fost răscumpăraţi şi că “noi nu suntem ai noştri”.

Am primit un nume şi am câştigat un renume de care ne-am folosit spre a curvi cu idolii noştri, spre a ne hrăni patimile eului nostru veşnic nesătul de putere, de plăcere şi/sau de glorie. Am uitat (aşa cum bine spunea cineva astăzi într-un comentariu) că “smerenia şi modestia [şi în general toate cele ale Duhului] nu fac casă bună cu publicitatea”.(Şi chiar dacă nu noi am făcut asta, am greşit fiindcă i-am admirat şi ne-am dat în vânt după cei slăviţi ai acestei lumi, le-am construit statui idoleşti şi pentru că… am mers mereu numai “la pomul lăudat”, ignorând că, mai ales în vremurile noastre, “adevăraţii slujitori ai lui Hristos se vor ascunde de oameni” şi nicidecum nu vor căuta să iasă în faţă şi să-şi scoată în evidenţă meritele, ori să devină, “(mega)staruri”, “eroi”, “vedete”, fie şi în spaţiul duhovnicesc).

Ne-am aruncat mărgăritarele cereşti la porcii acestor patimi, am “jertfit” (=irosit) cele sfinte pe altarul idolilor, viselor şi ambiţiilor noastre, netrebnicind, astfel, lucrarea Duhului care trebuia să se facă prin noi, spre folosul semenilor. Şi, încă, deşi primim semne care ne cheamă la pocăinţă, care ne mustră aprig conştiinţa, le nesocotim şi ne ambiţionăm să rămânem în minciună, ne îndârjim şi ne învârtoşăm şi mai tare, scrâşnind din dinţi împotriva oricui ar încerca să ne întoarcă din drumul pe care ni l-am croit singuri către prăpastie. Alţii, mereu alţii sunt ţapii ispăşitori, iar prietenul care ne trage de mânecă este luat drept duşman neîmpăcat, de care ne dorim să scăpăm cât mai grabnic. “Beţia” nebună a eului umflat, a succesului şi a bogăţiei ne poate împinge cerbicia până în pânzele negre ale inconştienţei şi ale pierderii contactului cu realitatea, continuând să negăm cu violenţă orice realitate care ne răstoarnă idolii lăuntrici, care ne pune în discuţie prejudecăţile şi comoditatea stării euforice sau căldicele cu care ne-am obişnuit.

Să punem la inimă şi aceste cuvinte: “Vine vremea, vine ziua tulburării, iar nu a chiuiturilor de bucurie prin munţi“.

Proorocul nu vorbeşte numai pentru Israel de atunci, ci şi pentru noi, noul Israel, cei ce ne afundăm tot mai mult în răutăţile noastre şi nu reuşim să ne trezim, să ne înfrângem inimile noastre împietrite. Au ajuns oare necurăţia şi răutatea noastră atât de lipite de noi încât nimic nu le mai spăla? Să fi ajuns oare în acele timpuri văzute de Iezechiel, în care Domnul ne vorbeşte aşa: ***“Să înţeleagă dar casa lui Israel în inima sa, căci ei cu toţii au ajuns străini de Mine, prin idolii lor. De aceea spune casei lui Israel: Aşa grăieşte Domnul Dumnezeu: Abateţi-vă şi vă întoarceţi de la idolii voştri şi de la toate urâciunile voastre întoarceţi-vă faţa“ ?***

Dar cât de actual şi de prezent, parcă printre noi este Proorocul, atunci când îl auzim mustrând cu durere: ***Vai de proorocii cei mincinoşi, care urmează duhul lor şi nu văd nimic!***

Proorocii tăi, Israele, sunt ca vulpile din ruine. La spărturile zidurilor nu se suie, nici nu apără cu zid casa lui Israel, ca să stea tare la luptă în ziua Domnului. Vedeniile lor sunt deşarte şi prevestirile lor mincinoase; ei zic: "Domnul a spus", dar Domnul nu i-a trimis şi ei încredinţează că se va împlini cuvântul lor... Pentru că duc poporul Meu în rătăcire, spunând: "Pace", atunci când nu e pace; şi pentru că atunci când el face zid, ei îl tencuiesc cu ipsos".

Câţi dintre păstorii noştri de azi nu sunt astfel de "prooroci mincinoşi" care, cum zicea cuviosul Paisie, "adorm lumea" şi "îi înfaşă pe fiii lor duhovniceşti ca pe nişte prunci, chipurile, ca să nu-i mâhnească", liniştindu-i cu "pacea" mincinoasă a lumii, tocmai "atunci când nu e pace" şi odihnindu-le în mod fals conştiinţa cum că nimic grav sau îngrijorător nu se întâmplă, că nu ne aşteaptă decât vremuri bune, înfloritoare (sau măcar normale, obişnuite) şi că nici nu trebuie să facă nimic deosebit cu viaţa lor…

Câţi nu închid ochii deliberat şi agresiv-panicat (şi tocmai ei vorbind ipocrit de "frică" celorlalţi!) în faţa proorociilor tot mai limpezi şi mai numeroase a unui adevărat "nor de sfinţi" care strigă în deşert către noi, precum şi a semnelor vădite şi imposibil de tăgăduit din realitatea înconjurătoare, că urmează pentru noi (iar nu pentru alte generaţii) acele strâmtorări despre care s-a zis că "nu au mai fost pe pământ de la începutul lumii până acum" şi pentru care e nevoie de o pregătire duhovnicească deosebită, dar şi de mărturisire… În faţa evidenţelor, aceştia reacţionează, psihologic, activându-şi "mecanismele de apărare a eului" prin negare ("Cu toate că a primit informaţiile ea nu le înregistrează în conştiinţă. A auzit, şi totuşi n-a auzit. A văzut şi totuşi n-a văzut. Persoana n-a fost capabilă să-şi asume adevărul. Cunoaşterea a produs o durere…") sau refugiindu-se, regresând în imaginar, în "wishful thinking", în "autosugestia pozitivă" care îşi ia dorinţele drept realitate.

Câţi nu încep să râdă în hohote, să te ia la băşcălii inteligente sau cel puţin, să te privească cu o condescendenţă "elitistă" atunci când li se vorbeşte – deşi în duh ortodox, iar nu sectar, despre sfârşitul lumii, despre planurile tot mai vădite ale conducătorilor lumii, despre perspectiva clară a unui "Big Brother" planetar sau despre tot ceea ce este stigmatizat astăzi prin eticheta "teoriile conspiraţiei"?

Câţi mai vor să audă astăzi toate adevărurile incomode şi dureroase mărturisite de Sfinţii Părinţi şi de enorma majoritate a Bătrânilor îmbunătăţiţi contemporani, fără să înceapă să le răstălmăcească şi să le relativizeze? Câţi, pur şi simplu, mai cred cu adevărat astăzi şi câţi se mai străduiesc să mai trăiască în conformitate cu ceea ce ştiu, cu ceea ce au primit şi au crezut?

Ce ne spune nouă conştiinţa? Să îl ascultăm pe Sfântul Prooroc Iezechiel, şi poate vom auzi mai clar, cu ajutorul său, şi glasul conştiinţei noastre: …

(Continuarea la: "Tu te-ai încrezut în frumuseţea ta şi, folosindu-te de renumele tău, ai început să te desfrânezi")

"Tu te-ai încrezut în frumuseţea ta şi folosindu-te de renumele tău, ai început să te desfrânezi"

Ce ne spune nouă conştiinţa? Să îl ascultăm pe Sfântul prooroc Iezechiel, şi poate vom auzi glasul conştiinţei:

Apoi Acela mi-a zis: ***"Fiul omului, scoală şi mergi la casa lui Israel şi le spune cuvintele Mele; Căci nu eşti trimis la un popor cu grai necunoscut şi cu limba neînţeleasă, ci către casa lui Israel; Nici la mai multe popoare cu grai necunoscut şi cu limba neînţeleasă, ale căror cuvinte nu le-ai pricepe. Şi chiar la unele ca acestea de te-aş trimite, ele tot te-ar asculta; Casa lui Israel însă nu va vrea să te asculte, pentru că nu vrea să Mă asculte pe Mine, că toată casa lui Israel are fruntea încruntată şi inima împietrită".***

***

Aşa grăieşte Domnul Dumnezeu: ***"Iată vine nenorocire peste nenorocire: Sfârşitul! A venit sfârşitul! E lângă tine! Iată-l a sosit! A sosit nenorocire asupra ta, locuitor al ţării! Vine vremea, vine ziua tulburării, iar nu a chiuiturilor de bucurie prin munţi. Iată vin acum îndată să vărs asupra ta urgia Mea, mânia Mea să o potolesc asupra ta şi te voi judeca după căile tale şi după toate ticăloşiile tale te voi pedepsi.***

Ochiul Meu nu te va cruţa, nici nu te va milui, ci îţi vor plăti după căile tale; ticăloşiile tale vor fi peste tine şi vei cunoaşte că Eu sunt Domnul Care loveşte. Iată ziua! Iat-o că vine! Rândul tău a venit! Vine urgia! Toiagul înfloreşte! Trufia se deschide,

Şi se ridică silnicia ca să slujească de toiag pentru răutate; nimic nu va rămâne din ei, nici din bogăţiile lor, nici din petrecerile lor, nici din strălucirea lor! Iar care vor fugi, vor scăpa şi vor fi prin munţi ca nişte porumbei rătăciţi. Toţi vor geme, fiecare pentru nelegiuirea sa. La toţi le vor tremura mâinile, şi picioarele tuturor se vor muia ca apa.

Atunci cu sac se vor îmbrăca şi groaza îi va cuprinde; toţi vor avea ruşinea pe feţe şi pe cap pleşuvia. Argintul şi-l vor arunca pe uliţe şi vor dispreţui aurul; argintul lor şi aurul lor nu-i vor putea scăpa în ziua urgiei Domnului; cu acestea ei nu vor putea să-şi sature sufletele, nici să-şi umple pântecele lor, pentru că acestea au fost pricină a nelegiuirilor lor".

***

Şi i-a zis Domnul: ***"Treci prin mijlocul cetăţii, prin Ierusalim, şi însemnează cu semnul crucii (litera "tau" – + – care în alfabetul vechi grec avea forma unei cruci) pe frunte, pe oamenii care gem şi care plâng din cauza multor ticăloşii care se săvârşesc în mijlocul lui".***

Aşa grăieşte Domnul Dumnezeu: *“Vă voi aduna de prin popoare şi vă voi întoarce de prin ţările unde sunteţi risipiţi şi vă voi da pământul lui Israel. Atunci vor veni acolo şi vor depărta din el toate urâciunile şi toţi idolii. Şi le voi da aceeaşi inimă şi duh nou voi pune în ei; voi scoate din trupul lor inima cea de piatră şi le voi da inimă de carne, Ca să urmeze poruncile Mele şi legile să le păzească şi să le împlinească; vor fi poporul Meu, iar Eu le voi fi Dumnezeu. Celor a căror inimă este legată de idolii lor şi de urâciunile lor le voi cere socoteală de purtarea lor“, zice Domnul Dumnezeu.*

***

Fost-a cuvântul Domnului către mine şi mi-a zis: “Fiul omului, ce înseamnă zicătoarea care este la voi, în ţara lui Israel: “Zilele se prelungesc şi orice vedenie proorocească a pierit?” De aceea spune-le: Aşa grăieşte Domnul Dumnezeu: Nimici-voi această zicătoare şi o asemenea zicătoare nu se va mai auzi în ţara lui Israel. Spune-le însă că aproape este vremea şi toată vedenia proorocească se va împlini. Aşa grăieşte Domnul Dumnezeu: Vai de proorocii cei mincinoşi, care urmează duhul lor şi nu văd nimic!

Proorocii tăi, Israele, sunt ca vulpile din ruine. La spărturile zidurilor nu se suie, nici nu apără cu zid casa lui Israel, ca să stea tare la luptă în ziua Domnului. Vedeniile lor sunt deşarte şi prevestirile lor mincinoase; ei zic: “Domnul a spus”, dar Domnul nu i-a trimis şi ei încredinţează că se va împlini cuvântul lor… Pentru că duc poporul Meu în rătăcire, spunând: “Pace”, atunci când nu e pace; şi pentru că atunci când el face zid, ei îl tencuiesc cu ipsos”.

***

Şi a fost către mine cuvântul Domnului şi a zis: “Fiul omului, aceşti bărbaţi îşi poartă idolii în inimă şi îşi au ochii aţintiţi spre ceea ce i-a făcut să cadă în nedreptăţi. Pot Eu oare să le răspund? De aceea grăieşte cu ei şi le spune: Aşa grăieşte Domnul Dumnezeu: Dacă cineva din casa lui Israel, care poartă în inima sa idolii săi şi îşi are privirile aţintite spre ceea ce l-a făcut să cadă în nedreptăţi, va veni să întrebe pe prooroc, oare aş putea Eu, Domnul, să-i dau răspuns, din cauza mulţimii idolilor lui? Să înţeleagă dar casa lui Israel în inima sa, căci ei cu toţii au ajuns străini de Mine, prin idolii lor.

De aceea spune casei lui Israel: Aşa grăieşte Domnul Dumnezeu: Abateţi-vă şi vă întoarceţi de la idolii voştri şi de la toate urâciunile voastre întoarceţi-vă faţa.

Că dacă cineva din casa lui Israel şi din străinii care trăiesc în Israel s-a depărtat de la Mine, îngăduind idolii în inima sa şi aţintindu-şi ochii spre ceea ce l-a făcut să cadă în nedreptăţi, va veni la prooroc ca să Mă întrebe prin el, îi voi răspunde Eu oare?"

***

"Atunci am trecut Eu pe lângă tine şi te-am văzut, şi iată aceea era vremea ta, vremea iubirii. Atunci mi-am întins Eu poala mantiei Mele peste tine şi am acoperit goliciunea ta, şi-am făcut un jurământ, am făcut un legământ cu tine, zice Domnul Dumnezeu şi tu ai fost a Mea. Apoi te-am spălat cu apă, am curăţit de pe tine sângele tău şi te-am uns cu untdelemn. Ţi-am dat veşminte brodate, încălţăminte de piele fină, o legătură de vison pentru cap şi o mantie de mătase. Te-am gătit cu podoabe şi ţi-am pus brăţări la mâini şi salbe la gât. Ţi-am dat inel în nas şi cercei în urechi şi pe cap ţi-am pus o coroană minunată.

Aşa ai fost împodobită cu aur şi cu argint şi îmbrăcămintea ta era de vison, de mătase şi de ţesături brodate; te-ai hrănit cu pâine din cea mai bună făină de grâu, cu miere şi untdelemn, şi erai foarte frumoasă şi ai ajuns la vrednicia de regină. Ai fost renumită printre neamuri pentru frumuseţea ta, pentru că ea era desăvârşită datorită strălucirii Mele cu care te-am îmbrăcat", zice Domnul Dumnezeu.

Dar tu te-ai încrezut în frumuseţea ta şi, folosindu-te de renumele tău, ai început să te desfrânezi; şi-ai cheltuit desfrânarea ta cu tot trecătorul, dându-te pe tine lui. Ai luat din hainele tale, ca să-ţi faci locuri înalte în culori felurite, şi te-ai desfrânat acolo, cum niciodată nu s-a întâmplat şi nici nu va mai fi. Ai luat lucrurile tale de gătează, făcute din aurul Meu şi din argintul Meu, pe care ţi le-am dat Eu, şi ţi-ai făcut chipuri de bărbat şi te-ai desfrânat cu ele. Ai luat hainele tale cele brodate şi i-ai îmbrăcat pe ei cu ele; ai pus înaintea lor uleiul şi tămâia Mea.

Şi pâinea Mea, pe care Eu ţi-o dădeam ţie; făină de grâu, uleiul şi mierea, pe care Eu ţi le dădeam ţie, tu le puneai înaintea lor spre miros de bună mireasmă; iată ce s-a întâmplat, zice Domnul Dumnezeu.

Ai luat pe fiii tăi şi pe fiicele tale pe care Mi i-ai născut Mie şi i-ai adus lor jertfă spre mâncare. Dar puţin te-ai desfrânat tu oare?

Ba tu şi pe fiii Mei i-ai junghiat şi i-ai dat lor, trecându-i prin foc.

Pe lângă toate urâciunile şi desfrânările tale tu nu ţi-ai adus aminte de zilele tinereţii tale, când erai goală, cu totul goală, zbătându-te şi aruncată în sângele tău.

După toate nelegiuirile tale, vai, vai de tine, zice Domnul Dumnezeu”.

Profeţii Daniel, Isaia şi Ezechiel

(Citiţi în continuare: Domnul cere oile din mâna păstorilor şi va veni să facă judecata între oi)

Domnul cere oile din mâna păstorilor şi va veni să facă judecata între oi

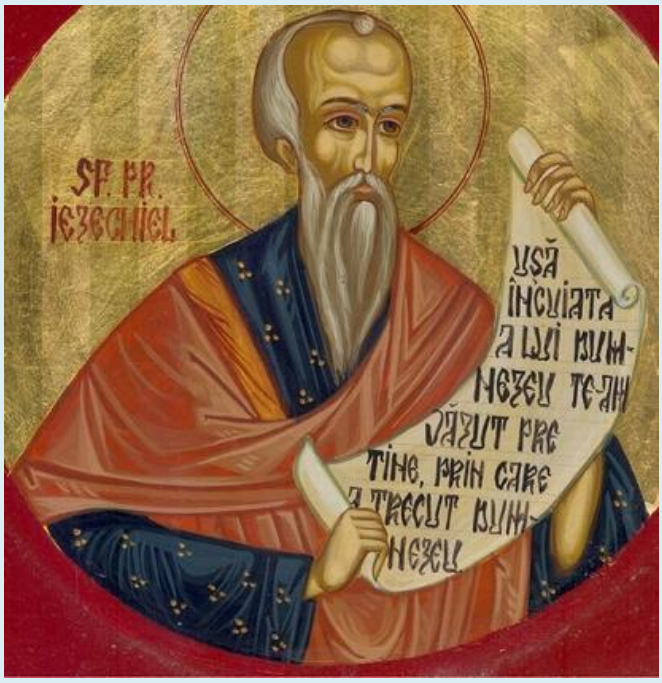

Continuăm cu partea a doua a extraselor din proorociile lui Iezechiel, prăznuit astăzi (21 iulie). De această dată prezentăm întreg capitolul 34, în care Domnul mustră atât pe păstorii lui Israel, cât şi pe oile turmei Sale.

Şi nu vedem oare, noi că mustrările rostite de Duhul Sfânt prin gura lui Iezechiel privesc, iarăşi, în duh, însăşi Biserica noastră şi pe noi înşine?

Nu este dureros să vedem că mulţi dintre păstorii de astăzi nu mai îngrijesc turma, că „se păstoresc pe ei înşişi“, că rănile noastre nu mai sunt legate şi că cei slabi, de prea multe ori, nu mai găsesc nicăieri oameni disponibili să-i ajute, nu mai află, poate, nici măcar la “duhovnic” înţelegere, vindecare, ajutor şi întărire… exact ca în vremea lui Iezechiel? De ce? Fie pentru că nu mai este timp, fie pentru că nu mai este răbdare, fie că nu mai este dragoste… Sau, în alte situaţii, când pot să existe acestea, lipsesc, uneori, discernământul, înţelepciunea şi credinţa dreaptă care să cârmuiască sufletele în direcţia sănătoasă, să le ferească de rătăcirile pierzătoare ale lumii sau ale înşelărilor “de-a dreapta”, să nu le lase să ajungă “mâncarea tuturor fiarelor câmpului”.

Astfel, câţi nu cunoaştem cazuri de suflete culese de Dumnezeu din bezna lumii, adunate cu greu “dintre tâlhari”, ridicate “aproape moarte” şi aduse în “staulul’ Său, la ‘hanul” Său şi acolo smintite sau “ajutate” să cadă de către păstori

nevrednici sau cel puţin, neatenţi? Ce tragedie mai mare este decât să te pierzi tocmai în locul hărăzit mântuirii? Sau, cum spunea cineva, ce anti-minune mai groaznică, mai antihristică este – cum se întâmplă, din păcate, tot mai frecvent – să ajungi să transformi, tocmai în Biserică, un suflet bun într-unul rău, să strici inimi inocente şi să perverteşti conştiinţe curate, învăţându-le prin ne-pilda ta sau legitimându-le, prin cuvântul tău sucit, chiar păcatul, minciuna, erezia, răutatea deghizate în "virtuţi" sau în normalitate "îngăduită"?!

Apoi, nu a devenit deja "moneda curentă" în Biserică "stăpânirea cu asprime şi cruzime" de către păstori năimiţi care în numele abuziv al "ascultării", îşi permit să-i facă pe cei mai mici "o pradă de sfâşiat", adică nişte sclavi ai intereselor sau capriciilor proprii, să-i prigonească şi să-i hărţuiască fără milă, să dispună de ei ca de nişte unelte fără suflet şi chip, subordonându-i nu voii lui Dumnezeu, ci voii lor pătimaşe şi chiar voii celui rău?

Destui dintre păstorii noului Israel au uitat porunca Domnului şi au uitat de turma sa, au uitat de moştenirea pe care Domnul o iubeşte, au uitat de cel căzut între tâlhari, lăsat spre vindecare în han. Iar cei care nu uită, sunt şi ei traşi în jos de starea generală de răceală a dragostei, de seceta cumplită a cuvântului, de neîncetatul potop al ispitelor de tot felul, tot mai demonice.

Şi încă tot mai putem spune că totuşi mai avem păstori! Dar din ce în ce mai puţini, din ce în ce mai împuţinaţi… Dar pentru câtă vreme? Să preţuim pe păstorii care trăiesc încă printre noi, şi să ne cutremurăm, rugându-ne Domnului să ne trimită „ajutor la vreme potrivită".

Dar să luăm aminte şi la noi înşine, oile turmei. Domnul ne mustră pe noi, pentru că nu ne pasă de aproapele nostru. Nepăsarea, indolenţa, insensibilitatea faţă de cel slab cu adevărat, egoismul şi obtuzitatea, dorinţa de a fi „bine, în pace" (liniştiţi, senini, netulburaţi) cu preţul pierderii milei şi dragostei faţă de cel de lângă tine – care devine instrument, mijloc în atingerea unor scopuri egoiste, fie ele şi înveşmântate în deziderate nobile - sunt urâte în faţa Domnului, cum arată El Însuşi.

Căutăm să fim mulţumiţi şi satisfăcuţi, chiar şi în cele duhovniceşti, dar nu vedem că nu aceasta este calea mântuirii, mai ales în lucrurile duhovniceşti. Calea mântuirii este calea împreună pătimirii, a punerii sufletului pentru celălalt. Dar mai avem noi inimă şi suflet să îl punem pentru celălalt sau le-am secătuit cu deşertăciunile noastre?

Să căutăm şi acum răspuns în proorocirile Sfântul Prooroc Iezechiel: Fost-a cuvântul Domnului către mine şi mi-a zis: ***"Fiul omului, prooroceşte împotriva păstorilor lui Israel, prooroceşte şi le spune: Aşa grăieşte Domnul Dumnezeu: Vai de păstorii lui Israel, care s-au păstorit pe ei înşişi! Păstorii nu trebuia ei oare să păstorească turma? Dar voi aţi mâncat grăsimea şi cu lâna v-aţi îmbrăcat; oile cele grase le-aţi junghiat, iar turma n-aţi păscut-o. Pe cele slabe nu le-aţi întărit; oaia bolnavă n-aţi lecuit-o şi pe cea ranita n-aţi legat-o; pe cea rătăcită n-aţi întors-o şi pe cea pierdută n-aţi căutat-o, ci le-aţi stăpânit cu asprime şi cruzime. De aceea rătăcesc oile Mele prin toţi munţii şi pe tot dealul înalt; împrăştiatu-s-au oile Mele peste toată faţa pământului şi nimeni nu îngrijeşte de ele şi nimeni nu le caută.***

De aceea, ascultaţi păstori, cuvântul Domnului: ***Precum este adevărat că Eu sunt viu, zice Domnul Dumnezeu, tot aşa este de adevărat că voi face dreptate; pentru că oile Mele au fost lăsate pradă şi fără păstor, oile Mele au ajuns mâncarea tuturor fiarelor câmpului, iar păstorii Mei n-au purtat grijă de oile Mele, ci păstorii s-au păscut pe ei înşişi şi oile Mele nu le-au păscut.***

De aceea ascultaţi, păstori, cuvântul Domnului.

Aşa zice Domnul Dumnezeu: Iată Eu vin la păstori; le voi cere înapoi oile Mele din mâna lor şi îi voi împiedica să nu mai pască oile Mele şi nu se vor mai paşte păstorii pe ei înşişi şi voi smulge oile Mele din gura lor şi ele nu vor mai fi pentru ei o pradă de sfâşiat. Căci aşa zice Domnul Dumnezeu: Iată, Eu Însumi voi purta grijă de oile Mele şi le voi cerceta.

Cum cercetează păstorul turma sa în ziua când se află în mijlocul turmei sale risipite, aşa voi cerceta şi Eu oile Mele şi le voi aduna din toate locurile, unde au fost ele risipite în ziua cea ceţoasă şi întunecată.

Le voi face să iasă din mijlocul popoarelor, le voi aduna din diferite ţări şi le voi aduce în ţara lor şi le voi paşte prin munţii lui Israel, pe lângă cursurile de apă şi prin toate locurile de locuit ale ţării acesteia.

Le voi paşte în păşune bună şi staulul va fi pe munţii cei înalţi ai lui Israel; acolo se vor odihni ele, în staul bun şi vor paşte în păşune grasă în munţii lui Israel.

Eu voi paşte oile Mele şi Eu le voi odihni, zice Domnul Dumnezeu.

Oaia pierdută şi rătăcită o voi întoarce la staul, pe cea rănită o voi lega şi pe cea bolnavă o voi întări, iar pe cea grasă şi tare o voi păzi şi voi păstori cu dreptate.

Iar despre voi, oile Mele, aşa zice Domnul Dumnezeu: ***Iată voi face judecata între oaie şi oaie, între berbec şi ţap. Oare nu vă ajunge că paşteţi în păşune bună, iar ce rămâne călcaţi cu picioarele voastre şi că beţi apă curată, iar pe cea care rămâne o tulburaţi cu picioarele voastre, Aşa că oile Mele sunt nevoite să se hrănească cu ceea ce este călcat de picioarele voastre şi să bea ceea ce este tulburat de picioarele voastre?"***

De aceea aşa le zice Domnul Dumnezeu: ***"Iată Eu Însumi voi face judecata între oaia grasă şi oaia slabă. Deoarece voi izbiţi cu umărul, cu şoldul şi cu coarnele voastre, împungeţi pe toate oile bolnăvicioase, până când le scoateţi afară, Eu voi veni să scap oile Mele, ca să nu mai fie pradă şi voi judeca între oaie şi oaie.***

Voi pune peste ele un singur păstor, care le va paşte; voi pune pe robul Meu David; el le va paşte şi el va fi păstorul lor. Iar Eu, Domnul, le voi fi Dumnezeu, iar robul Meu David va fi prinţ între ei. Eu, Domnul, am grăit acestea. Voi încheia cu acela legământul păcii şi voi depărta din ţară fiarele sălbatice, încât oile Mele să trăiască în siguranţă în pustiu şi să doarmă în pădure.

Voi dărui lor şi împrejurimilor muntelui Meu binecuvântare şi ploaie le voi trimite la vreme; ploi de binecuvântare vor fi acestea. Pomul din câmp îşi va da rodul său şi pământul îşi va da roadele sale şi oile Mele vor fi în siguranţă pe pământul lor şi vor şti că Eu sunt Domnul, când voi sfărâma cătuşele jugului lor şi le voi scăpa din mâinile celor ce le-au robit.

Nu vor mai fi ele pradă popoarelor şi fiarele câmpului nu le vor mai sfâşia; ele vor trăi în siguranţă şi nimeni nu le va mai tulbura. Voi face acolo sădire vestită şi nu vor mai pieri de foame pe pământ, nici nu vor mai suferi ocară de la popoare.

Şi vor şti că Eu, Domnul Dumnezeul lor, sunt cu ele, iar ele, casa lui Israel, sunt poporul Meu, zice Domnul Dumnezeu. Şi voi, oile Mele, sunteţi turma pe care o pasc, iar Eu sunt Dumnezeul vostru, zice Domnul Dumnezeu.

Sfântul Grigorie cel mare - Omilii la profetul Iezechiel

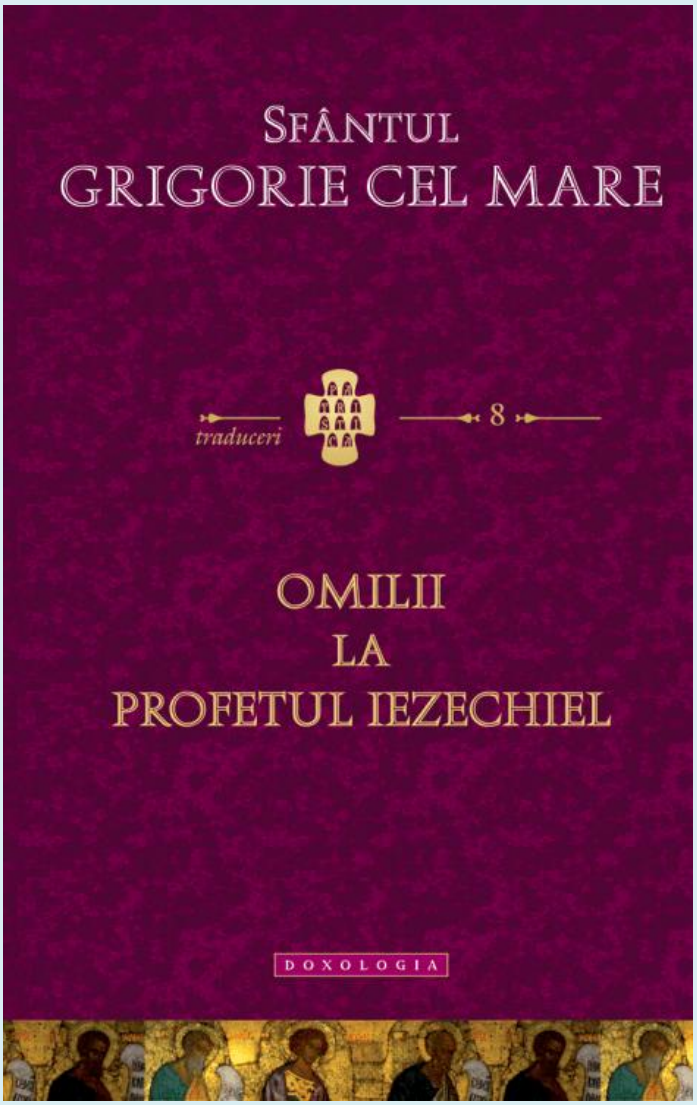

Traducere: Elena Sima, Ingrid Ileana Bauer

https://edituradoxologia.ro/omilii-la-profetul-iezechiel

Icoane

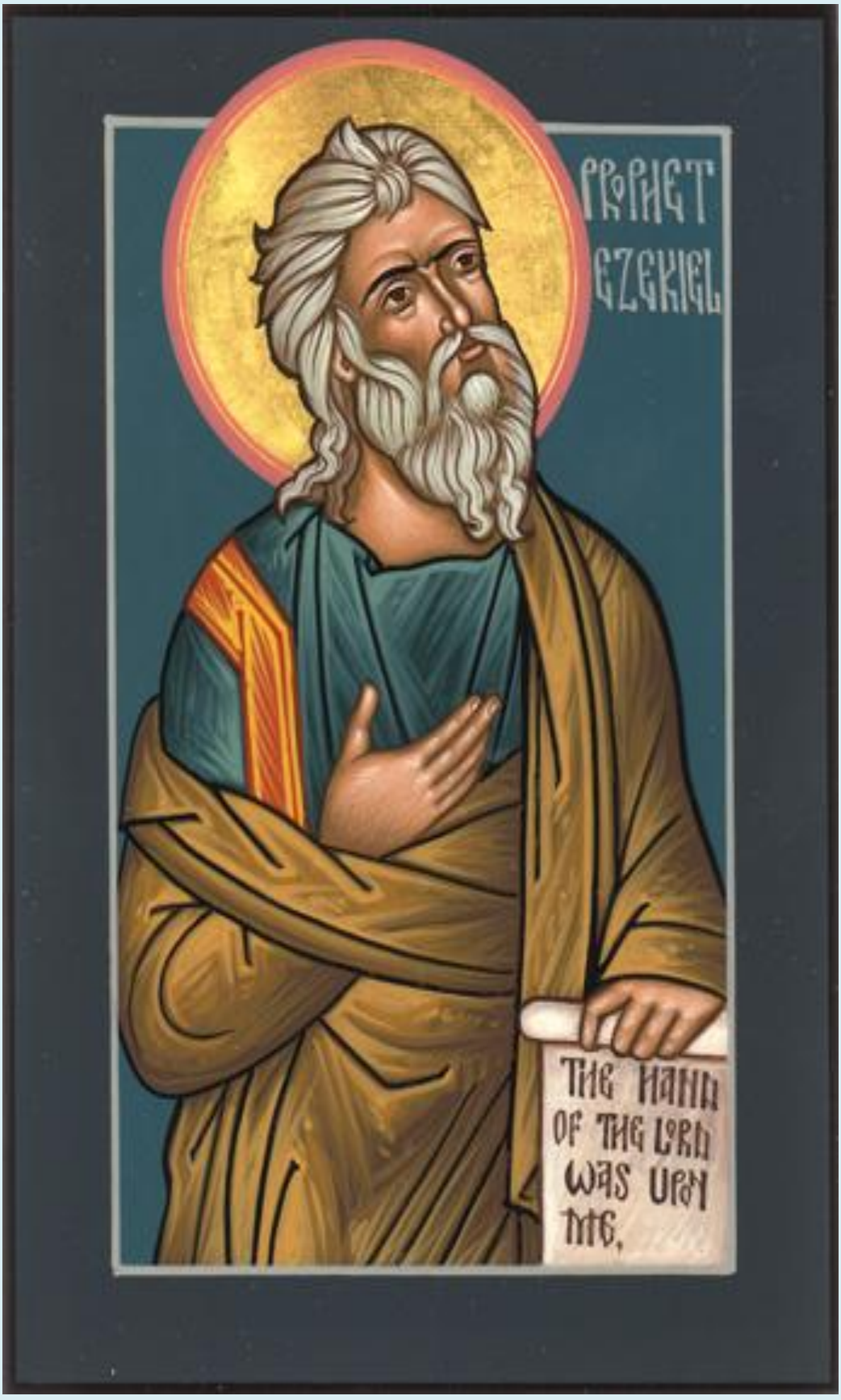
PROPHET
EZEKIEL
THE HAND
OF THE LORD
WAS UPON
ME.

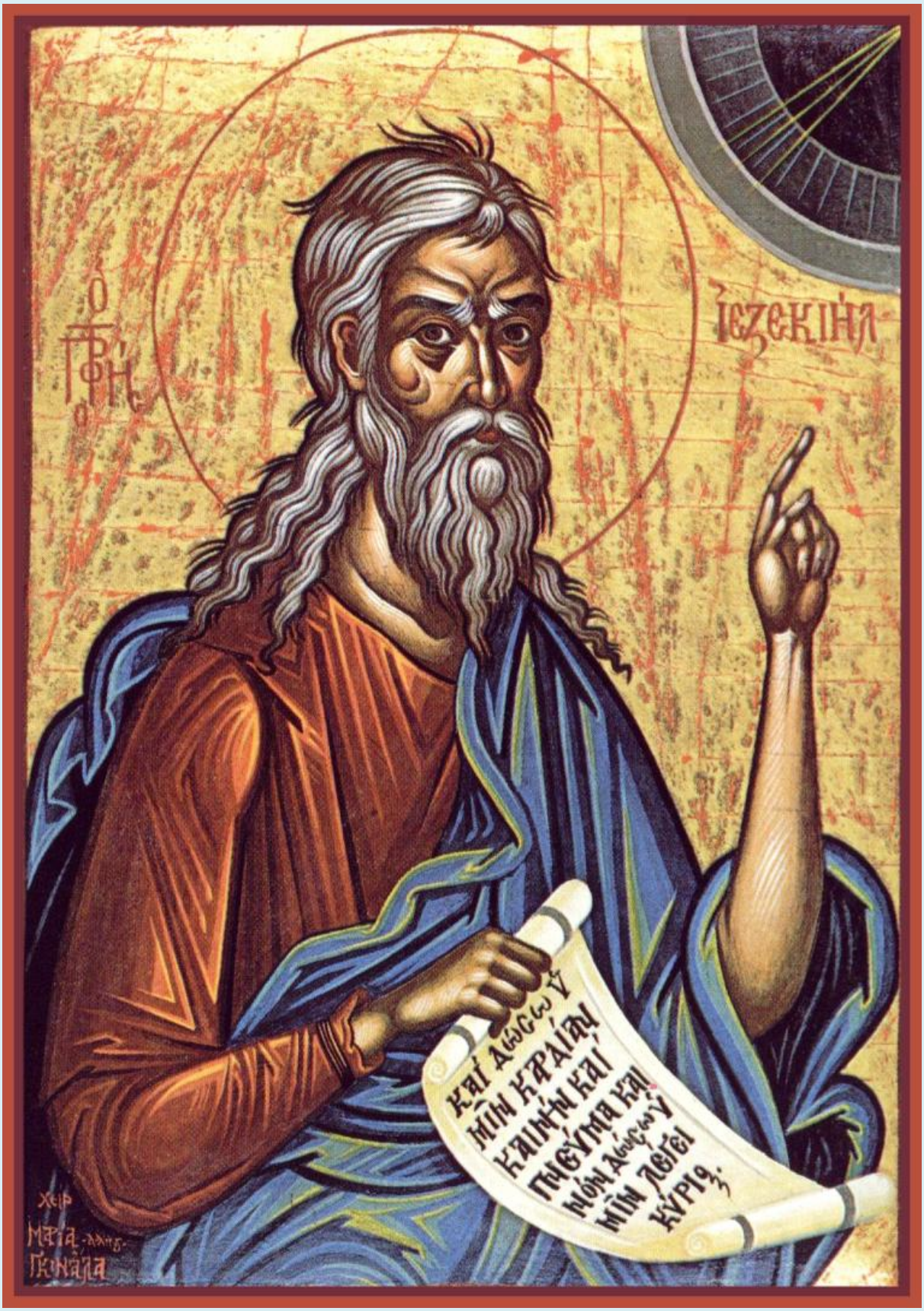
Ο ΠΡΟΦΗΤΗΣ
ΙΕΖΕΚΙΗΛ
ΚΑΙ ΑΦΕΛΩ ΥΜΩΝ
ΤΗΝ ΚΑΡΔΙΑΝ
ΤΗΝ ΛΙΘΙΝΗΝ ΚΑΙ
ΔΩΣΩ ΥΜΙΝ
ΠΝΕΥΜΑ ΚΑΙΝΟΝ
ΚΑΙ ΑΦΑΙΡΕΣΩ ΤΗΝ
ΚΑΡΔΙΑΝ ΤΗΝ
ΣΑΡΚΙΝΗΝ ΚΑΙ
ΔΩΣΩ ΥΜΙΝ
ΠΝΕΥΜΑ ΜΟΥ
ΚΑΙ ΛΕΞΩ
ΚΥΡΙΟΣ

HOLY
PROPHET
EZEKIEL
BEHOLD
I WILL O=
PEN YOUR
GRAVES,
AND RAISE
YOU FROM
YOUR GRA=
VES, O MY
PEOPLE
37:12

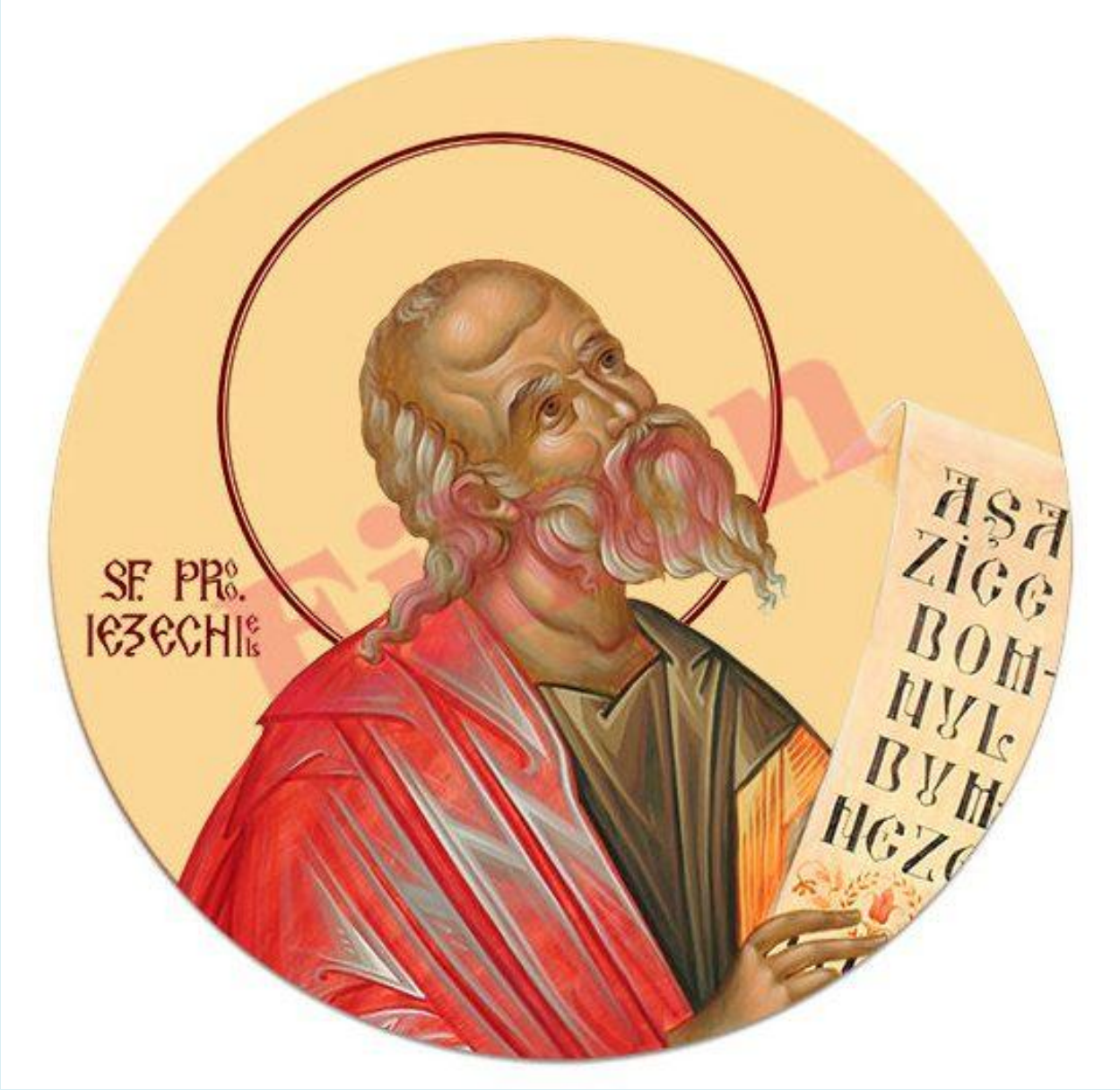
SF. PRO.
IEZECHIEL
AŞA
ZICE
BOM-
NYL
BYM-
NEZE

Sf. PROO. IEZECCHIEL

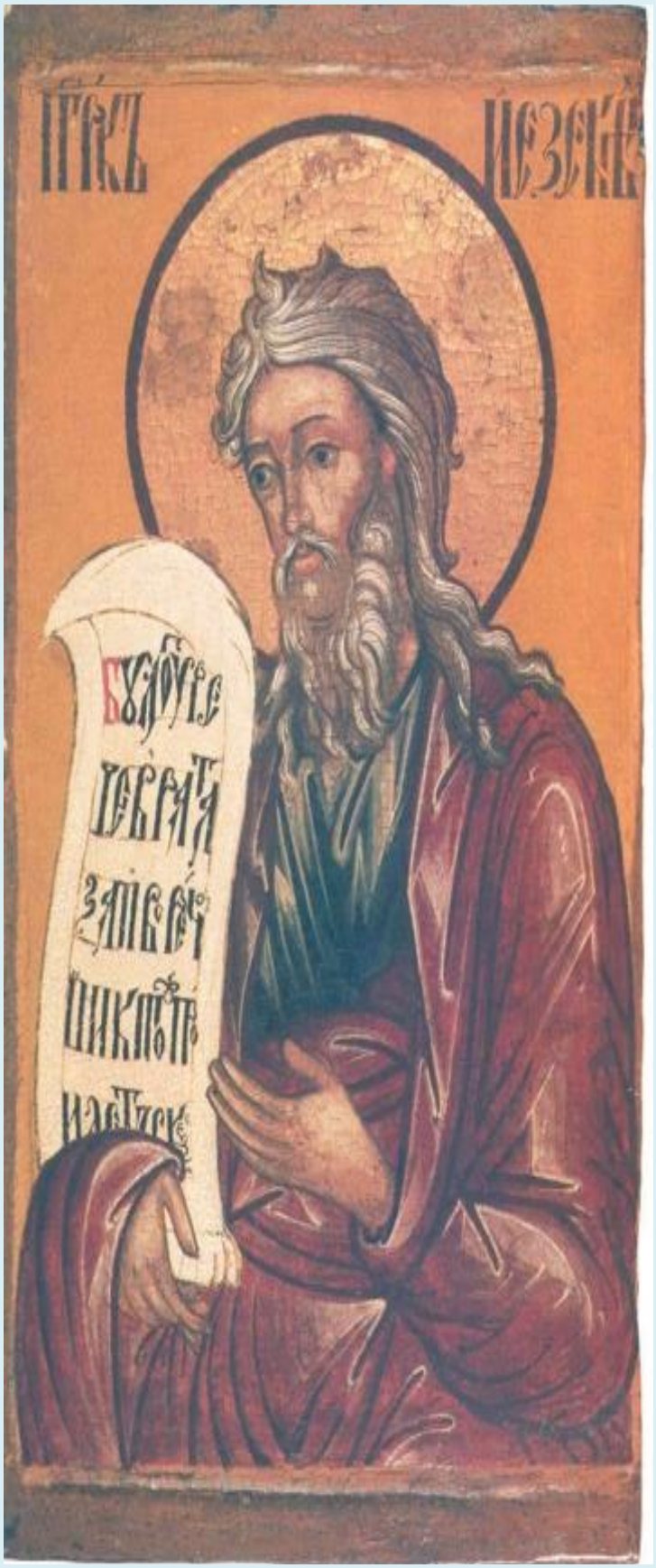

Ο ΠΡΟΦΗΤΗΣ
ΙΕΖΕΚΙΗΛ

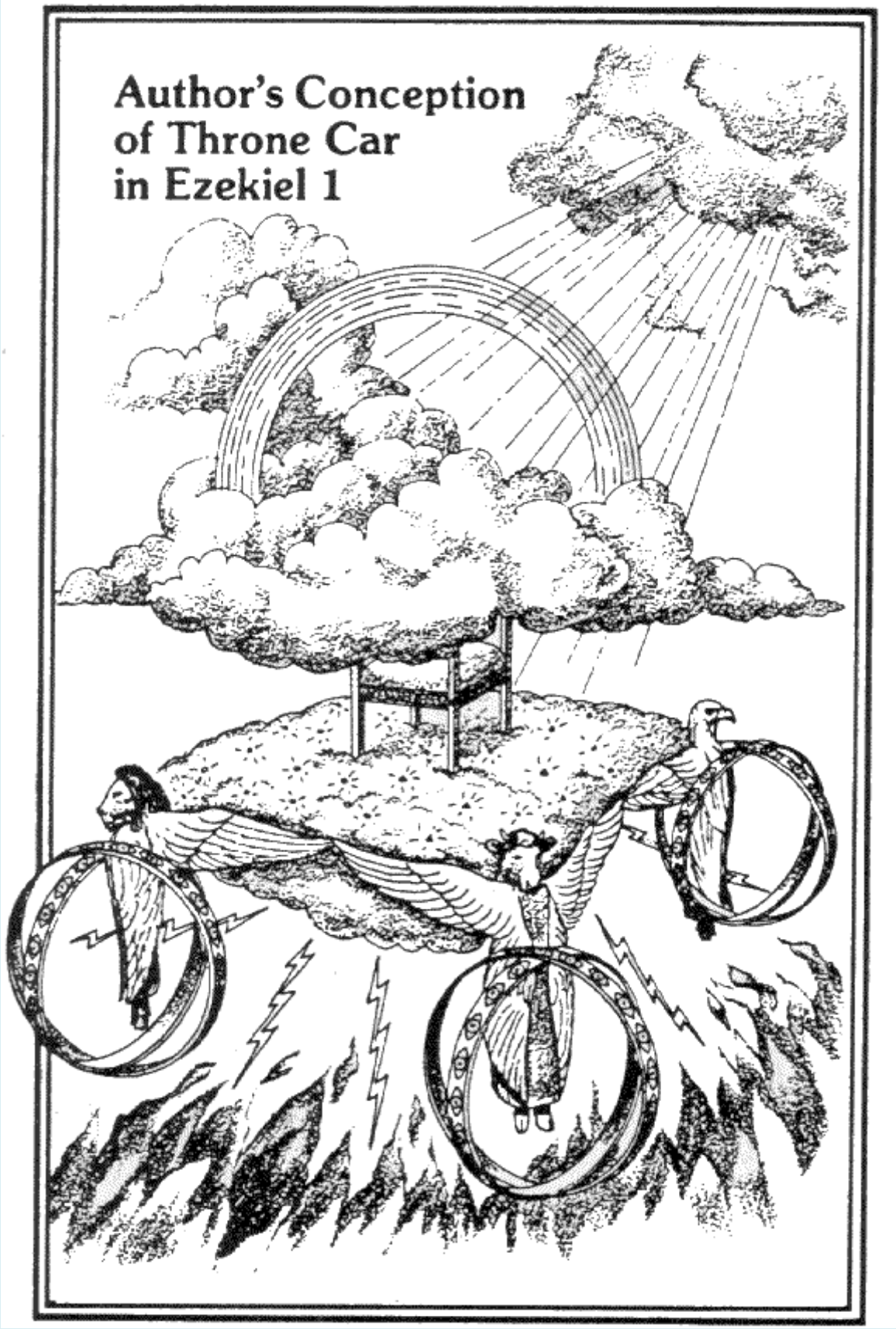
Author's Conception
of Throne Car
in Ezekiel 1

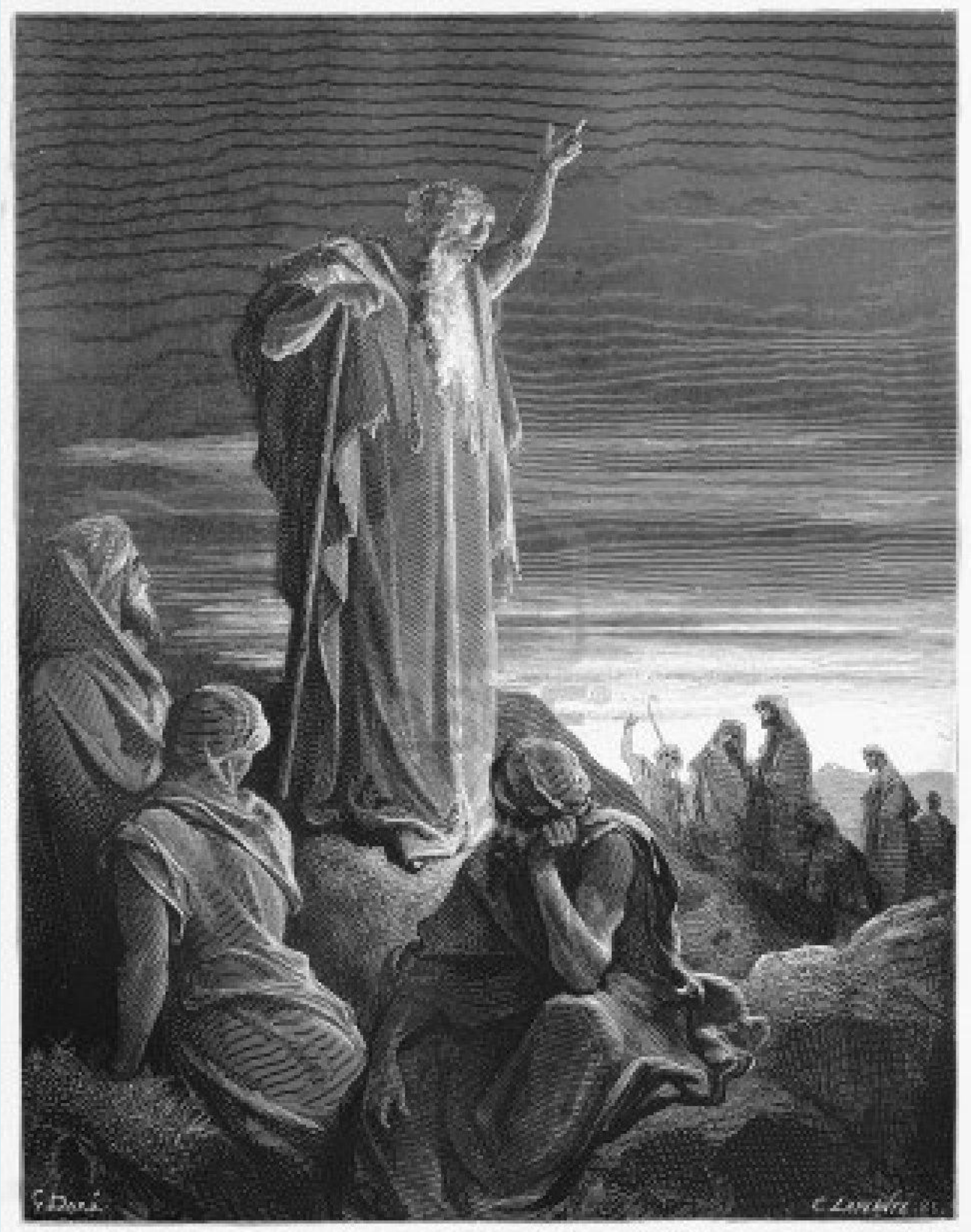

The Prophet Ezekiel - Picture from The Holy Scriptures, Old and New Testaments books collection published in 1885, Stuttgart-Germany. Drawings by Gustave Dore.

Ezekiel "Visits" Jerusalem (Chapters 8-11)

"Ezekiel's Vision - 'And They Shall Know That I Am The Lord'"

The Prophet Ezekiel's Vision

SF. PROROC
IEZECHIEL
SF. PROROC
ZAHARIA

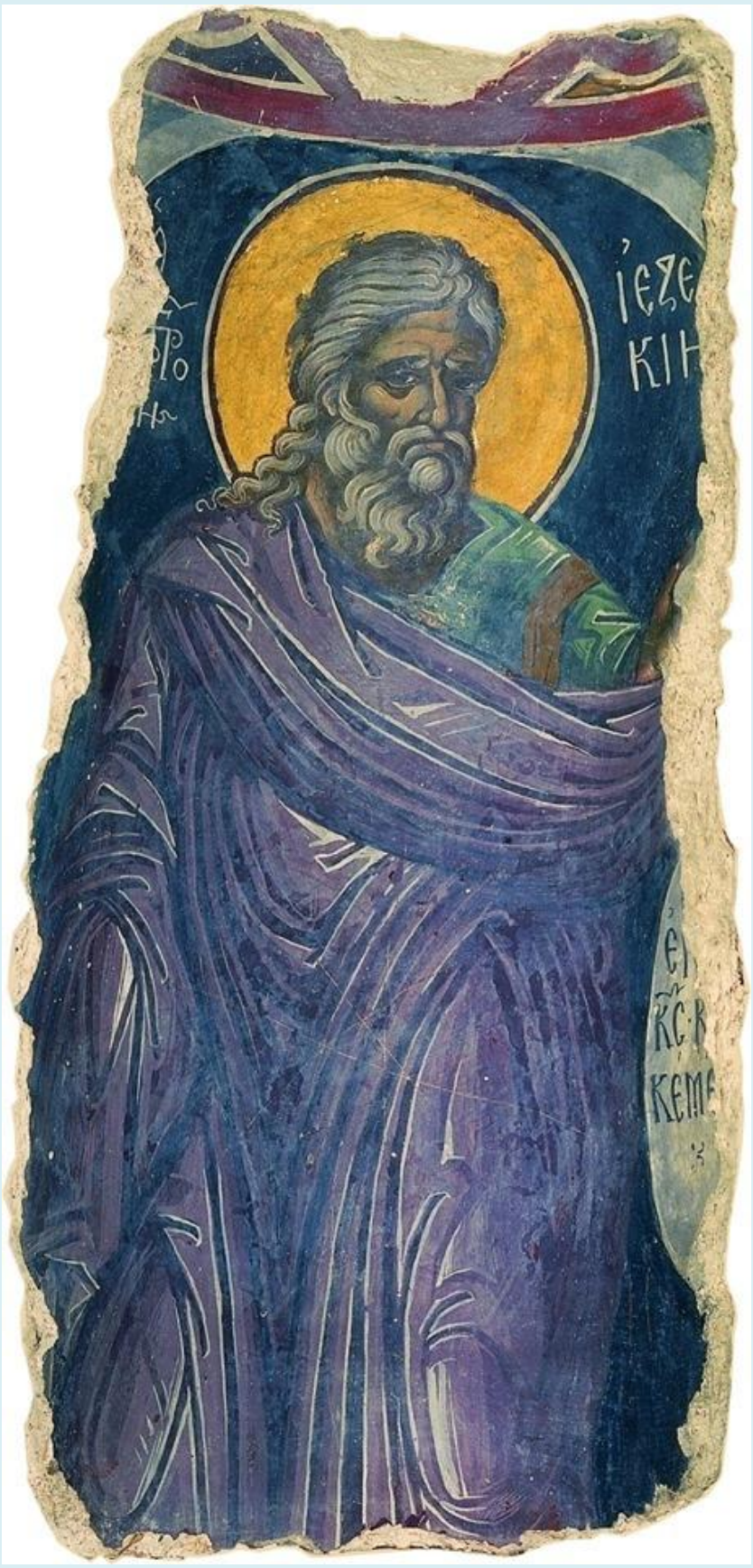
ΙΕΖΕ
ΚΙΗ

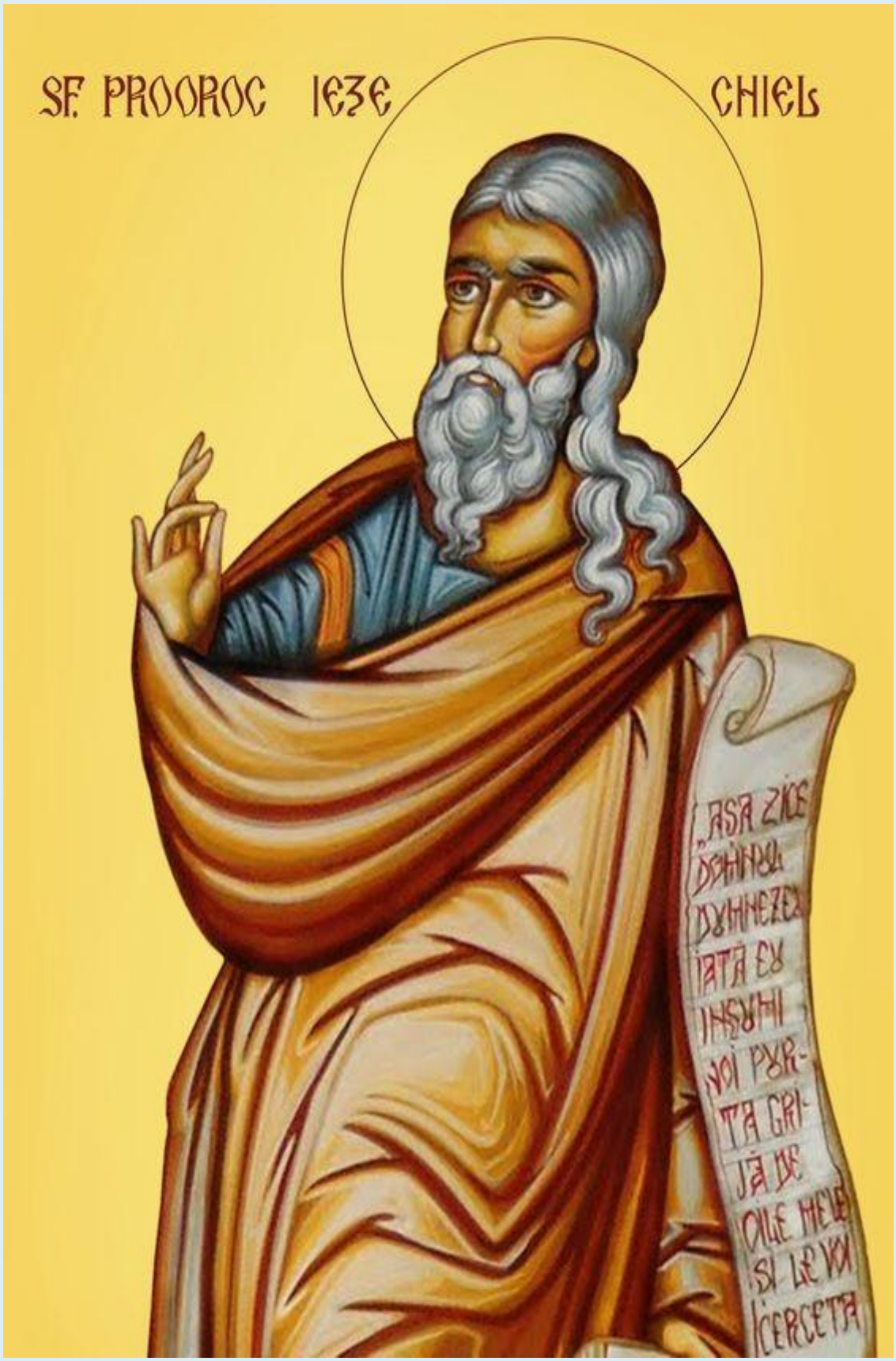
SF. PROOROC IEZE CHIEL
ASA ZICE
DOMNUL
DUMNEZEU
IATĂ EU
INSUMI
VOI PUR-
TA GRI-
JĂ DE
OILE MELE
SI LE VOI
CERCETA

Ὁ ἅγιος Παρθένιος
Ὁ ἅγιος
Ἰωάν
νης

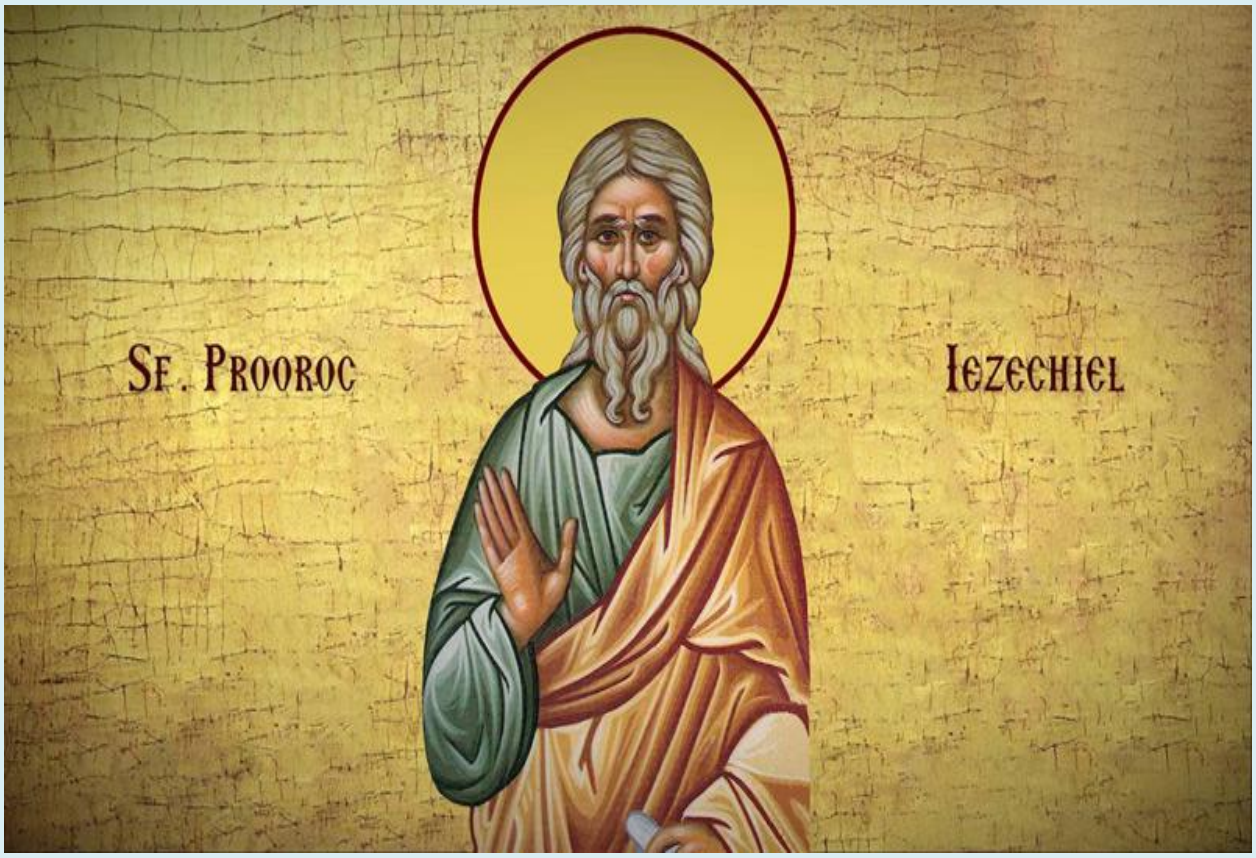
Sf. Proorocul
Iezechiel

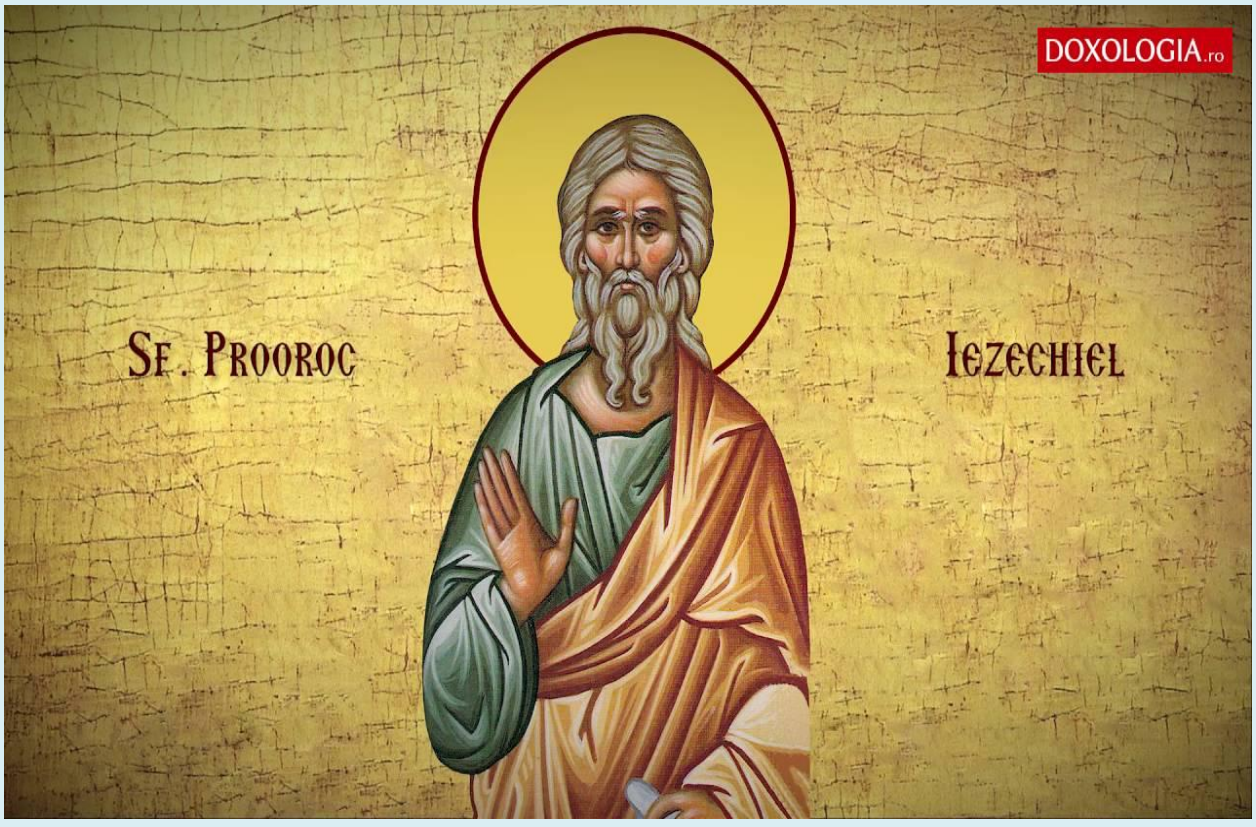
DOXOLOGIA.ro
Sf. Proorocul
Iezechiel

Troparul Sfântului Proroc Iezechiel

21 Iulie - Glasul 2

A proorocului Tău
Iezechiel pomenire,
Doamne, prăznuind,
printr-însul Te
rugăm, mântuieşte
sufletele noastre.

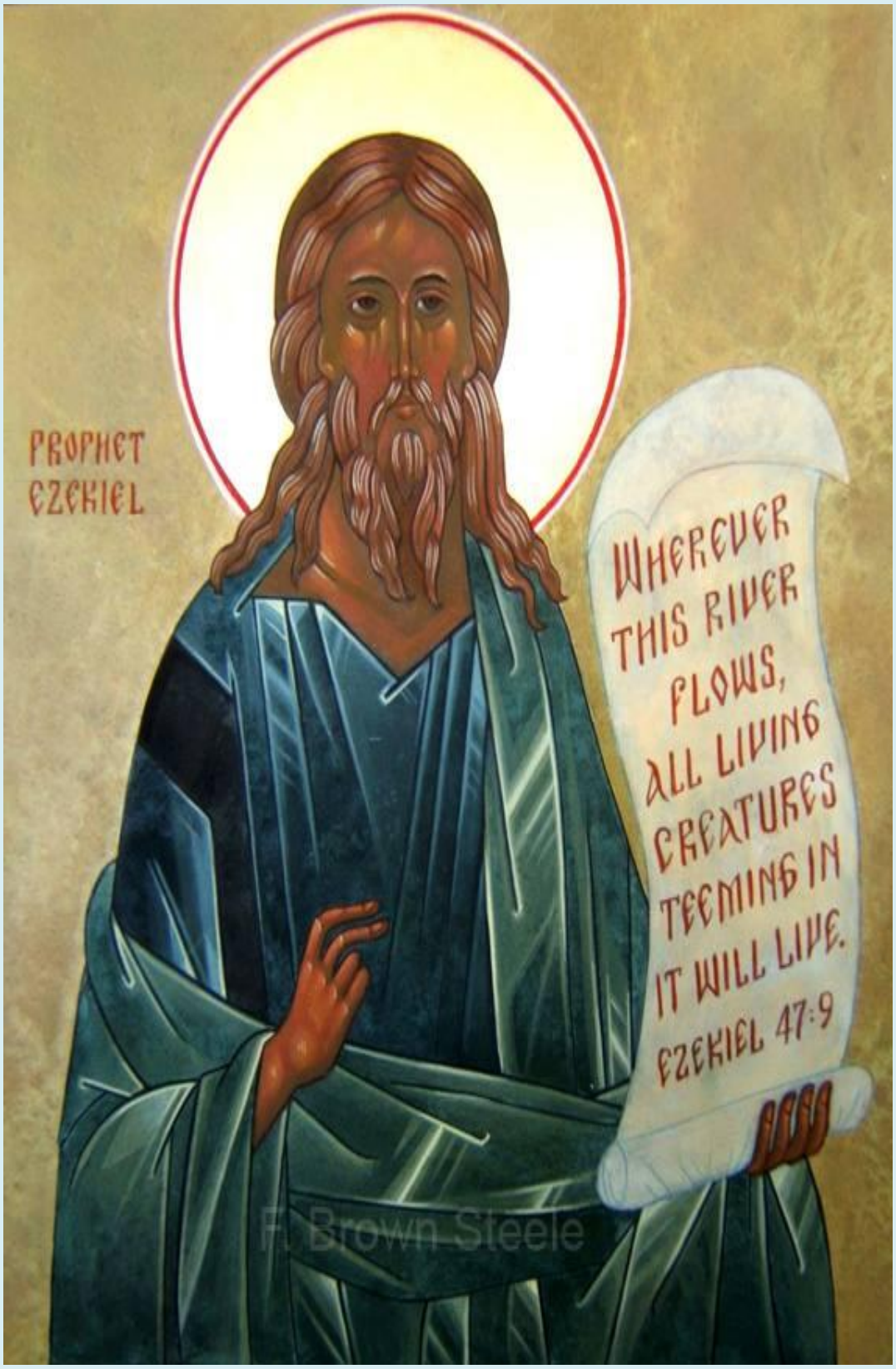

Bucură-te, Sfinte proorocIezechiel!